

J. CARBONEL, T. J.

MALÁ TEREZIE.

ŽIVOTOPIS SVATÉ TEREZIE
JEŽÍŠKOVY PRO DĚTI.

VOLNĚ Z FRANCOUZŠTINY PŘELOŽIL
FRANTIŠEK PANUŠKA, C. SS. R.

VYDÁNÍ DRUHÉ, OPRAVENÉ A ROZŠÍŘENÉ.

V OBOŘIŠTI, 1929.

NÁKLADEM REDEMPTORISTŮ V OBOŘIŠTI, P. DOBŘÍŠ, ČECHY.
TISKEM ANT. PELZE V PŘÍBRAMI.

Sv. Terezie v den prvního sv. přijímání.

I m p r i m i p o t e s t.

Pragae, die 25. Jan. 1929.

**P. FRANC. MEZÍRKA,
C. Ss. R. Sup. Prov.**

I m p r i m a t u r.

Pragae, die 29. Januarii 1929.

**† ANTONIUS PODLAHA,
episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.**

Nr. 1440.

Všechna práva vyhrazena.

K TVÝM NOHÁM, SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVA,

KLADU

TOTO PROSTÉ DÍLKO.

Požehnej mu, aby přineslo hojného užitku duším malým. Jeho čistý výtěžek je celý věnován na podporu Tvých duchovních bratří, budoucích kněží misionářů.

PŘEDMLUVA SPISOVATELOVA.

Milé děti! Budu vám vypravovati dějiny sv. Terezie Ježíškovy, které říkáme „malá svatá“. Její život není vyplněn událostmi mimořádnými, o jakých čteme u velkých svatých. Žila tak, že ji můžete snadno napodobiti. Malá Terezie, povýšená dnes církví mezi svaté*), konala jako dítě totéž, co vy děláte denně, ale vykonávala to, jak mohla nejlépe, a proto se stala svatou.

Byla také veselá, uměla vaše hry a zakoušela týchž radostí jako vy. Avšak nezapomínala, že země není naší pravou vlastí; na světě jsme jako v cizině. Proto toužila po štěstí nebeském, pro které nás všechny Pán Bůh stvořil.

Poznala také bolesti a plakala, jako vy si někdy zapláčete, ale uměla též snášeti zkoušky a utrpení, aby napravila své nedokonalosti. Ráda trpěla za hříchy jiných lidí. Ještě však více dělala! Radovala se, když mohla trpěti, protože její vzor, Jezulátko, také trpělo, a velice trpělo. Pravím: je jí vzor. Ježíšek má býti také v a š í m vzorem.

Je pravda, sestřička Terezie Ježíškova dostala veliké dary od Pána Boha, jako: bystrý rozum, srdce velice něžné, nadání a zálibu v umění. Ale tyto přednosti nejsou ničím proti něžné a dětinné lásce, jakou měla k Pánu Bohu. A v tom, milé děti, můžete jejího příkladu následovati.

Čtěte rády tento životopis. Najdete v něm zajímavé podrobnosti. Dověděl jsem se je od vlastních sester světice, které s ní žily u rodičů a později v klášteře. Mnoho jsem také opsal ze životopisu, který sama složila z rozkazu své klášterní představené.

Doufám, že vás tato knížečka povzbudí, abyste byly hodné a zamilovaly si tuto svatou a milou hrdinku.

Vzývejte ji tedy celým srdcem a ona vám jistě bude s nebe žehnati a dá vám „ze svých růží“, jak sama krásně pojmenovala milosti, kterými Pán Bůh naplnil její ruce.

Hled'te, milé děti, abyste zůstaly věrné Jezulátku, aby z vás mělo radost, jako ji mělo ze sv. Terezie. Bedlivě pěstujte ve svém srdéčku ctnosti pokory a dětinné oddanosti, abyste měly podle příslibení našeho Spasitele právo na nejkrásnější místa v království nebeském, která jsou vyhrazena jenom maličkým, to jest: pokorným.

*) Za svatou byla prohlášena dne 17. května r. 1925. Pozn. překl.

Hlava první.

NAROZENÍ MALÉ TEREZIE.

Kdybych vám chtěl, drahé děti, vykládati nějakou pohádku, jistě bych začal, jak začínají pohádky: Byla jednou malá dívenka, která přišla na svět za krásné zimní noci.

Ale mám mluvit o události pravdivé, docela pravdivé. Proto začínám vážněji, jak se sluší na životopis malé svaté.

Sv. Terezie Ježíškova narodila se dne 2. ledna 1873 o půl dvanácté v noci ve francouzském městě Alençoně a v provincii — my bychom řekli v župě — Normandii. Normandie leží v severozápadní Francii a je ozdobena háji a potůčky a lučinami, kde je mnoho pastvy pro veliká stáda.

Té noci bylo velice chladno a sněhový příkrov zahaloval širou krajinu.

Jistě znáte přirovnání, kterého užíváme, chceme-li označiti čistou duši. Říkáme: „bílá jako padlý sníh“. Zdá se, že Spasitel chtěl při narození naší Terezičky ukázati, že také její duše si zachová křestní nevinnost a zůstane bílá, dokud neodletí do krásného nebe.

Otec a matka naší „sněhové květinčky“, pan Marten*) a paní Martenová, byli dobří křesťané a velice si vážili krásného daru nebes, tohoto devátého dítěte. Měli již čtyři dívenky; jejich jména vám brzy povím; při tom nepočítám čtyři jiné andílky, kteří žili na zemi jen krátce.

Otec radostně oznámil nové narození dvěma nejstarším dceřuskám. Marie, které bylo 13 let, se vztýčila na své postýlce; Pavlína, která neměla více než 11 roků, hned vstala, aby se šla podívat na malou sestřičku. Pan Marten jim slíbil, že jim ji ukáže ráno, zatím aby se pěkně vyspaly.

Měl probuditi také devítiletou Leonii a tříletou Celinu, aby jim oznámil, že mají novou sestřičku? Obával se, že by samou radostí již potom nespaly. Proto jich ani nevzbudil. Rychle se vrátil ku své manželce. Nalezl ji s rukama sepjatýma.

*) Píšeme pro naše malé čtenáře „Marten“, protože francouzské „Martin“ se tak vyslovuje. Pozn. překl.

Rekla mu: „Právě jsem se modlila za tuto poslední dcerušku stejně jako za ostatní: Prosila jsem Pána Boha, aby jí dal milost, by

Marie, Pavlína, Leonie a Celina již za prvního svítání stály kolem své sestřičky. (Str. 9.)

se mu v klášteře zasvětila; ale zvláště, aby její duše se nikdy neposkvrnila smrtelným hříchem; aby jí raději povolal k sobě již nyní, jak to učinil našim čtyřem dětem, které již vzlétly do ráje.” —

Ani vám nepovím, co bylo druhého dne. Ouška by vám zrovna zvonila zpěvem a tisícerými kroky dívenek, které znovu a znovu přecházely od kolébky k matince a zpět ke kolébce.

Stačí, když víte, že Marie, Pavlína, Leonie a Celina již za prvního svítání stály kolem své sestřičky. Mluvily potichu, aby ji nevbudily. Jenom Celinka se dlouho neudržela. Vyšplhala se na židli a zatleskala ručkama, vykřikla radostně a chtěla svou sestřičku vzít do náručí. Tím se maličká probudila.

Jaké probuzení! Bylo pozdraveno nadšenými výkřiky.

„Matinko!“, pravila jedna, „ta je krásná! Kdybys viděla její očka! Jsou modrá, jako modré nebe!“

„Ona se usmívá“, volala druhá; „opravdu, ona se usmívá. Matinko, matinko, pojď se podívat!“

Třetí se divila zase jejím malinkým ručkám a vroucně je líbala. —

Rodiče malé Terezie byli by si přáli, aby ji mohly zanésti hned v den narození do kostela ke křtu svatému, jak to učinili jejím bratříčkům a sestřičkám. Ke svému velkému zármutku museli čekat na příjezd kmotrův.

Konečně odpoledne 4. ledna splynula posvátná voda křestní na hlavu tohoto dítěte. Bylo zrozeño také k životu věčnému. Marie byla kmotřičkou při křtu své nejmladší sestřičky, která dostala jméno Terezie. Byla jí vlastně dána na křtu sv. tři jména: M a r i e - F r a n t i š k a T e r e z i e. Ale třetí jméno bylo hlavní. Také my jí budeme říkati v této knize: Terezie nebo Terezička.

Hlava druhá.

SLZY MATČINY.

Běda! Po veliké radosti dostavil se veliký zármutek. Po několika týdnech malá Terezie se rozstonala. Její rodiče se již domnívali, že ji Pán Bůh k sobě povolá. Proto vysílali vroucí prosby k nebi, zatím co se užívalo všech možných léků, aby se nemocné dítě uzdravilo! Lékař byl znepokojen a poradil jako poslední prostředek: aby opatřili dítěti dobrou kojnou a čistý venkovský vzduch.

Nebylo snadno najít takovou kojnou a najít ji brzy.

Paní Martenová si vzpomněla na jakousi hodnou ženu, která bydlela několik kilometrů od města. Bez váhání vydala se k ní sama pěšky, jakmile se rozednilo. Láska mateřská jí dodávala zmužilosti. Na osamělé pěšině potkala dva pobudy. Jiný by se jich polekal. Vypadali jaksi podezřele. Ale matka se nebála. Co byl její život proti životu milovaného dítěte?

Konečně spatřila toužebně hledanou chatu. Paní Martenová vkročila dovnitř. Přednesla svou naléhavou prosbu. Avšak narazila na tuhý odpor venkovanky, nebo spíše jejího manžela. Musela vyslechnouti tisíce planých námitek, než bylo dáno svolení.

Když konečně manžel řekl „ano“, vydaly se obě ženy spěšně do Alençonu. Pojednou je vyrušilo z rychlé chůze jakési volání. Ohlédly se. Syn venkovanky běžel za svou matkou a křičel sotva dechu popadaje: „Tatínek vzkazuje, aby ses vrátila. Nedovoluje ti, abys odcházela!”

„Jdi, vyříd' tatínkovi, aby si hleděl svého!” odpověděla s prudkým posuňkem pohněvaná venkovanka. Obrátila se a pokračovala rychle v započaté cestě. Její muž, který měl přece jen dobré srdce, byl zatím doma trápen výčitkami svědomí. Proto pospíchal za ní, aby napravil svou chybu. Brzy dohonil obě ženy. Smířen a uklidněn nenamítal už ničeho a šel s nimi až do Alençonu, aby viděl, jak všecko dopadne. Cestou nepromluvili ani slova.

Konečně byli u cíle. Přišli právě, když Terezička — jak se zdálo — umírala. Když ji spatřila venkovanka, zarazila se a pomyslela si: „Volali mne sem úplně zbytečně.” — Takový měla první dojem. Bylo to viděti na jejím obličejí.

Paní Martenová byla zdrcena. Co činiti? Neměla by ještě poprositi Pána Boha, aby pomohl?

Šla tedy do svého pokoje a vrhla se na kolena před soškou Josefa — hlasitý pláč byl celou její modlitbou.

Potom se vrátila plna důvěry a velice se zaradovala, když viděla, že dítě se opět sbírá, opět se zotavuje v náručí kojné. Ale její radost byla velice krátká. Dívenka klesla zase bezvládně na kolena té, která ji kojila; ani jediné známky života ani jediného dechu . .

A přece zarmoucená matka měla ještě tolik síly, aby poděkovala Pánu Bohu, že dal tak sladkou a klidnou smrt její milované dcerušce.

Zdá se, že nebe čekalo na tento poslední úkon odevzdanosti do vůle Boží.

Najednou malá Terezie otevřela oči a usmála se na matku. Byla uzdravena!

Pan Marten, který nebyl přítomen, přišel právě včas, aby byl svědkem tohoto výjevu. Děkoval Bohu, zatím co paní Martenová tiskla vroucně na své srdce drahý poklad, který ji stál již tolik úzkostí.

Hlava třetí.

VE VSI SEMALLÉ U „RŮŽENKY“.

Terezička musila z města na venkov. Rodiče dali ji tedy na nějaký čas do vesničky Semallé, několik kilometrů od Alençonu.

V rodině bodrých venkovanů, kteří se ujali malé Terezie, měli čtyři děti. Představím vám aspoň otce a matku. Otec se jmenoval Mojžíš; byl to dobrák, kterému sousedé říkali „otec Mojžíš“. Matka Růžena byla poctivá a pracovitá hospodyně. Postavy byla malá. Proto jí v celé krajině neříkali leč „Růženka“.

Terezie zotavovala se rychle na čistém venkovském vzduchu. Čerstvého vzduchu užila dosti, protože hospodyně „Růženka“ měla ji při svých venkovských pracích stále u sebe a všemožně ji otužovala. Šla-li na pole, položila Terezičku do sena na trakař, který byl její kolébkou. — Měla jedinou krávu, o které vám brzy něco povím. Šla-li dojit, položila Terezičku do své zástěry. A když měla někdy takovou práci, že potřebovala obě ruce a nemohla Terezičku ani vésti ani nésti, uvázala ji — na krávu.

Podle venkovského zvyku dali krávě příbuzné jméno. Říkali jí „Ryša“, protože na bílé srsti měla veliké skvrny barvy hnědé, ry-

Jedna z těchto skvrn jí zvláště slušela, protože zdobila konec pravého ucha. „Ryša“ vypadala opravdu jako vyšňořená, když pravé ucho vzpřímila. To se stávalo pokaždé, když malá Terezie byla na jejím hřbetě. Tehdy „Ryša“, jakoby si na tom zakládala, hrdě si vykračovala a spokojeně bučela.

Ale co se nestalo! Smíme-li tak říci, svaté dítě přineslo štěstí i tomuto zvířeti. Když nastal dobytčí mor a hubil zvířata a vyprazdňoval stáje, kráva, která sloužila Terezičce, zůstala bez pohromy a zachovala si svou pěknou, ryšavě skvrnitou srst a mor se jí ani nedotkl — k veliké radosti paní Mojžíšové a celé rodiny.

Zatím naše malá Terezie stávala se den ode dne krásnější. Vždy se usmívala. Zlaté prstence vlasů pokrývaly její útlou šíji a tvořily kolem jejího sličného obličejce takřka svatozář; opravdu byla sestřička spanilého Jezulátka.

Ký div, že roztomilá holčička vábila k sobě děti z celé vesnice. Často se postavily kolem ní do kola a točily se a zpívaly. Bylo viděti, že mají Terezičku rády a že si jí váží. Mezi nimi býval také jedenáctiletý hošík, který měl k ní zvláště velikou úctu a nemohl se jí dosti vynadiviti. Velmi uctivě ji brával do náručí a představoval ji rozradostněnému zástupu dítek. Dnes je knězem.

Kdysi prý se zastavil u dětí i vesnický pan farář, ctihodný stařec. Dlouho pozoroval Terezičku. Potom jí dal požehnání a svolával na její hlavinku všechny milosti nebeské; přál jí, aby se jednou podobala své slavné patronce, veliké svaté Terezii.

Potom se dal pan farář do řeči s mladými posluchači a vypravoval jim o rodině malé Terezie. Její rodiče že jsou velice zbožní křesťané. Její dědeček s otcovy strany že býval důstojníkem ve vojsku francouzském a byl vyznamenán Karlem X. za vzácné služby, vlasti prokázané. Velice rád mluvil o dědečkovi se strany matčiny. Jmenoval se Juérin. Za francouzské revoluce, když zuřilo pronásledování katolických kněží, byl Juérin chlapečkem tříletým nebo čtyřletým. Pocházel ze zbožné rodiny, která velice ráda skrývala pronásledované kněze. Náš klučina uměl prováděti i šelmovství a chytře to nastrojil, aby nebyl prozrazen strýček — kněz, který se u nich v díži schoval. Sedl si na díži a kolem sebe rozložil po celém víku hračky a hrál si. Zdálo se, že je tak zabrán do své hry, že revolucionářům, kteří hledali kněze, ani nenapadlo, aby jej s díže sehnali a podívali se dovnitř. Jindy zase provázel svého strýčka-kněze na jeho apoštolských cestách po venkově. A právě tím, že kněz, přestrojený za prostého venkovana, měl s sebou hošíka, odvrátil od sebe každé podezření. Lidé, kteří pásli po kněžích, byli tím oklamáni. Domnívali se, že je to otec z některé venkovské rodiny, a netušili v něm kněze.

Než vraťme se k svému vypravování.

Rodiče malé Terezie přicházeli často do vesnice podívat se na svou nejmladší dcerušku. Avšak Marie a Pavlína, které byly již v ústavě ctihodných Sester z řádu Navštívení v Mansu*), neměly toho štěstí, aby viděly často svou sestřičku. Za to o prázdninách měly vždy velikou radost, když mohly jít na procházku do vesnice, kde hospodařila „Růženka“.

Jejich radost byla ovšem ještě větší, když se Terezička vrátila konečně domů. Bylo jí patnáct měsíců. Již běhala jako srnka a švitořila jako ptáček.

Při této příležitosti radovali se všichni v rodině a měli slavnost. Nedivme se jim! Vrátila se jim ta, která měla obveselovati jejich život půvabnými vlastnostmi své dobré povahy a zlatého srdce.

Hlava čtvrtá.

PRVNÍ DĚTSTVÍ.

PRVNÍ VÍTĚZSTVÍ MALÉ TEREZIE.

Malá Terezie, která se rozvila v květinku na půdě venkovské a na venkově prožila své nejtěplejší dětství, zvykla si velice těžko na město. Křičela pronikavě, když se k ní chtěly přiblížit osoby, oděné po městu. Aby jí některá dáma směla vzít do náručí, musila nejprve odložit svůj klobouk, ať byl sebe krásnější; Terezičce se nelíbil. Zato se usmívala na každého, kdo byl ošacen jako její bývalá kojna na venkově.

A přece za nedlouho zvykla novému okolí a cítila se doma. Matka byla jí vším. Dceruška nechtěla být bez ní. V domě, v zahradě, všude byla jí v patách. Když vystupovala po schodech, volala na každém stupni: „Maminko, maminko, maminko!“ A když jí matka hned neodpověděla: „Ano, má dceruško“, maličká se zastavila a nehnula se s místa.

Kdysi jí matka vysvětlovala, jak Pán Bůh hodné dívky odměňuje a zlé tresce. Terezie zvolala: „Maminko, kdybych nebyla hodná a způsobná, přišla bych tedy do pekla? Ale já vím, co bych udělala!

*) Tam žila jejich zbožná teta jako řeholnice.

Ty přijdeš jistě do nebe. Proto bych zalétla k tobě, ty bys mne musela vzít do náručí a hodně pevně mne držeti. Jak by ti mne Pán Bůh mohl vzít?”

A tato slova pronesla s takovým důrazem, že bylo viděti, jak je pevně přesvědčena, že by byla v bezpečí před trestající rukou Páně, kdyby měla svou matku za útočiště. Paní Martenová použila této příležitosti, aby ji naučila milovati vroucně nebeskou Matičku, Pannu Marii a v ni pevně důvěřovati, aby si tak zabezpečila věčnou spásu.

Terezička měla tak dobré srdce, že se nemohla nikdy spřáteliti s myšlenkou, že by způsobila svým rodičům nějakou bolest, třeba sebemenší. Myšlenka, že nějak zarmoutila rodiče nebo sestry, byla jí nesnesitelnou. A raději byla by učinila všechno, jen aby se nemusila odloučiti od těch, které milovala. Dokladem toho je, co vám budu teď vypravovati.

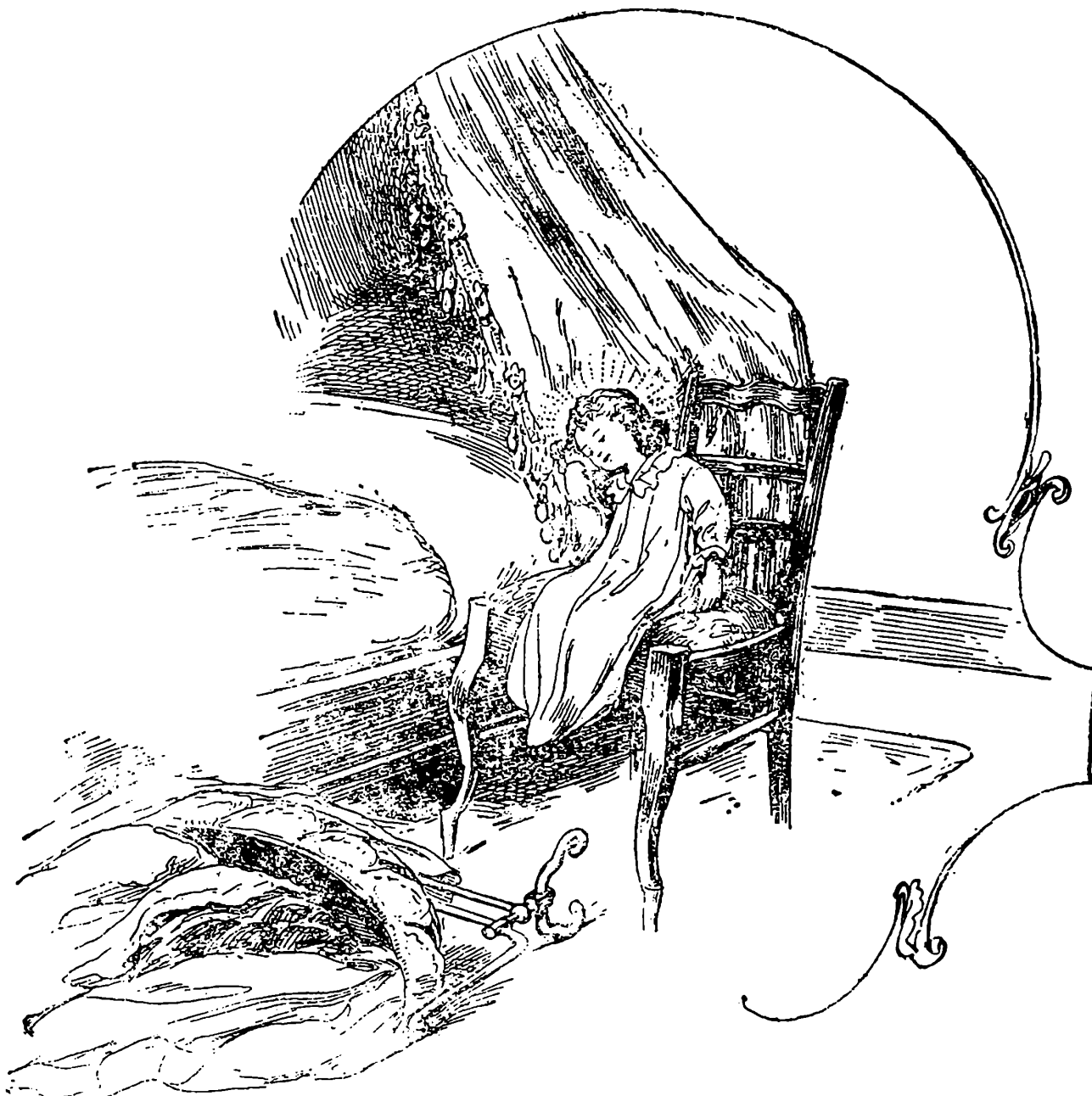
Marie vyučovala Celinu. Proto nepřipustila k ní za vyučování nikoho, kdo by malou žákyni vyrušoval a činil ji roztržitou. Také Terezička měla býti vyloučena. A přece měla právě ve své sestřičce Celině tak milou družku. Co tedy udělala, aby se od ní nemusela odloučiti? Slíbila, že bude hodná. Bylo jí tedy dovoleno, že může zůstat při vyučování. Aby se měla čím zaměstnávat, dala jí Marie perly, aby je navlékala a kousky látky, aby šila. Terezie seděla při vyučování tiše na lavičce ani nehlesla ani se s místa nehnula. A když se jí někdy vyvlékla nit, neřekla ani slova. Jen veliké slzy kanuly jí po tvářích a prozrazovaly její zármutek. Maličká mlčela a plakala tiše, až sestra zpozorovala její rozpaky a ukonejšila ji tím, že jí znovu navlékla jehlu.

Ale ještě jinak ukazovala Terezička, jak má dobré srdce. O každou radost se dělila se svou sestřičkou. Stalo se kdysi, že byla na návštěvě u své tety, řeholnice řádu Navštívení, v Mansu. Teta jí dala košíček cukroví. Mezi ním byly také dva cukrové prstence. Maličká hned si řekla, že jeden z těchto prstenců bude pro Celinu a těšila se, jakou radost jí způsobí tím dárkem. Ale běda! Cestou rozsykala všechno cukroví a také vzácné prstence se ztratily. Dala se do pláče, protože neměla již co dáti milé sestřičce.

Tenkrát bylo Terezii ještě málo let, dvě nebo tři. Avšak musíme se vrátiti do doby, kdy byla ještě mladší.

Milé děti, jistě víte, že Pán Bůh dává každému z nás anděla strážce, aby chránil naši duši a naše tělo. Anděl malé Terezie, kte-

rému paní Martenová často doporučovala svou dcerušku, dokud byla mimo otcovský dům, splnil dobře své poslání a svůj úkol. Bděl nad útlým zdravím dítěte, když se na venkově zotavovalo, a opatroval jeho krásnou dušičku.

Kolébka ležela na zemi převrácená a Terezička seděla na židli .
(Str. 16).

Ale poslyšte, co se stalo, když maličká byla již doma u rodičů, brzy po návratu z venkova.

Kdysi odešla paní Martenová podle svého obyčeje časně ráno na mši svatou. Dceruška spala tvrdě v kolébce. Když se matka vrátila, byla velice překvapena. Kolébka ležela na zemi převrácená a Terezička seděla na židli vedle velké postele a spala klidným, sladkým spánkem, opřena o postel. Jak se jen mohlo státi, že se pádem neporanila a nijak si neublížila? Kdo ji posadil na židli? Nikdo nevěděl a nikdo neznal vysvětlení.

Nezbývalo, než mysliti na zvláštní řízení Boží a ochranu anděla strážného.

Ač máme po boku anděla strážce, přece často nás obchází také duch temnoty, ďábel. Závídí nám krásného místa v nebi, které sám ztratil, a chce kaziti svatá vnuknutí dobrého anděla. Proto v nás budí zlé žádosti.

První pokušení ďábelské, jež na Terezii dolehlo, bylo, jak sama doznala, pokušení k marnivosti.

Terezička, tehdy asi tříletá, byla pozvána se svými sestrami na venkov k jisté přátelské rodině. Starší sestry byly již na cestu připraveny, když matka řekla Marii, aby oblékla Terezičku do pěkných šatiček bez rukávků. Ale hned si vzpomněla, že je venku chladno. Proto ustanovila pro ni oblek jiný, totiž dětský kabátek, teplejší, ale ne tak hezký. Maličká pocítila pokušení. Přišla jí myšlenka. „V těch druhých šatičkách byla bych hezčí!“ Ale zatím co zlý duch jí našeptával pokušení k marnivosti, mluvil anděl strážný k jejímu srdci. A byl to hlas velmi svatý, i když tolik nelichotil, a ten zvítězil. Terezička se opravdu zapřela. Neodmluvila mamince ani slovíčkem a dala se obléci, jak bylo poručeno.

Tak dobyla svého prvního vítězství, které zapsal anděl do své veliké zlaté knihy.

Hlava pátá.

TEREZČINY POKROKY.

Drahé dítky! Pán Ježíš chce nám vždy pomoci, abychom přemohli pokušení. Žádá jen, abychom jej za potřebnou pomoc prosili. Tuto pomoc dostaneme, když se modlíme.

Terezička modlívala se ráda již jako malé dítě. Při modlitbě bývala velmi zbožná. Můžeme říci: byl to anděl zbožnosti. Její matka nemusela se opravdu mnoho namáhati, aby ji naučila spínati ručinky k modlitbě. Jakmile se maličká ráno probudila, hned obětovala své srdéčko Pánu Bohu. Často žádala, aby směla jíti do kostela a domácí jí musili vyhověti. Tak uměla prositi. Před spánkem obětovala po každé ještě jednou své srdéčko Otci nebeskému. Dělala to modlitbičkou, které se naučila od maminky a která jí už nikdy nevymizela z paměti. Bez této modlitby by za nic nebyla šla spát.

Kdysi z večera se stalo, již nevím jak, že usnula bez této modlitbičky. Zapomněla na ni. V noci se probudila. Hned prosila, aby směla vstáti a svou chybu napravit.

„Maminko, maminko, já jsem zapomněla na svou modlitbičku. Já se ji teď pomodlím.“

„Spi jen, můj drahý miláčku“, odvětila matka, „pomodlíš se ji zítra.“

„Ale zítra to bude modlitba za zítřek. Já se ji musím pomodlit ještě za dnešek.“ Terezie prosila tak snažně, že matka musela jejímu přání vyhověti. Jinak by neusnula.

Každou neděli chodívala maličká do kostela, obyčejně na požehnání; a když někdy rodiče ji tam nezavedli, proplakala ostatek dne.

Jednoho svátečního odpoledne vrátili se s ní z procházky, aniž ji zavedli do chrámu. I dala se do usedavého pláče. Plakala proto, že nebyla v kostele. Říkala, že chce jíti na mši svatou. Byla ještě velice malá, proto se nedivme, že chtěla na mši svatou o d p o l e d n e. Zrovna přšelo, jen se lilo. Přes to Terezička otevřela si dvěře — a ven z domu — a přímo do kostela. Služka hned běžela za ní, dohonila ji a přivedla domů. To bylo pláče! Chudinka malá celou hodinu prolévala slzy a nemohli ji ani utišiti.

O modlitbě měla velice vznešený pojem. Když byli rodiče a sestry na mši svaté a Terezička musela zůstat doma, dávala si pozor, aby se chovala úplně tiše a bez nejmenšího hluku. V tu dobu chodila jen „po prstech“, aby to nedupalo. Jakmile se však otevřely dvěře, propukla v jásot, jemuž nebylo rovného. V návalu radosti letěla naproti Celině a volala: „Rychle, rychle, dej mi posvěceného

chleba!*) Tento chléb nazývala s v o j í m š í a považovala jej za svou bohoslužbu.

Kdysi se stalo, že Celina neměla posvěceného chleba. Co činiti?

Terezička brzy našla pomoc v nesnázi.

„Nemáš-li posvěceného chleba, nuže, posvětime si jej samy.“
Návrh přijat. Celina otevřela skříň, ukrojila kousek chleba, pomodlila se nad ním vážně a slavnostně „Zdravas Maria“ a podala jej své sestřičce. Chutnal jí právě tak dobře jako chléb posvěcený v kostele.

Terezička obracela stále své srdce k nebi, jako květinky se obracejí ke světlu. V této době naučila se pěkné básničky o nebi a často ji musila přednáseti. A jak pěkně, s důrazem uměla přednáseti! To byla podívaná, když při posledních slovech prstíčkem ukazovala k nebi, pohlížela vzhůru a mile se usmívala! Básnička zněla doslova:

„Malá zlatovlásko, roztomilé dítě,
pověz mi, kde milý Pán Bůh přebývá?“

„Bůh je v celém světě, všude, všude zří tě
a t a m n a h o ř e, t a m v n e b i, t r ů n s v ů j m á!“

Nebe bylo opravdu místem, kam směřovaly všechny její tužby. Protože byla osvícena milostí Boží, poznávala, že jenom v nebi je pravé štěstí a každá radost, na kterou můžeme pomyslet, že jenom v nebi budeme dokonale šťastni.

Proto se nedivte, co řekla kdysi Terezička své mamince. Na první pohled se nám to zdá hrozné! Když o tom přemýšlíme, musíme v tom uznati opravdovou a něžnou lásku dětinnou: „J a k v e l i c ě b y c h s i p ř á l a, a b y s, m i l á m a t i č k o, z e m ř e l a!“ Všichni domáci, kteří ta slova z úst malé Terezie slyšeli, se na ni rozhořčili. Maličká byla velice překvapena a dala se do pláče: „J á j s e m t o, m a m i n k o, m y s l i l a t a k, a b y s p ř i š l a d o n e b e. S a m a j s i m i ř e k l a, ž e č l o v ě k m u s í n a p ř e d z e m ř í t i a t e p r v e p o t o m t a m m ů ž e p ř i j í t i.“

Podobným přáním projevovala svou dětinnou lásku také milovanému otci. Milovala své rodiče tak opravdově a srdečně, že nevěděla, co by jim mohla přátí lepšího, než nebe. Otec se pro takový

*) Ve Francii a také v mnohých jiných zemích jest obyčejem, při službách Božích žehnati chléb. U nás se takto světívají pokrmy jen o velikonocích. Pozn. překl.

způsob lásky na ni nemrzal. Bylať tato poslední dceruška jeho zvláštním miláčkem. A když paní Martenová mu mírně domlouvala, aby Terezičku nerozmazlil, pravil: „Co mám dělati; vždyť je to moje princeznička.“

Ale tím Terezie nezpyšněla a nestala se svéhlavou. Byla to dušička upřímná. Jestli se někdy stalo — bylo to málokdy — že jednala v něčem trochu rozmarně, trestuhodně neb aspoň méně chvalitebně, nijak se nevymlouvala. Uznala svou chybu a prosila ihned upřímně za odpuštění.

Padla před matkou na kolena, vztáhla k ní prosebně ručky
(Str. 20).

A právě to se Pánu Bohu velice líbí, drahé dítky. Víte, co učinil Pán Ježíš kajícímu lotru? Co učinil kajícímu sv. Petru, který jej byl zapřel? Odpustil jim. Totéž byl by učinil také Jidášovi, kdyby byl opravdově litoval svého hříchu.

Jednoho dne si malá Terezie hrála na houpačce. Právě šel mimo její otec a zavolal ji k sobě, aby ji políbil. Bylo by se slušelo, aby hned běžela k němu. Tenkrát — proti svému obyčeji — nechtěla zanechat hry a odpověděla dosti nezpůsobně: „Pojď ty sem ke mně, tatínku!” Otec odešel, jakoby neslyšel. Zatím Marie, která rovněž byla při tom, přísně pokárala malou sestřičku, že jednala špatně. Terezička hned poznala svou chybu, pospíchala k otci a plakala, že její pláč bylo slyšeti v celém domě. Potom objala otce kolem krku a odprosila ho — a všechno bylo zase odpuštěno.

Totéž se jí stalo i s matkou. Ta chtěla kdysi z rána Terezičku políbiti. Ale bála se, aby ji neprobudila. Zdálo se totiž, že dítě spí. Marie však řekla: „Maminko, jistě už nespí. Ona jen tak dělá, jakoby spala.” I sklonila se matka nad její postýlku, chtějíc ji políbiti na čelo. Sotva to Terezička zpozorovala, vklouzla pod příkrývkou a volala: „Nechci, aby mě někdo viděl.” Matka ji právem pokárala a odešla. Ale již po dvou minutách slyšela její pláč a hned potom již uviděla, jak přichází odprosit. Maličká slezla sama s postýlky a bosa přiběhla po schodech dolů. Byla oblečena jenom ve svoji dlouhou noční košilku. Po jejích tvářích stékaly hojné slzy. Padla před matkou na kolena, vztáhla k ní prosebně ručky a s opravdovou lítostí volala: „Matinko, byla jsem zlá. Prosím tě, odpusť mi! Budu zase hodná, jak andílek, abych přišla do nebe.” Matka jí odpustila, když viděla její upřímnou lítost. Vzala ji do náručí, setřela jí slzy a tiskla ji k srdci.

Jindy se stalo, že Terezička roztrhla, ale ne schválně, cípek vyšívání a pokazila tak práci, kterou se matka zabývala. Byla touto nehodou velice znepokojena a chtěla to hned na sebe požalovati otci. Ten však právě nebyl doma a teprve za 4 hodiny se vrátil. Jiné dítě by se snad radovalo, že se otec nedoví, co provedlo. Možná, že by i zapíralo. Zcela jinak jednala naše poctivá a pokorná Terezička.

Někdo již ani nemyslel na tuto nehodu. Jakmile se otec vrátil, pravila ku své sestře Marii: „Rychle, pověz tatínkovi, že jsem roztrhla vzorek.” A stála tu jako obžalovaná a čekala na rozsudek. Mohl jí otec odepřít odpuštění, když se tak pokorně přiznala? Nemohl. Rád a rychle jí odpustil.

Hlava šestá.

„MATKA BATTOIROVÁ” A „ZÁSLUŽNÉ SKUTKY”.

Kdo z vás by, milé děti, nevěděl, co jsou „záslužné skutky”. Jistě to víte skoro všechny. Ale povím-li vám, že Terezička již v nejútlejším dětství konala záslužné skutky a počítala své „zásluhy” na zrnkách růžencových, jistě se tomu podivíte, jako se divila „matka Battoirová”.

Než vám budu vypravovati o této dobré ženě, uvedu vás mezi Celinu a Terezičku. Byly to dvě sestřičky, které si dobře rozuměly.

Jak jsem vám již řekl, byla Celina o tři léta a několik měsíců starší. Ale Terezička měla rozum záhy vyspělý. Proto obě sestřičky, ač rozdílného věku, tak se spřátelily, že nemohla býti jedna bez druhé!

Podívejte se na obrázek, který představuje Celinku a Terezičku, jak spolu rozmlouvají. Vidíte vedle dvě malé bílé slepičky, jak na zemi zobají. Jedna slepička náleží Celině a druhá Terezii. Darovala jim je kojná z venkova. Obě slepičky byly všude spolu. Kam šla jedna, šla také druhá. To zavdalo příležitost malé Terezii, že jednou chopila sestřičku Celinu do náručí a zvolala: „My jsme jako ty dvě bílé slepičky, protože se nemůžeme odloučiti jedna od druhé.”

Paní Martenová také doznala, že sotva se najdou jiné dvě děti, které by se milovaly něžnější láskou.

Naše sestřičky mívaly mezi sebou také duchovní rozmluvy. Představte si, jak jednoho dne Celinka, které bylo asi šest a půl roku, se táže: „Jak je to možné, že Pán Bůh je přítomen v tak malé hostii?” Terezička, teprve tříletá, odpověděla: „T o n e n í n i c d i v n é h o . P á n B ů h j e v š e m o h o u c í !” — „Co to znamená všemohoucí?”, tázala se opět Celinka. A Terezička odpovídala: „T o z n a m e n á , ž e m ů ž e u č i n i t i v š e , c o c h c e !”

Matka i sestry se divily, že Terezička tak pěkně odpovídá. A divily se tím více, protože se nemohly upamatovati, že by byly kdy před tím ji tomu naučily. —

Jednoho krásného dne seděly Celina a Terezie v zahradní aleji, na žulovém písku. Protože slunce pěkně svítilo, třpytil se písek takřka samými diamanty. Obě sestřičky spolu živě rozmlouvaly a v jejich rozhovoru bylo často slyšeti slova „záslužné skutky”, zásluhy.

Slyšeti taková slova z úst malých dětí, naplnilo zvědavostí i hodnou ženu, která bydlela v sousedním domě, jehož okna vedla do zahrady, ve které si děti hrály. „Matka Battoirová“, — neboť ona to byla —

Naklonila se z okna a zvědavě pozorovala děti.

Odložila svou pletenou práci, odhodila starou kočku, která předla za jejími zády, naklonila se z okna a zvědavě pozorovala děti.

„Záslužné skutky, záslužné skutky?“ říkala si pro sebe, „co y děti spolu mají?“

A protože chtěla z jejich rozmluvy zvěděti více, rozvázala svůj čepec a napínala sluch tím směrem, odkud zaznívaly hlasy. Když se tak z okna nahýbala, vstoupil do světnice její manžel. Protože ji viděl rozrucchanou a vychýlenou z okna, myslil, že se snad zbláznila. Proto přiskočil, aby ji zadržel.

„Pst, pst, Mathurine“, šeptala žena, polekaná šramotem, který způsobil nový příchozí. „Poslouchej, co říkají. Ty máš jemnější sluch!“

Muž se přiblížil k oknu, ale nenahnul se ven, aby se nezdál směšným. Z toho, co zaslechl o „záslužných skutcích“, dostal přece jen výčitky svědomí, protože zanedbával již dlouho své náboženské povinnosti. Odešel od okna a v rohu světnice bručel mrzutě pro sebe.

„Mlč“, okřikla ho žena skoro zlostně, „nemohu ničemu rozuměti pro tvé bručení!“

Konečně poznala, že napíná sluch marně. Zvědavostí puze, seběhla rychle po schodech. Čeho se nedověděla přímo od dětí, chtěla zvěděti od jejich chůvy Luisy. Proto žádala, aby jí chůva vysvětlila, co děti mínily „záslužnými skutky“. Při tom zapomněla, že přemáhati zvědavost je také „skutek záslužný“.

Nevím, co jí Luisa odpověděla. Ale vy, milé děti, máte větší štěstí než „matka Battoirová. Hned se dovíte, co Terezie a Celinka mínily „záslužnými skutky“.

Chce-li kdo býti svatým, nestačí, aby pouze přemáhal pokušení. Musí také kajícími skutky dávatí Pánu Bohu náhradu za spáchané hříchy, cvičiti se v dobrém a varovati se zlého. Aby se mu to lépe podařilo, je dobře, umí-li člověk přinášeti nějaké malé oběti a odepříti si nějakou věc, i když je dovolená.

K takovému odříkání, sebezapírání často vás, milé dítky, Pán Bůh pobádá a povzbuzuje dobrými vnuknutími. Když jich p o s l o u c h á t e a jimi se řídíte, když sebe zapíráte a přinášíte oběti z l á s k y k P á n u B o h u, rozmnožujete tím v sobě p o s v ě c u j í c í m i l o s t, která zdobí vaši duši (není-li ovšem poskvrněna těžkými hříchy). Zároveň rozmnožujete tak s v é „z á s l u h y“ pro sebe. K o n á t e „z á s l u ž n é s k u t k y“, které vám přinesou v nebi věčnou a hojnou odplatu.

Uvedu vám několik příkladů, jak mohou i dítky přinášeti Pánu Bohu různé oběti. Tak se může státi, že některé dítko bylo

od rodičů pokáráno. Rádo by se vymlouvalo a snad rodičům i odmluvilo. Zapře se a zadrží v ústech slova odmluvy. Ihned uposlechně, jakmile rodiče vysloví rozkaz nebo přání; když dostalo nějaké pamlsky, rozdělí se o ně se svými přáteli nebo s chudými; umí laskavě promluvit k těm, kteří jsou zarmoucení; přemáhá zvědavost a neohlíží se v kostele a chová se tam uctivě a zbožně; je povolné, rádo ustoupí svým bratrům, sestrám nebo společníkům a přemáhá tvrdohlavost, která by všude chtěla míti vrch a provésti svou. Dítka, které se tak zapírá a takové oběti přináší, může si získati mnoho zásluh.

Takové byly oběti, jež Celinka a Terezička přinášely Pánu Bohu. Povzbuzovaly se navzájem, aby těch obětí bylo víc a více, aby je věnovaly Jezulátku. Láska k Jezulátku rozmnožovala tedy jejich záslužné skutky. Aby věděly, kolik obětí už vykonaly, dostaly zvláštní růženec a na něm je počítaly. Každé zrnko růžence mohlo být posunuto a tak od druhých odděleno mezerou: každé zrnko znamenalo jednu takovou oběť. Malá Terezie držela tento růženec v ruce skoro celý den a posunovala zrnko po zrnku.

Hlava sedmá.

KDO SEJE, SKLÍZÍ.

Pán Bůh odměnil své milé dítě za jeho oběti. Dal mu veliký dar, že umělo sebe ovládati, sebe zapírat, a to velikomyslně a obětavě.

Kdysi v neděli byla Terezie na procházce v polích. Tam si natrhala mnoho kvítí: sedmikrásek, vlčích máků, chrp atd. Přišla domů s velikou radostí a těšila se, že si z květin udělá kytici. Tu však babička žádala od ní její květiny, aby jimi ozdobila svůj oltářík. Terezie uposlechla a bylo viděti, jak ochotně odevzdává květiny, jednu po druhé až do poslední. Její srdce bylo obětavé. Ale jakou bylo pro ni obětí, když se měla zřici těch květin, nevěděl z domácích nikdo. To tušila jen Celina, která znala svou sestřičku až do hlubin její duše. Terezička sice nedala na sobě nic znáti, ale když Celina se jí otázala, svěřila se jí se vším. Vyznala, že bylo pro ni velikým sebezapřením, když jí byly odňaty všechny květiny. Proto si to počítala mezi veliké oběti, v e l i k é „z á s l u ž n é s k u t k y”.

Hned jak dospěla k prvnímu užívání rozumu, cvičila se v tomto zapírání vlastní vůle a snažila se, aby byla vždy poslušnou, bez námitek, bez nářku a bez odmluvy. A přece podle své přirozené povahy byla by bývala svéhlavá, kdyby se nebyla krotila a přemáhala. Aby se naučila písmenům abecedy, musila matka zakročiti

Dala se přidržeti na kolenou matčiných

s veškerou rázností. Byloť Terezii velice nesnadno vydržeti dvě minuty na místě; tak živou a bujnou měla povahu. Když pozorovala, že se blíží hodina vyučování, skryla se. Avšak nakonec toho litovala a dala se přidržeti na kolenou matčiných.

Učila se abecedě z veliké knihy a pilně se snažila, aby pochopila a pamatovala si jména jednotlivých písmen, na které matka ukazovala prstem.

Když sestry slyšely, jak malá „školačka“ odpovídá, velice je to bavilo. Otec četl v povzdálí noviny, ale úsměv na jeho rtech prozrazoval, že poslouchal zároveň odpovědi své „princezničky“ a upřímně se radoval z jejího pokroku.

Pro svou bujnou povahu mohla Terezie přijíti na scestí a „běžeti k věčné záhubě“, jak sama později doznala. Podám vám příklad, který vám ukáže její nepoddajnou vůli a přirozenou hrdost.

Kdysi pravila jí matka: „Terezie, políbíš-li zemi, dám ti „sou“ (peníz, tolik asi jako náš 10ti halěr!)“ — Jeden „sou“ znamenal pro Terezii veliké jmění. A přece odpověděla: „Ne, maminko, raději nechci ničeho“. A než by učinila tak malý, pokořující skutek, raději se zřekla odměny.

Když tedy Terezie měla takovou povahu, vidíte samy, kam by byla dospěla, kdyby ji nekrotila a nepotlačovala. Snadno by se vloučila do jejího srdce pýcha a nezřízená sebeláska. Nestalo se to, protože měla srdce tak dobré a tak velice milovala ctnost, že stačilo říci: „To nesmíš, to uráží Pána Boha“, aby si dala pozor a již nikdy se toho nedopustila.

Proto ďáblové před ní utíkali. Styděli se, že byli přemoženi tak slabým dítětem. Terezie měla živý obraz této pravdy ve snu, který spadá do této doby. Zdálo se jí, že se prochází sama v zahradě. Najednou zpozorovala dva ošklivé ďábly, kteří tančili na prázdném sudu, ač byli na nohou spoutáni těžkými okovy. Nejprve na ni vyzývavě a s úsměškem pohlédli, potom jako by byli polekáni, vrhli se náhle do sudu, z něhož zase vylezli a dali se na útěk. Konečně se skryli v přízemní prádelně u zahrady.

Terezie chtěla věděti, co tam dělají. Přemohla svůj strach, přiblížila se k oknu a dívala se na ně. Ďábli pobíhali zděšeně po stolech a nevěděli, kam by se měli před jejím pohledem utéci. Chvillemi se přiblížili k oknu a rozčileně, plni úzkosti, podívali se ven. Ale když viděli, že Terezie tam stále ještě stojí, počali znovu pobíhati sem a tam jako zoufalí.

Tento sen, milé dítka, jest obrazem skutečnosti. Ďáblové jsou zbabělci. Nezmohou ničeho proti duši, která jest v milosti Boží; vždyť nemohli snést ani pohledu čtyřletého dítěte.

Abychom je však učinili neškodnými, je třeba zachovati si duši čistou, jak máme příklad na malé Terezii.

Myslíte snad, že zbožnost překážela Terezičce, aby byla veselá? Právě naopak. Všecko v jejím srdci zpívalo, všecko tam bylo samý jas a květ. Milovala květiny, stromy, venkov, ptáčky. Probíhati se po nivách, mezi poli a lukami, bylo jí milou zábavou. Nad jiné hry milovala houpačku. Těšilo ji, když se mohla houpati co nejvýše. Její matka chvěla se při tom bázní, zatím co maličká jásala radostí.

Když se otec vracel domů, běžela mu Terezička naproti. Tu ji postavil obyčejně na svou botu a nosil v pokoji nebo v zahradě tak dlouho, jak chtěla. Říkávala, že jede na procházku. Potom ji otec vyzdvihl, vzal do náručí, posadil na rameno, a nakonec ji objal a s otcovskou něžností přitiskl na své srdce.

Hlava osmá.

SMRT MATČINA. OTCOVA OBĚTAVOST.

Malá Terezie byla na světě teprve čtyři roky, a přece již věděla, že země je pouze vyhnanstvím. Jsme daleko od pravé vlasti — od nebe. Jinými slovy: země je místem, kde musíme trpěti, kde nemáme všeho dostatek, čeho bychom si přáli a kde jsme často vzdáleni od těch, které milujeme.

Velice záhy poznala Terezička, co je loučení. Nepřítomnost sestry Pavlíny, která dlela v pensionátě (ústavě pro dívky) při klášteře Navštívení P. M. v Mansu, byla pro ni velice trapnou. Často bylo viděti děvušku na pavlači jejího pokoje, jak se dívá k nádraží. Jednou se jí tázala Marie: „Co zde děláš, Terezičko?“ — A dítě smutně odpovídalo: „Dívám se, zdali se nevrací Pavlínka.“

A přece toto odloučení bylo pouhým stínem toho, co ji čekalo. Ještě několik měsíců, a Spasitel povolá k sobě dobrou, vzornou její matku, která dala své rodině tolik pěkných příkladů zbožnosti a obětavosti.

Když paní Martenová onemocněla, byla Terezie často posílána se svou sestrou Celinou k přátelům. Tyto návštěvy její dětskou

mysl nerozptýlily. Právě naopak. Naplnily ji záдумčivostí. Když se blíží bouře, ptáčekové se schovávají. Tak tulila se Terezička k Celině. Obě tušily, že doma se děje cosi velmi smutného

Kdysi z jitra přišla si pro ně jak obyčejně známá paní, aby je odvedla do svého bytu. Cestou si vzpomněla Celina, že se ještě nemodlily. Naklonila se tedy ke své sestřičce a tiše se jí tázala: „Máme to říci, že jsme se ještě nemodlily?“ „Ano“, odpověděla Terezička.

Celina oznámila tedy paní, co ji znepokojovalo. Když přišly do domu, zavedla je paní do velkého pokoje, aby se tam pomodlily, a odešla. Tu poznala Terezie poprvé, co znamená, ztratit matku. Plna úzkosti a zármutku, pravila své sestře: „Ach, jak zcela jiná jest naše maminka; ta by nás jistě nenechala samotny, ale modlíla by se s námi“.

Dne 28. srpna 1877 rozloučila se paní Martenová s tímto životem. Na smrt byla připravena dobře a v čas přijala svaté svátosti.

Malá Terezie byla přítomna obřadům posledního pomazání, slyšela pláč a vzlykot svého otce, políbila naposled chladné čelo milované matky, viděla její rakev Tyto dojmy jí nikdy nevymizely z paměti.

Po pohřbu vrátily se děti domů. Seděly mlčky, pohříženy ve hluboký smutek. Dobrá chuva byla dojata jejich utrpením. Proto povzdychla soustrastně: „Ubohé děti, již nemáte matky!“ Na to se Celina vrhla do náručí nejstarší sestry Marie a pravila: „Nuže, budiž ty nyní mou maminkou!“ Terezie byla zvyklá dělati všecko podle Celiny. Proto chtěla učiniti totéž, zvláště když Marie byla její kmotřenkou. V tom však pohlédla na Pavlínu a vidouc, že by se cítila opuštěnou, kdyby neměla dcery, položila svou hlavu na její prsa a zvolala: „Pavlíno, budiž ty zase mou matinkou!“

Pan Marten přijal tuto bolestnou zkoušku s podivuhodnou odevzdaností do vůle Boží. Takřka zapomínal na vlastní utrpení, jen aby nahradil dětem ztrátu matky. Co však měl činiti? Radil se, avšak každý mluvil jinak. Jedni mu radili, aby zůstal s dětmi v Alençoně, kde odpočívá drahé tělo matčino; druzí mínili, aby dal všechny dcery do pensionátu. Konečně jiní měli ho k tomu, aby se odstěhoval s dětmi k rodině jedné příbuzné se strany matčiny.

Odhodlal se tedy, že se odstěhuje k této rodině, ač mu bylo velmi bolestné, že má opustiti kraj, k němuž jej poutalo tolik vzpomínek. A tak se stalo jeho novým bydlištěm město Lisieux, kde bydlil jeho švagr, pan Guérin.

Hlava devátá.

PŘÍJEZD DO LISIEUX.

Jednoho podzimního večera roku 1877 zastavil na nádraží v Lisieux vlak od Alençonu a brzy potom ujížděl od nádraží městem kočár. Kola drnčela po nerovném dláždění.

Povoz se zastavil na náměstí sv. Petra, na blízku starodávné katedrály téhož jména. Několik zvědavých hlav se ukázalo ve dveřích domů a mimojdoucí se zastavovali, aby se podívali na nové příchozí.

První vystoupil z vozu muž asi padesátiletý, bělovlasý, vysoké postavy. Hned za ním se objevila malá dívenka, kterou vzal něžně za ruku. Potom sestoupily dvě dívky dospělejší, které pomohly ještě dvěma děvčátkům.

Lidé ze sousedství si hned povšimli, že všechny dívky byly oblečeny smutečně a na jejich tvářích bylo viděti hluboký zármutek.

„Chudinky! Jistě ztratily matku!” Tak a podobně vyjadřovali lidé svou soustrast.

Dvěře domu, před kterým rodina sestoupila, se otevřely a z nich vyšly dvě malé dívky a za nimi jejich rodiče. Víтали milé a vzácné přistěhovalce. Vrhli se do náručí a chvílku bylo slyšeti jen vzájemné polibky, výkřiky dětí, které byly šťastny, že se opět vidí.

Poznaly jste již, milé dítky, rodinu, kterou jsem vám popsal? Jistě víte, že onen muž s bílými vlasy je pan Marten, otec naší milé Terezie; avšak možná, že chcete něco věděti také o starších sestrách naší malé svaté.

Nejstarší Marie již hodně vyrostla; tehdy jí šlo na osmnáctý rok. Srdce měla zlaté, povahu veselou, byla vždy ochotná posloužiti svým sestřičkám, pro ně se obětovati a je obveselovati vtipnými nápady. Proto ji milovaly sestry a pan Marten ji nazýval svým „Diamantem”. Pavlíně bylo šestnáct roků. Právě vyšla z pensionátu.

Byla tichá, mírná a poněkud ostýchavá. Otec jí dal jméno „vzácná Perla“. Převládala u ní tichost a dobrotivost. Při tom vynikala, jako málokdo, rázností, zralým úsudkem a neobyčejným důvtipem. Marie, jakkoliv byla starší a obdařena od Pána Boha všemi dobrými vlastnostmi, často k ní se utíkala o radu, jak řídit domácnost, protože od smrti matčiny byla hospodyní.

Po Pavlíně následovala Leonie, tehdy čtrnáctiletá. Byla povahy tiché a skromné, uměla se obětovati z lásky k druhým a stavěti se vždy do pozadí.

Celině minulo osm roků. Jevila se u ní ještě dětská nesmělost, ale její jiskrné oči prozrazovaly čtveráctví a bujnost.

Nejmladší byla Terezie, tato princeznička s rusými vlasy. Šlo jí na pátý rok. Její živé, jasné oči byly modré, až trochu šedomodré, jako obloha v jejím rodném kraji. Vždy se sladce usmívala a svým zdvořilým a půvabným chováním vábila k sobě každého.

Druhá rodina, která je právě přivítala a přijala do domu jako milé hosty, je rodina pana Guérina. Členové této rodiny jsou: pan Guérin, bratr paní Martenové, paní Guérinová a dvě dcery, starší Jana, mladší Marie. Jana byla o něco starší než Celina. Marie byla o dva roky starší než Terezička. Svou živou a čtveračivou povahou lišila se velice od své sestry Jany, která byla na svůj věk příliš rozumná.

Také tuto rodinu Pán Bůh velice miloval, protože mu věrně sloužila a jej milovala.

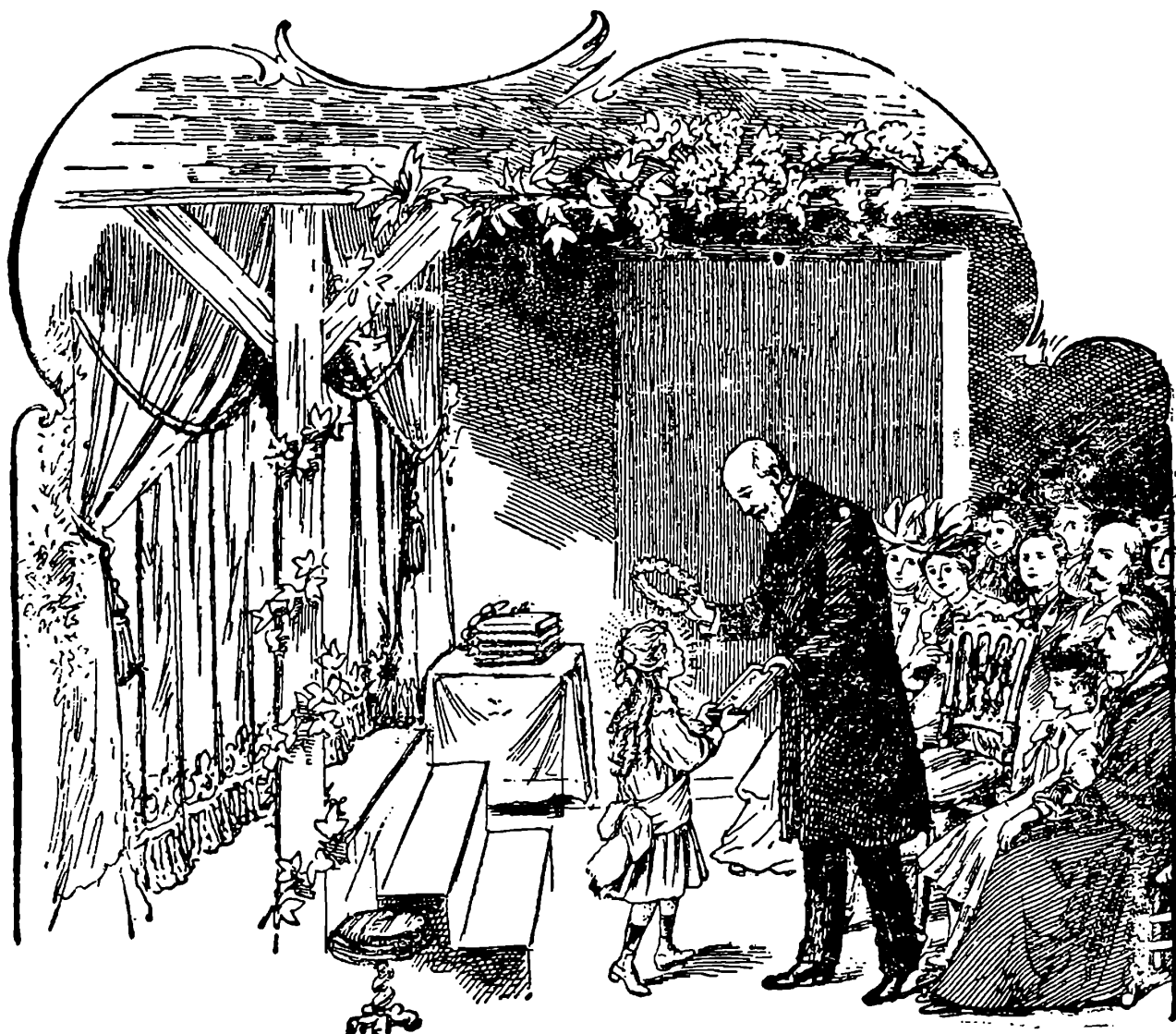
Hlava desátá.

NOVÝ DOMOV V „HOUŠTINÁCH“.

Naši cestující přišli právě k večeři. Unavené děti usínaly již při jídle. Jakmile se navečeřely, odešly. Provázela je Marie a Pavlína. Napřed uložily ke spánku své sestřičky a teprve potom odebraly se samy na odpočinek.

U švakra a švakrové zůstal toliko pan Marten. Rozmlouval s nimi o svém postavení a svých naléhavých záležitostech. Jména, kterého nabyl svým vlastním přičiněním a neúnavnou prací své věrně

choti v Alençonu, mu dovolovalo, aby žil od nynějška ze svých důchodů a věnoval se jen výchově svých dětí. Spoléhal též na dobrotu a obětavost paní Guérinové, která měla jeho starší dcery (Marii s Pavlínou) naučiti, jak by se staly dobrými „matkami“ svých sestřiček a dobrými hospodyněmi.

Její otec udílel jí almužny a věncil.
(Str. 33.)

Všichni oplakávali paní Martenovou. Mluvili o ní jako o matce, která neměla sobě rovné a byla všem vzorem. Byli přesvědčeni, že byla zralá pro nebe. Proto ji Pán Bůh povolal, aby ji odměnil její námahy.

Druhého dne prošel náš malý zástup veřejnou zahradou a ubíral se k městské čtvrti, kdež jsou tak zvané „Les Buissonnets”, po česku „Houštiny”. (Tak budeme jmenovati nový domov rodiny páně Martenovy.) Stál tam dům prostý, ale hezký a půvabný, který měl býti od nynějška hnízdečkem osiřelých holubiček. V něm měla Terezie strávití blahá a sladká léta svého dětství, obklopena něžností a láskou drahého otce a milých sester.

Větší dívky pohlížely na nové obydlí zádumčivě. Věděly, že v něm nepotkají nikdy milované matičky, která je opustila. Opustila je, ale nezapomněla na ně a stále nad nimi bděla. Budoucnost nám to brzy dokáže. !

Za to malé Terezii líbil se nový domov velice.

Průčelí domu bylo krásné a slunné. Jeho nejpěknější částí byla vyhlídka, odkud byl úchvatný pohled na širý kraj.

Před domem se prostíral překrásně upravený sad, vzadu pak byla veliká zeleninová zahrada. Toto rozkošné okolí působilo mocně na její mladistvou obrazotvornost.

Velice brzy zavládl v tomto krásném zátiší pravidelný život. Marie přemýšlela o všech možných prostředcích, jak by otce potěšila. Pavlína přijala volbu Terezčinu a zastávala úřad matky u malých sestřiček. Dostala tento úkol jaksi od své zemřelé matky, která ji zvláštním způsobem ustanovila duchovní matkou ostatních sester. Na smrtelném loži vzala Pavlínu za ruku a se svatou úctou její ruku políbila. Takto se tedy stala Pavlína m a m i n k o u svých sestřiček. Zvláštní péči věnovala výchově Terezičky. Ta byla ještě příliš mladá, a nemohla jíti do pensionátu. Proto byla úplně svěřena jejímu vedení. Terezie měla v Pavlíně moudrou učitelku a naučila se od ní brzo čísti a psáti. První slovo, které sama dovedla přečísti, bylo slovo: Cieux (nebe).

Každého dne po svém vyučování šla „princeznička” na vrch domu „na vyhlídku”, kde býval obyčejně její otec. Ráda jej jmenovala svým „Králem”, celovala jej a takřka ho zasypávala důkazy dětinné lásky. Rozradostněna sedla si na jeho kolena a ukazovala mu své známky, které bývaly vždycky výborné.

Někdy jej našla v zahradě. Jakmile k němu přišla, přitulila se k němu, hopkovala vedle něho a již ho neopustila. Vzdálila-li se na chvíli, bylo to jen proto, aby připravila ze stromové kůry jakýsi čaj. Měl-li její výrobek pěknou barvu, nabízela jej v hezkém šálku

svému otci. Ve své laskavosti přijal nabízený nápoj s úsměvem a tvářil se, jako by si na něm velice pochutnával.

Byla šťastna, mohla-li stavěti oltáříky. K tomu se dobře hodil výklenek v zahradní zdi. Když vše připravila, zavolala otce, který k její veliké radosti se oltáři velice divil a nadšeně chválil to, co sama považovala za dílo umělecké.

Terezička se pilně a vytrvale učila; činila velké pokroky. K tomu jí také povzbuzovala každoroční slavnost v „Houštinách“ konaná, totiž slavnost udílení odměn. Při tom panovala nejpřísnější spravedlnost, (ačkoliv Terezie byla jedinou uchazečkou o cenu) a dostalo se jí odměny jen tehdy, když si jí poctivě zasloužila.

Na ten den byli svoláni důvěrní přátelé, aby se zúčastnili rodinné slavnosti. Všecko se připravilo jako pro divadelní představení. A také skutečně na konci slavnosti sehrálo se malé divadélko. Před touto hrou, při níž účinkovala děvčátka, vystoupila na jeviště naše „princeznička“. Když provedla dobře svůj úkol, její otec, který seděl na čestném místě, udílel jí odměny a věncil ji vítěznými vavříny.

Tato slavnost jí připadala jako poslední soud, který bude hrozný pro hříšníky, avšak sladký pro ty, kteří po celý svůj život pracovali pro Pána Boha.

Hlava jedenáctá.

TEREZINY VYCHÁZKY S OTCEM. JEJÍ „PROČ?“

Skoro každé odpoledne šla Terezie s otcem na procházku. Lidé se rádi dívali na bělovlasého otce, který vedl za ruku rusovlasou dcerušku. Když je kdysi spatřili cizí lidé a nahlas se divili její kráse, dal jim pan Marten znamení, aby mlčeli. Nelíbilo se mu, že Terezie má slyšeti o sobě chválu, která by pro ni mohla býti pokušením k marnivosti.

Na těchto vycházkách nikdy nezapomněli navštívit Nejsv. svátost Oltářní. Jednou šli do toho kostela, podruhé do jiného. Obyvatelé Lisieux však mohli vždycky poznati, ve kterém kostele byli.

Jistě jste zvědavý, milé děti, jak to mohli věděti.

Na tyto vycházky, o nichž vám vypravuji, nechodili sami dva, nýbrž tři. — Tři? — Ano, chodil s nimi pěkný bílý pes, křepelák, jménem Tom. Byl jim věrně oddán, byl statný jako lev, pěkně urostlý a dobře vycvičený.

Vstoupil-li pan Marten s dceruškou do kostela, zůstal Tom venku. Vycítil, že kostel není pro něho. Proto čekal poslušně na chodníku.

Když se mu zdálo, že návštěva trvá příliš dlouho, proskočil se několikrát po okolí. Potom se vrátil na své místo. A když se jeho pánům zlíbilo vyjít z kostela, radostně je uvítal.

Vidíte tedy, jak obyvatelé čtvrti věděli, ve kterém kostele je pan Marten se svou princezničkou.

Co při těchto návštěvách říkala naše milá svatá Pánu Bohu? To, co měla v srdci: „Můj Bože, miluji tě. Chci tě milovati také za ty, kteří tebe nemilují. Chci ti býti vždy věrná a chci ti dělati radost za ty děti, které na tebe zapomínají a na tebe nemyslí.“

Od koho se tomu naučila? — zeptá se snad někdo z mých malých čtenářů. Pozorovala svého otce a tázala se ho. Na vycházkách nebylo konce jejím otázkám a jejímu ustavičnému „proč?“.

„Tatínku, co říkáš Pánu Bohu, když jej navštívíš .? Koho jsi teď právě pozdravil? Já jsem nikoho neviděla .“

A otec jí opakoval, co říkal Pánu Ježíši, přítomnému ve svatostánku. Vysvětloval jí, že vždy pozdravuje svátostného Spasitele, kdykoli jde mimo kostel; že vždy smeká před křížem, aby vzdal čest Pánu našemu, který za nás trpěl; že také vždy pozdraví kněze, které potká, z úcty k jejich kněžské důstojnosti.

Terezie podivila se otci, ale hned měla novou otázku: „Tatínku, a proč jsi řekl Marii, aby pokaždé zaplatila hned obchodníkům, u kterých kupuje?“

„Milá princezničko“, odpověděl otec, „nesmíme žít na cizí útratu. Je to nespravedlivé, když druhý nedostane, co si zasloužil. Poslyš, co se kdysi stalo. Je to velice smutná, ale pravdivá událost.“

Jakási vdova měla čtyři děti. Nejmladšímu byly sotva dva roky. Byla modistkou, to jest upravovala dámské klobouky a jiné věci, kterými se dámy strojí. Pracovala ve dne v noci, aby vydělala chléb pro svou rodinu. Dámy však špatně platily, ano, některé neplatily vůbec. Upomínala je dvakrát, třikrát, ale marně. Poněvadž byla svědomitá a chtěla zaplatiti svým vlastním věřitelům, stalo se

jednoho dne, že neměla co jísti a také její děti musily jíti bez večeře spát. Několik měsíců trvala v její rodině veliká bída. Konečně nešťastná žena hladem zemřela a zanechala po sobě čtyři malé sirotky.

Zatím co otec vypravoval, svěsila Terezie hlavu a plakala.

„Tatínku“, tázala se, „co máme činiti, aby se to již nestalo?“.

„To musíme činiti, co pravil Tobiáš ke svému synu; jeho slova mi utkvěla v paměti již od mládí: „Každému, kdo ti bude něco pracovati, vyplat' ihned mzdu, ať mzda dělníkova se u tebe nijak nezdržuje“. (Tob. 4, 15.)

Tu podívala se Terezie na svého otce a nadšeně zvolala: „Tatínku, kdyby tě státníci znali, zvolili by tě králem a Francie neměla by se nikdy tak dobře jako za tvé vlády. — Ale raději ať tě neznají, protože bys byl nešťasten. Údělem králů bývá přece, že jsou nešťastni.“¹

Po tomto nadšeném projevu bylo chvíli ticho. Potom tázala se opět Terezie: „Tatínku, proč chodíš na mši svatou v zimě v šest hodin? Mohl bys jíti až později.“ —

„Ovšem, že bych mohl jíti až později, má Terezičko. Ale raději chodím na šestou, protože je to mše svatá c h u d ě y c h!“

„A proč ji tak jmenuješ?“ — „Protože je to jediná mše svatá, na kterou mohou přijíti také služební a dělníci. V pozdějších hodinách jsou již zaměstnání prací. — Kromě toho mám ještě jiný důvod, abych si přivstal. Chci činiti pokání. Kajícími skutky dáváme Pánu Bohu náhradu nejen za své vlastní hříchy, nýbrž i za hříchy jiných lidí, kteří jsou zlí a mají duši poskvrněnou hříchy. Když za ně přinášíme oběti a obětujeme kající skutky, pomáháme jim, aby jejich duše byla zase od hříchů očištěna“.

Terezie se zamyslela. Že kajícími skutky člověk sám sebe napravuje a přináší Ježíškovi za sebe oběti, již věděla. Ale že tytéž skutky mohou zachraňovat h ř í š n í k y a pomáhati, aby jejich duše byla vrácena prvotní kráse — to jí bylo něco nového.

V tu chvíli přišli naši poutníci k vodě, v níž kvetly krásné lekníny. Najednou bylo slyšeti šplouchání.

„Co to?“ tázalo se dítě.“ V témž okamžiku spatřilo, jak Tom vystrkuje hlavu z vody mezi leknínovými květy. Pan Marten se smíchem zavolal psa, který se ihned vrátil. Voda z něho jen crčela.

„Ty vypadáš pěkně, chudáčku Tome“, pravila Terezie. „Jen buď nyní potichu a neotřepávej se příliš blízko nás!“ — Sotva to do-

řekla, začal se Tom válet v prachu na zemi. V okamžiku byl tak zašpiněn, že ho nebylo ani poznati. Podobal se hromadě bláta.

„Ten je škaredý!“ vykřikla Terezie. Načež otec pravil:

„Ano, je škaredý, protože si to sám udělal, a služka Viktorka bude mít velkou práci, než ho zase z bláta očistí. Vidíš, princezničko, to je obrázek duše, která se poskvrnila bahnem hříchu a která potřebuje, aby laskavá ruka jí přispěla na pomoc.“

Za této rozmluvy přišli k domovu. Terezie mnoho běhala a také mnoho mluvila. Proto měla velkou žízeň.

„Pavlíno, kdybys věděla, jakou mám žízeň!“ volala na sestru již na prahu dveří.

Tato ovšem nevěděla, o čem se mluvilo na procházce, proto jako náhodou řekla: „A což, nechtěla bys si nápoj odepřít, abys tou obětí zachránila hříšníka?“

Terezie porozuměla. Sestra jí nabízela kající skutek.

„A n o, Pavlíno“, přivolila ihned — ale přece si zhluboka povzdychla. Bylo viděti, jak velikou oběť přináší.

Za několik okamžiků byla tu Pavlína opět. Přinášela obcerstvující nápoj. Bylo jí líto malé sestřičky a cítila její umrtvení více než ona sama. Terezie bála se vypítí podávaný nápoj, protože by prý nezachránila duše hříšnickovy. Pavlína jí však dodala mysl, aby se jenom obcerstvila; místo jedné zásluhy že bude mít dvě. Jednu má za dobrou vůli, s jakou se odhodlala snášeti žízeň; druhou si získá tím, že poslechne. Těmito dvěma zásluhami že jistě zachrání dva hříšníky místo jednoho.

Hlava dvanáctá.

JAK TEREZIE MILUJE CHUDÉ.

„Dnes je pondělí! Jak ráda bych byla na místě naší Viktorky, abych u dveří obsluhovala chudé! To bude zas u našich dveří nějakého zvonění!“ Tak volala Terezie, sotva se ráno probudila.

Toho dne čekával totiž před domem velký zástup chudých, kteří si přicházeli pro týdenní almužnu, jež jim bývala poskytována.

Nad touto prosbou malé dcerušky se Pavlína na okamžik zamyslí. Potom odešla a vyhledala Marii, která sázela právě v zahradě květiny.

„Co tomu říkáš?“, tázala se, „kdybychom Terezičce dovolily, aby donášela chudým almužnu? Je pro děti velice dobré, když se učí lásce k bližnímu“.

„Máš pravdu. Je jistě dobře, když budíme v dětském srdéčku soucit s chudými. Děti, kterým nic nechybí, ani nevědí a netuší, co musí vytrpěti chudí a nešťastní“.

Po této poradě vrátila se Pavlína k Terezii, která úzkostlivě čekala na její rozsudek. Jak byla šťastna, když se dověděla, že bude zastupovati služku a pomáhati ubohým žebrákům! Tuto službu by nebyla vyměnila ani za císařský trůn. Tak si jí vážila. Velmi pilně dávala pozor, jak její sestra určovala chléb nebo peníze, jež se měly rozdati.

Kdykoliv uslyšela zvonek, poskočilo jí srdce radostí. Otevřela polehoučku dveře a rozdávala chléb s přívětivým úsměvem, ve kterém se jevila uctivost a láska, která dojímala až k slzám.

Ale jednou přiběhla s pláčem k sestře Pavlíně: „Pavlíno, je tam chudá žena; je bledá a v náruči má nemocné děťátko!“

A pohledem plným úzkosti prosila o dovolení, aby směla dáti v ě t š í almužnu. Mileráda to Pavlína dovolila. Jaká radost pro Terezičku! Za malou chvíli vrátila se opět k sestře a radostně jí vykládala, jak vroucně a srdečně jí žebračka děkovala a jak na ni svolávala Boží požehnání. Slzy radosti kanuly Terezičce po lících. Tak byla dojata blahopřáním této chudé matky.

Později, když jí bylo již patnáct roků, přijala se svou sestrou Celinou nejenom blahopřání chudého starce, nýbrž i jeho požehnání. Stalo se to takto: Pan Marten vzal jakéhosi chudého starce na nocleh. Když jej ráno s hojnou almužnou propouštěl, poklekly obě sestry u nohou vděčného stařečka. Požehnal jim a svolával na ně Boží požehnání. — A opravdu provázelo je hojné požehnání Boží na pouť životem.

Než vraťme se k Terezii, která nalézala své štěstí v tom, že mohla lidem prokazovati dobrodiní.

Almužny neudělovala jen v pondělí, které bylo k tomu ustanoveno, ale i jindy. Každého odpoledne na vycházce naskytovaly

se příležitosti, aby osvědčovala svou lásku k chudým. Při tom podávala chudým peněží své dárečky s dojemnou útrpností.

Na jedné vycházce s otcem potkala starce, který se stěží vlekl, opíraje se o berly. Hned k němu běžela jak obyčejně, aby mu podala almužnu. Podíval se na ni smutně a bolestně, ale ničeho nepřijal. Bezpochyby nebyl tak chudý, že by musil žebrati.

Terezie vrátila se k otci s pláčem. Přála si potěšiti starce a zatím snad jej zahanbila a pokořila. Její dobré srdce pocítilo velikou bolest. Co činiti? — Chtějíc zaceliti ránu, kterou mu způsobila, běžela již k němu, aby ho obdarovala koláčem, který jí právě otec koupil. „Snad jej spíše vezme než peníze“ — myslila si. Ale zmocnil se jí zvláštní ostych, srdce se jí sevřelo, že stěží potlačila slzy. Tu jí napadla myšlenka, která ji uklidnila. „Nemohla-li jsem tohoto ubožáka potěšiti já, může jej potěšiti Pán Bůh. Pavlína mi řekla, že Jezulátko splní každou prosbu, kterou mu předneseme v den prvního sv. přijímání. Nuže, v den prvního sv. přijímání budu se modliti za tohoto ubožáka .”

Tato myšlenka ji utišila a po pěti letech dostála opravdu svému slibu.

Jaké byly další osudy tohoto starce, nevíme. Ale později, po mnoha letech, stal se zajímavý případ s jiným starcem. Poslyšte:

Když Terezie dokonala jako karmelitka svou životní pouť a odletěla do nebe mezi anděly, byl v Lisieux v nemocnici „Malých Sester chudiny“ jakýsi stařec, který již skoro umíral, protože měl na jazyku rakovinu. Právě mu přečetli ze životopisu malé Terezie o této události (o stařečkovi, za něhož se modlíla při prvním sv. přijímání). Nemocný si pomyslí: „Měla-li Terezička tak velikou soustrast s trpícími, bude míti slitování také se mnou.“ Vzáyval ji s velikou důvěrou. A hle! Jazyk, který se již rozpadával a z něhož zbyla jen asi polovina, nejen byl uzdraven od rakoviny, — a to bez všelikých lidských prostředků — nýbrž počal zase růsti a narostl celý.

Vidíte, milé děti, jak krásná je láska k chudým a jakou moc dal Pán Bůh v nebi malé Terezii, protože se v lásce tak dobře cvičila, dokud byla na zemi.

Nebyl bych hotov, kdybych měl pověděti všechno, jak tento dobrý anděl miloval chudé. Později Terezie sama říkala: „Kdybych bývala bohatá a směla naložiti s bohatstvím dle své vůle, byla bych

jistě přišla na mizinu. Nemohla jsem nikoho viděti v bídě, abych mu neposkytla všeho, čeho právě potřeboval.”

Ze soustrasti k trpícím přála si před smrtí, aby směla z nebe činit lidem na zemi dobře. Její prosba se splnila a plní se do dneška.

Hlava třináctá.

CHVÍLE ODDECHU.

Pochopily jste již, milé děti, jak se máme státi svatými? Jistě již ano. Pán Bůh nežádá od nás, abychom se stále jen umrtvovali a zapírali tak, že bychom si nikdy nesměli dopřáti ani nejmenší radosti. Co však P. Bůh vždycky chce jest, abychom konali dobře právě to, co máme konati. Máme-li pracovati, abychom dobře pracovali. Máme-li se zotavovati, na př. o prázdninách, abychom se dobře zotavovali. Máme se občerstvit a pobavit, když je k tomu čas, ale nesmíme při tom zapomínati, že jsme dítky křesťanské. Zotavení a zábava nesmí nás tedy odvracet od Pána Boha.

Ani to ještě nestačí. Ještě více musíte konati. Svých zábav a nevinných radostí máte užívati tak, abyste se jimi přiblížily k Pánu Bohu. Snad se vám to zdá divným anebo dokonce nemožným? Nuže! Ukáži vám, jak malá Terezie prožila den, kdy se nevyučovalo. Z těch volných jejích dnů vám vypíši jeden, který jí zvláště utkvěl v paměti.

Je čtvrtek. Toť zrovna svátek pro malou Terezii! Má prázdnou. Ale nejenom ona. Také sestra Celina, společnice jejích her a její důvěrná družka. — —

Jak bolívalo Terezii, když viděla Celinu každého rána odcházeti! A jak se radovala, když jí večer vítala!

Celina chodila totiž do pensionátu k řeholnicím benediktinám. Na noc přicházela domů, ale to bylo pro obě sestřičky málo. Proto se těšily na čtvrtek, když bylo pokaždé prázdnou.

„Dnes je čtvrtek, bude prázdnou celý den!” Již v předvečer dověděly se děti, že budou míti s otcem výlet a že se půjde na ryby.

Sotva bylo šest hodin ráno, již budila Pavlína obě sestřičky. Vstaly hned a očka jim zářila radostí. Obětovaly své srdce Pánu Bohu, rychle se oblékly a pomodlily se ranní modlitbu.

Po snídani vydala se rodina na cestu. Otec si vzal udici, děvčátka síťku na chytání motýlů, starší sestry vzaly s sebou jídlo. Den byl krásný. Slunce jasně zářilo a začínalo silně hřáti.

Cestou trhaly děti téměř ustavičně květiny. Někdy také našly v křoví ptačí hnízdo. Byla to podívaná na Terezičku, jak udiveně hleděla na malinká ptáčátka, která se teprv nedávno z vajíček vyklubala! Protože Terezička byla příliš malá, musila ji Pavlína pozdvihnouti. Maličká poodhrnula svými něžnými ručkama větvičky kvetoucího keře a dívala se do hnízda. Ani nedýchala, aby se ptáčátka nepolekala.

„Chceš si je vzítí?“ tázal se jí otec. „Jsou to pěnkavky. Můžeš si je dát do klece k ostatním ptáčkům.“

Terezie se na okamžik zamyslí. Měla ráda všechny tvory Boží. Doma měla již červené rybičky v malém aquariu (aquarium = nádoba s vodou) a v kleci různé ptáčky: holoubky, papoušky, kanárky, hejly a konopky. Tyto pěnkavky by se k nim tak pěkně hodily! Ale ne! Musila by je ukrásti jejich matce! Útlcitná Terezička, která chránila vše, co je slabé, raději se pěnkavek zřekla.

Šlo se dále. Terezie pozorovala s úžasem háje, pole a zelené louky. Všecko, co viděla, bylo tak krásné, tak opravdu krásné! Její srdce se naplňovalo nesmírnou radostí; a děkovala Pánu Bohu, který nám všecko dal, abychom se z toho radovali.

„Když na to myslím“, říkávala, „že Pán Bůh toto všecko učinil z ničeho, jak chválím jeho všemohoucnost! A to vše učinil, aby nám připravil radost! . . . Jak jej mám za to ráda!

Konečně se naši výletníci zastavili na krásné louce u široké řeky a rozložili zásoby jídla. Cestou se unavili a hlad se hlásil. Proto bylo dobré ještě před rybolovem se občerstviti. Zbožně se před jídlem pomodlili. Když se najedli, poděkovali zase Pánu Bohu vroucí modlitbou. Potom se rozešli a každý se zaměstnával, jak chtěl. Terezie chodila od sestry k sestře a trhala květiny. Potom zas pospíšila k otci a chytala s ním ryby na malou udici. Konečně se posadila v ústraní na břehu řeky a mlčky pozorovala krajinu.

Tu vzpomínala na svou zemřelou matičku . . . Rozjímalá, že země je krásná, ale přece jen vyhnanstvím a cizinou. Je cestou,

která nás má přivésti do pravé vlasti, do nebe. Tam bude všechno mnohem krásnější, mnohem líbeznější, tam budou radosti bez konce . . . Tak minulo rychle celé odpoledne a k večeru vrátili se domů.

Do té doby spadá jedna událost. Terezie byla s otcem na procházce v polích. Pojednou vystupovaly na jasném nebi černé mra-

Konečně se posadila v ústraní na břehu řeky a mlčky pozorovala krajinu. (Str. 40).

ky a přihnala se hrozná bouře. Náhle silně zahřmělo a mocný blesk udeřil do dvorce před nimi. Všecka poděšena cítila se Terezička v té chvíli tak blízko všemohoucímu, velkému Bohu. Otec se však ulekl a učinil brzy konec jejímu úžasu: Vzal ji do náručí a odnesl do bezpečí.

Hlava čtrnáctá.

MALÍ POUSTEVNÍCI.

Všechny prázdné dny neuplynuly pouze v rybolovu a o samotě. Někdy bylo třeba jít také do společnosti.

Paní Guérinová, která měla na starosti pět neterí a své dvě dcery, hleděla, aby jim připravila pokaždé zotavení co nejpříjemnější. Proto je poslala občas do sadu, kam chodily na procházku lepší rodiny městské. Tam na velikém trávníku hrály si děti. Někdy jako hru prováděly dětské tance, Terezie cítila k takovým hrám odpor. Ostatní dívky to pozorovaly, proto ji nechaly na pokoji. A právě na to Terezie čekala. Běhala sadem, z hájku do hájku, trhala květiny a vybírala právě nejkrásnější. Když se den nachýlil, přidružila se k ostatním dívkám, které jí mnohdy záviděly jejich krásných květin. Viděly výsledek svých prací. Protože tančily jako cvrček ve známé bájce, měly ruce prázdné. Terezie, která se řídila příkladem pilné včelky, byla odměněna bohatou kořistí pestrých květin.

To byl obrázek posledního soudu, kdy se objevíme před Pánem Bohem, abychom vydali počet ze svých skutků.

Sestra Celina a obě sestřenice podobaly se Terezii. Když si hrály samy, byly jejich hry úplně jiné než hry ostatních dětí. Ano, Terezie se svou sestřenicí Marií Guérinovou vymyslely hru docela zvláštní a novou: hru na poustevníky.

Často slýchaly od rodičů o svatých poustevnících, kteří žili na poušti. Proto si umínily, že je napodobí. Odebraly se do koutku zahrady a dělaly „poustevníky“. Jeden „poustevník“ klekl a modlil se. Druhý zatím pracoval: ryl zemi, sázel zeleninu a zaléval ji. Když prvního unavila modlitba a druhého práce, vystřídali se: první pracoval a druhý se modlil.

Jenomže jeden z obou „poustevníků“ svou modlitbu rád prodlužoval: byla to Terezie. Nedělala to jen na oko, modlila se opravdově. V nitru svého srdce mluvila k Ježíškovi a Ježíšek jí odpovídal. Jak sladké to byly okamžiky pro Terezii!

Jako by byly opravdovými řeholnicemi, naše malé „poustevnice“ zachovaly přísné mlčení. Měla-li jedna druhé něco povědět, dorozumívaly se jenom posuňky. Byly vážné, chodily s očima sklopenýma, a když se vracely domů, pokračovaly ve své hře ještě i na ulici a modlily se cestou růženec.

Přihodilo se kdysi, že Terezie chtěla jíti se zavřenýma očima po ulici, bezpochyby proto, aby spíše udržela mysl sebranou. I pravila k Marii: „Já zavru oči a ty mne povedeš!”

Na neštěstí chtěla jí Marie napodobiti a zavřela oči také. Šly po chodníku. Nebylo tedy nebezpečí, že je přejede nějaký povoz. Ale najednou bác! — cosi hrozně zarachotilo. Jana, která šla s Celinou napřed, se ohlédla. Jaké bylo její překvapení, když viděla, že obě děti klopýtly přes bedny, které stály u dveří jakéhosi obchodu a jak rozmrzelý a rozhněvaný majetník vyšel ze dveří, aby posbíral zboží, které mu zpěvracely!

Snad vám nemusím ani říkati, že obě děti měly již oči otevřené. Vyskočily a utíkaly, co jim nohy stačily. Jana je pokárala. Styděla se za to, co se právě stalo.

Naše malé „poustevníčky” jednaly tehdy nerozumně. Pohrdaly příliš touto zemí a zapomněly, že oči máme užívatí, abychom jednali moudře. Nesmíme jim to však mítí za zlé. To byla jenom hra. Mnozí lidé jednají však právě naopak. Mají oči upřené jenom na tuto zemi, na její radosti a klamně radovánky.

Vážné myšlenky o nicotnosti světa naplnily mysl Terezčinu zvláště za jejího pobytu na mořském pobřeží v Trouville, kde její sestřenice byly na letním pobytě.

Při pohledu na širé moře byla Terezie všechna udivena a jako u vytržení. Vzdávala vroucí díky Pánu Bohu, který stvořil všecku tu krásu.

Z té doby vypravuje nám Terezička sama malou příhodu. Procházela se jednou s otcem na pobřeží. Tu potkali pána s paní, kteří si je dlouho se zálibou prohlíželi. Když zvěděli, čí je dcerouškou, vyjádřili se, že je velmi hezké děvčátko. Ale její otec jim hned pokynul, aby jí nelichotili, by tím snad nepozbyla skromnosti a dětinné prostoty. Terezička s tím úplně souhlasila, nepřikládala proto slovům cizinců veliké váhy a brzy na celou událost zapomněla.

Trvale vryl se jí také v paměť západ slunce na moři. Seděly s Pavlínou na osamělé skále a pozorovaly zapadající slunce. Pohled byl úchvatný! Slunce jako žhavá, ohnivá koule pozlacovalo vodu, až náhle zapadlo v nekonečné moře, ale osvětlovalo ještě dlouho vlny zlatou svou stopou.

Terezie dlouho patřila na tuto zář, kterou jí Pavlína vyložila jako krásný obraz milosti Boží, která osvětluje životní cestu věřících

duší . . . A tu si Terezie myslela, jakoby její srdce bylo lodičkou s bílými plachtami a plulo po této zlaté dráze. Umínala si, že bude ustavičně pohlížeti ke svému Ježíši, aby plula bezpečně a rychle k přístavu nebeskému.

Hlava patnáctá

VEČERY. — PRVNÍ SV. ZPOVĚĎ. — NEDĚLE.

Milé děti! Nyní vám budu vypravovati ještě o jiných radostech Terezčiny, o radostech, které prožila doma se svým otcem a svými sestrami.

Věřte tomu, co jsem vám již jednou řekl. Svatost nezáleží v tom, že jsme smutni, nýbrž že konáme d o b ř e a z l á s k y k Pánu Bohu všechno, čím se přes den zabýváme.

Všimněme si na příklad jednoho z těch radostných, byť i prostých večerů, které Terezie prožila v milém domově! Bylo před vánocemi.

„Tatínku, tatínku, lampa už svítí!“ zavolala Terezička na otce, který jí odpověděl: „Již jdu, princezničko!“ Brzo potom bylo slyšeti kroky. To pan Marten přicházel do pokoje, kde byla shromážděna již celá rodina. Na krbu plápolal vesele oheň. „Benjaminem“ v rodině byla Terezie. Proto měla své místečko na kolenou otcových. Marie s knihou v ruce zasedla k okrouhlému stolu. Pavlína vyšívala, Leonie měla zas jinou ruční práci a Celina dívala se na obrázky ve velké knize.

Podle dávného obyčeje četla Marie nejprve z knihy, napsané „Církevní rok“ od Dom. Guérangera. V knize byla rozjímání na každý den podle roku církevního. Tato četba působila na mladé duše dojmem nesmazatelným. Když pohovořili o tom, co se četlo, počala četba jiná, zábavná a zároveň vzdělávací. Měla nadchnouti srdce k velkomyslnosti, obětavosti, k hrdinné lásce k vlasti a nenávisti a odporem proti všemu zlému. Potom se všichni spolu bavili důvěrným hovorem. Mluvili o půlnoční mši sv., neboť se již blížily vánoce. Najednou se otázala Terezie:

„Tatínku, myslil jsi už na vánoční stromek?“

Když otec přisvědčil, měla svou otázku: „A bude hodně velký?“

Pan Marten odešel. Za chvíli se vrátil. Nesl mohutný stromek, postavil jej a řekl: „Tu je! Jsi spokojena, princezničko?“

„Ano, tatínku“, „to aspoň u nás o vánocích oheň neuhasne, až přijde Ježíšek. Já položím své střevičky tady u krbu a Celina tam. Kdy již budou vánoce? Že tak dlouho nepřicházejí!“

Větší sestry se smály jejím dětským nápadům a otec pohlížel na ni se zalíbením.

Některé děti jsou jako přesycené a nic je doma netěší. Ne tak Terezička. I sebemenší věci jí působily velikou radost. Kolik radostí zažila za zimních večerů! Jak spokojeně pohlížela na krásná jablka, která se pekla na krbu, jak pečlivě dávala pozor na jedlé kaštiny, které se pekly v popelu. A když je potom jedli, to bylo radosti! Zpívali při tom písně plné touhy po zaslíbeném Vykupiteli (jako naše zpěvy rorátní); později se zpívaly vánoční písně a koledy, plné radosti a díky za to, že Vykupitel ráčil přijíti. —

Každého večera obveselovali se novými radostmi a požívali nových slastí života rodinného.

Když se dobře pobavili, modlili se společně večerní modlitbu. Terezie klečela po boku otcově. Stačilo, aby se na něho podívala, a viděla, jak se modlí křesťan opravdu zbožný. Potom se objali, přáli si vespolek „dobrou noc“ a „princeznička“ přijala poslední políbení svého „krále“. Pavlína ji uložila ke spánku. Maličká se vždycky tázala: „Byla jsem dnes hodná? Je se mnou Ježíšek spokojen? Je se mnou spokojena Panna Maria? Budou mne po celou noc obletovati andílkové?“ Odpověď byla vždy přisvědčující; a kdyby ne, Terezička byla by proplakala celou noc.

Jak samy vidíte, milé dítky, mělo toto šťastné dítě velikou zálibu ve zbožnosti. A právě proto, že malá Terezie nalézala svou radost v modlitbě, nebylo její srdce nikdy prázdné ani smutné. Právě naopak. Byla spokojená a veselá!

Konečně nadešla chvíle, kdy Terezie se měla připravovati na první svatou zpověď. Pavlína ji poučila, že kněz je na místě samého Pána Boha; proto aby před knězem nic nezakrývala. A Terezie vyznala se knězi docela upřímně ze svých malých hříchů. Byla by se vyzpovídala i z hříchů největších, kdyby se jich byla dopustila.

Jakmile přistoupila ke zpovědnici, poklekla. Když kněz otevřel postranní dvířka, neviděl nikoho, protože Terezie byla ještě příliš maličká. Řekl jí, aby vstala. Stoupla si tedy a tak se zpovídala. Její víra a důvěra byla veliká, zvláště v okamžiku, kdy zpovědník jí dával rozhřešení. Pavlína ji poučila, že v tom okamžiku pro zásluhy slz Ježíškových bude duše její obmyta, takže se stane bělejší nad padlý sníh. — Od této sv. zpovědi zahorelo její srdce ještě vroucnější láskou k Neposkvrněné Panně Marii, protože kněz ji povzbuzoval, aby horlivě pěstovala pobožnost k Panně Marii. Umínala si, že s dvojnásobnou věrností a oddaností bude uctívati nebeskou Matičku, které již dávno věnovala své srdce a svou lásku. V duchu se posadila na klín Panny Marie vedle Ježíška, aby od něho obdržela odpuštění hříchů. Nakonec podala knězi svůj růženeček, aby jej posvětil, a odešla od zpovědnice s lehkým srdcem. Cítila se tak šťastnou a spokojenou jako nikdy před tím.

Když se večer s Pavlínou vracela domů, vytáhla z kapsy svůj nově posvěcený růženec, obracela jej na všechny strany a bedlivě si jej u svítilny prohlížela.

„Co to děláš?“ otázala se Pavlína.

„Dívám se, jak vypadá p o s v ě c e n ý růženec“, odvětila Terezie. Zapomněla, že na zemi máme žítí z víry a že tělesnými očima nevidíme tajemných účinků milosti.

Od první svaté zpovědi chtěla se zpovídati před každým velkým svátkem, aby měla dušičku vždy čistější.

Těšila se na všechny svátky. Ale největší slavností byl pro ni svátek Božího Těla, na který se vždycky připravovala co nejlépe.

Nebylo jí dopřáno štěstí, aby mohla jíti k sv. přijímání, protože byla ještě malá. Tehdy nesměly děti jíti tak brzo ke sv. přijímání, jak smíte vy, drahé děti! —

O jak zbožně dívala se Terezička na svatou Hostii, kterou kněz nesl při průvodu od oltáře k oltáři, kde ji postavil. A oltáře byly krásné, samé světlo, samá zeleň, samý květ!

Při této slavnosti bývala Terezička vždycky družičkou a sypala Pánu Ježíši na cestu vonné kvítí. Byla oděna v bílý šat, na hlavě měla věneček z růží. Největší radost měla, když některé lístky, které sypala ze svého košíčku, byly větrem odneseny a dotkly se zlaté monstrance

Bylo-li velikých svátků málo, těšila se Terezička vždycky aspoň na milý den Páně — na neděli. Byl to pro ni vzácný den, den

Největší radost měla, když některé lístky dotkly se zlaté monstrance.
(Str. 46.)

Pána Boha, den odpočinku!

Neděle se světla v rodině pana Martena velice přísně. Jídlo bylo toho dne velice prostinské, aby také služka mohla jíti na služby Boží. Ať byly ve městě jakékoli radovánky, Terezie se jich nezúčastnila nikdy. Místo nich šla odpoledne s otcem a sestrami na procházku. Ať bylo slyšeti v dálce hudbu, která jiné děti vábila ke kolotoči, ať prodavači lákali silně mládež ke svým krámkům, Terezie se přivábiti nedala. Její otec v neděli nikdy ničeho nekupoval a nikam v neděli pro zábavu povozelem necestoval. Byl velmi svědomitý. Chránil se, aby sám v neděli nepracoval a jiným aby nezavdal příčiny k nějaké práci.

A přece byla neděle krásným a radostným dnem pro Terezii a pro celou rodinu.

Dopoledne chodívala Terezička s otcem na velkou mši svatou. Měli své místo v lavici. Když začalo kázání, šli blíže ke kazatelně, protože jejich lavice byla od ní příliš daleko. Nalézti nové místo nebývalo vždy snadným. Ale dobří lidé nabídli pokaždé ochotně místo malé Terezii a jejímu otci.

Pan Guérin seděl v lavici, určené pro starosty úřadu zádušního. Byl vždycky velice rád, když viděl, že přichází Terezie se svým otcem. Nazýval Terezii otcovým „slunečným paprskem“. Ona si však nevšímala, zda-li se někdo na ni dívá. Svou mysl upoutala ke slovům kněze, který kázal. První kázání, kterému zcela rozuměla a které ji velmi dojalo, bylo o přehořkém utrpení Páně. Tehdy jí bylo pět šestého roku. Od té doby naslouchala slovu Božímu vždy horlivě a s porozuměním.

Neděle velmi rychle ubíhala a Terezie bývala veselá až do večerní pobožnosti. Avšak od začátku večerních služeb Božích zmocnil se jí veliký zármutek. Vzpomněla si, že ráno nastane opět všední život, práce a učení. Při těchto myšlenkách pociťovala, že země je vyhnanstvím. Proto toužila po klidu nebeském, kde bude neděle bez konce.

Cestou z chrámu Páně byla vždy jedna ze sester pozvána k sestřenicím, aby u nich ztrávila nedělní večer. Když přišla řada na Terezii, bylo to pro ni vždycky velikou radostí.

Jednou se vracela s otcem z takové návštěvy a dívala se na hvězdy. Tímto pohledem bývala zrovna nadšena a jako u vytržení! Velice ráda pozorovala souhvězdí Orionu, které má podobu písmene

T. Jednou pravila k otci: „P o d í v e j s e, t a t í n k u, m o j e j m é-
n o j e n a p s á n o n a n e b i!“

Potom prosila otce, aby ji vedl, aby se nemusila dívat na zemi. Šla, hlavinku měla obrácenou k obloze a dívala se upřeně na hvězdičky. Ani na chvílku jich s očmi nespustila. —

Hlava šestnáctá.

V KLÁŠTERNÍM ÚSTAVĚ. —VÝCHOVA VŮLE.

Terezii bylo půl devátého roku. Otec se rozhodl, že ji dá do pensionátu. Leonie právě ukončila studie v opatství benediktinek a Terezie vstoupila na její místo.

Ačkoliv byla věkem mladá, byla zařazena mezi dívky starší. Pro toto vyznamenání požívala vážnosti u některých hodných chovank, které se v době zotavení kolem ní kupily a rády poslouchaly její rozmluvy. Protože mívala z úloh nejlepší známky, vzbudil její pokrok brzy žárlivost ctižádostivých spolužaček, které jí potom ztrpčovaly život.

Terezie byla přivyklá radostem rodinným. Proto se cítila v pensionátě jako v cizině a protivenství, které trpěla, ji skličovalo.

Měla ovšem sestru Celinu, kterou otec jmenoval „neohroženou“. Mohla si u ní postěžovati a Celina by se jí byla jistě zastala. Avšak Terezie si nestěžovala. Raději všechno mlčky snášela a někde v koutečku si zaplakala, aby jí nikdo neviděl. Věděla, že chovanky, které jí tento žal způsobily, by neušly zaslouženému pokárání. Proto z lásky k nim raději mlčela.

Jak pěkný příklad dává nám Terezie, příklad lásky k nepřítelům! Srdce měla opravdu dobré. A když po smrti vzlétla do nebe k Pánu Bohu, její dobrota se nezmenšila. Proto má útrpnost s hříšníky a Pán Bůh, který jí dal tuto útrpnost, dává jí také moc, hříšníky obracet. Na její mocnou přímluvu polepšilo se již mnoho hříšníků.

Viděli jsme, jak sladký a radostný byl Terezčin život doma v rodině. Všichni ji milovali láskou něžnou a opravdovou, — ale

nikdo se s ní nemazlil. Nebyla zhýčkána. Právě naopak. V domě otcovském dostalo se jí výchovy velice mužné a silné.

Otec předcházel nejlepším příkladem. Děti vídávaly často jeho obětavost. Kdykoliv se naskytla příležitost, obětoval se za bližního. Sám na sebe zapomínal a ničeho se nelekal. Jestli hasičská trubka ohlašovala požár — třeba o půlnoci — pan Marten pospíchal ihned k místu neštěstí. Býval vždy první při záchranných pracích, které moudře řídil. Pomáhal všude, i kdyby to měl zaplatiti svým životem. Tak zachránil majetek ubohých lidí, kterým požár hrozil uchvátiti všecko.

Podářilo se mu také vytáhnouti z vody tonoucí lidi a tak je zachrániti před utopením. Jednou byl by sám málem zahynul ve víru, do kterého se odvážil, aby zachránil tonoucího muže. Velikomyslný zachránce octnul se sám v nebezpečí, že bude vírem pohlcen. Vyslal k nebi hlasitou modlitbu, plnou víry — a brzy s velikým napětím všech sil přinášel nešťastníka na břeh.

Mnohdy se přihodilo, že pan Marten zachránil dva muže, kteří se ve rvačce bili nožem, od těžšího poranění tím, že je od sebe odloučil nebo je spolu smířil. Všude, kde bylo třeba podstoupiti nějaké nebezpečí a vykonati dobrý skutek, býval pan Marten první.

Byl též nadšeným vlastencem. To dokázal ve válce r. 1870, ačkoliv nebyl zařazen do pravidelného vojska. Nahradil si to, když nepřátelé se blížili k Alençonu. Tehdy ztrávil několik nocí mezi dobrovolníky a byl v nebezpečí, že bude zastřelen, upadne-li do rukou nepřátel.

Terezie měla u svého otce dobrou školu, ve které byla vychována mužně a bez mazlení.

Pavčina navykala zase Terezii přemáhati strach. Posílala ji schválně večer pro nějakou věc do vzdálené místnosti v domě a nestrpěla, chtěla-li Terezie odmítnouti. Když uložila Terezii ke spánku, nechala ji samotnu po tmě, ačkoli její pokoj byl veliký a o samotě.

Dokud byly děti malé, mívaly k snídání čokoládu. Když povrostly, snídaly jen polévku. Pouze v neděli a ve svátky byla čokoláda.

Marie se starala, aby obě sestry, Celina a Terezie, přivykly v pensionátě pořádku a střídmosti. Dávala jim tedy k jídlu jen málo. Pro dopoledne musely se spokojiti kouskem suchého chleba, ačkoli jiné dívky mívaly od rodičů pečivo a různé pamlsky.

To však nebylo ještě všechno. V nedorozumění, které povstalo někdy mezi Terezii a domácí služkou, nezastávaly se sestry nikdy Terezie ani jí nenadržovaly. Tak se stalo kdysi, že služka Terezii ublížila a ta projevila svou podrážděnost. Musila však přec sama služku odprostiti, aby se učila býti uctivou a šetrnou k osobám podřízeným a služebným.

Přihodilo-li se, že děti v pensionátě dostaly méně dobré známky nebo byl pokárány, nikdy se jim nedostalo ochrany proti učitelkám; těm vždy bylo dáno za pravdu.

Ač měla Terezie tak dobrou výchovu, přece jednou podlehla jakési slabosti. Prála si, upoutati na sebe pozornost jiných. Stalo se to takto:

Její sestřenice Marie Guérinová naříkala si často na bolení hlavy. To slyšela Terezie. Při tom viděla, jak její matka měla s ní soustrast a pečlivě ji ošetřovala. Proto jí napadlo, aby si naříkala také na bolení hlavy. Hlava jí opravdu bolela skoro každý den, ale snášela to vždy mlčky. Tentokrát však přišlo na ni pokušení, aby nářkem vzbudila pozornost jiných, aby se jí dostalo projevů soustrasti a byla lichotivými slovy politována.

Pokušení bylo tak silné, že mu podlehla. Sedla si do lenošky a s pláčem oznamovala tetě: „Mě bolí hlava.“

Nikdo však jí nevěřil, že pláče p r o b o l e s t h l a v y: Nikdo se s ní nemazlil. Ještě jí vytkli, že není upřímná, a že nechce pověděti pravou příčinu svých slz. To měla ubohá Terezie ze všeho! Proto si pevně umínila, že již nebude druhých napodobovati.

Později vyznala, že tato událost jí připomíná známou bajku o oslu a psíku: Osel, který viděl, jakou něžností jest od svého pána zahrnován psík, položil také jako on svou těžkou nohu na stůl, aby si ho všimli a též se s ním trošku pomazlili. Byl však holí zbit a zahánán. Terezie k tomu dodala, to že jí bylo poučkou, aby na sebe nikdy neobracela pozornost jiných.

Hlava sedmnáctá.

PAVLÍNA VSTUPUJE DO KLÁŠTERA KARMELSKÉHO. —
TEREZČINA NEMOC.

Terezie neměla býti již dlouho vychovávána od své „m a t i č k y“ Pavlíny, ani se s ní radovati.

Jednou byla zabrána do své práce. Marie a Pavlína šeptaly si cosi v koutku. Najednou promluvila Marie hlasitěji a Terezie se při těch slovech zachvěla. Marie totiž pravila: „Má drahá Pavlino! My jsme se od sebe nikdy neodloučily. Jak budu žíti bez tebe, když vstoupíš ke karmelitkám?“ — „Proč mi to říkáš?“ dí na to Pavlína. „Srdce mi při tom puká! Vždyť víš, že odcházím jen z lásky k Pánu Bohu. Nikdy, nikdy bych se neodvážila odloučiti se od vás všech, kdyby nešlo o povolání do kláštera. Ty budeš těšiti maličkou“ pravila tiše a ukázala na Terezii. „Je tak útlocitná!“

Nastalo krátké mlčení, které Pavlína opět přerušila: „Právě jsem navštívila Matku převorku v klášteře Karmelu. Jak se zdá, vstoupím příštího měsíce.“

Při těchto slovech upustila Terezie péro, zakryla si ručkama obličej a propukla v pláč.

Pavlína poznala, že Terezie všemu rozuměla. Posadila si ji na kolena, aby ji potěšila. Maličká ji objala kolem krku a s pláčem pravila: „Pavlino, tys mi slíbila, že na mne počkáš a vezmeš mne s sebou do kláštera, až budu větší!“

Opravdu. Terezii byly teprve tři roky. Když slyšela skoro denně opakovati slova, že Pavlína bude řeholnicí, říkala si: „T a k é j á b u d u ř e h o l n i c í! T é ž j á s e c h c i o d e v z d a t i P á n u B o h u!“ a Pavlína jí skoro slíbila, že bude na ni čekati tak dlouho, až bude plnoletá. A nyní chce odejiti sama a bez ní.

Marie odešla, utírajíc si slzy.

Pavlína zůstala s Terezii sama. Vysvětlila jí dopodrobna život v klášteře karmelském. Řekla jí, že za našich dnů nelze utíkati na poušť, jako to dělali dříve. Ale církev sv. se postarala, aby tento poustevnický život se udržoval v rádech řeholních. Kláštery staly se náhradou za pouště. Do nich se nikdo nepovolaný nedostane. Karmelský klášter je zavřen železnou mříží. Každá karmelitka má v něm světničku pro sebe. Celý život je zasvěcen modlitbě, práci a umrtvo-

vání. Zbytečných starostí o věci pozemské nemají. Lůžkem je obyčejný slamník, položený na prknech. Dvě malé lavice jsou místo židle a místo poličky. Džbán a lampička doplňují tento prostý nábytek.

Také strava je prostá. Maso nikdy. Vždycky jen luštěniny nebo zelenina.

Takto popisovala Pavlína klášterní život. Oči Terezčiny zářily nadšením. Poznávala, že to vše stačí pro život pozemský. Čím méně máme, tím jsme šťastnější. Pohrdala radostmi pozemskými a těšila se na radosti nebeské. Brzo pochopila, že Karmel jest onou pouští, kde ji chce míti Pán Bůh. Rozhodla se, že za každou cenu bude karmelitkou.

Pověděla své přání Pavlíně, která slíbila, že ji vezme s sebou na návštěvu k velebné matce představené. Té může prozraditi své tajemství. Běda! Tato dobrá velebná matka prohlásila, že do kláštera nepřijme žadatelky devítileté. Terezie musí čekati aspoň do šestnácti roků, by mohla vstoupiti do řádu Karmelitek.

Den loučení se přiblížil. Byl to den 2. října 1882, den slz a požehnání, ve kterém Pán Ježíš utrhl první ze svých květin, která se měla státi za několik roků duchovní matkou svých sester.

Pavlína stala se později opravdu převorkou kláštera a měla mezi řeholicemi tři rodné sestry: Marii, Celinu a Terezičku. Kromě toho ještě svou sestřenicí Marii Guérinovou.

Vraťme se však k době, kdy Pavlína vstupovala do kláštera.

Pan Marten, provázen svým švakrem a svou dcerou Marií, ubíral se ke klášteru, aby obětoval Ježíši Kristu jeho první vyvolenou nevěstu. Terezie, vedená paní Guérinovou, šla s druhými sestrami a sestřenicemi na mši svatou. Všechny plakaly v kostele tak usadavě, že to bylo lidem nápadné. Zvláště velice truchlila Terezie.

Ještě více vzrostla její bolest odpoledne. Šla totiž navštívit svou „matičku“ Pavlínu, která se v klášteře jmenovala „sestra Anežka Ježíšova“. Terezie byla zvyklá, hovořiti s ní dlouho a pověděti jí všechno, co měla na srdci. Ale v klášterní hovorně poznala, že ten krásný čas se již nevrátí. Klášterní pořádek nedovoloval Pavlíně, aby s ní dlouho mluvila.

Terezie zvítězila i nad tímto žalem, jako zvítězila nad zármutkem při smrti matčině a obětovala jej často Spasiteli. Ale její útlé

zdraví bylo tím silně otřeseno. Cítila stále a prudké bolení hlavy. Snášela je po několik měsíců bez jediného slova nářku.

Když kdysi otec odcestoval s Marií a Leoníí, zůstala Terezie s Celinou v rodině pana Guérina a těžce se rozstonala. Bolesti hlavy byl prudké a tělo bylo zachváčeno neobyčejným třesením, které trvalo celou noc. Terezčin strýc a teta, kteří nemocnou ošetřovali, telegrafovali panu Martenovi. Vrátil se s největší rychlostí. K svému zármutku našel svou princezničku ve stavu beznadějném. Domníval se, že mu již zemře.

S velikými obtížemi byla nemocná přenesena do otcovského domu. Tam se odehrávaly srdcervoucí výjevy, protože nemoc byla — podle slov lékařů — nevyléčitelná!

Zatím se blížil den obláčky, to jest den, kdy sestra Anežka Ježíšova měla býti oblečena v řeholní roucho. Před Terezičkou se nikdo neodvážil o tom ani promluvit. Všichni se báli, že by ji zarmoutili, protože na slavnost nemohla. Terezička však pevně doufala, že jí Pán Bůh dopřeje té útěchy, by uviděla toho dne svou milou Pavlínu.

A skutečně bylo jí toho dopřáno. Nejen uviděla svou „matičku“ a ji objala. Sedla si též na její klín, skryla se pod její bílý závoj, zatím co Pavlína ji hladila a jí projevovala svou něžnou lásku.

Když Terezičku odvezli z kláštera domů, musila opět ulehnouti. Druhého dne trápila ji nemoc ještě s větší prudkostí než dříve. Lékaři prohlásili, že se jim taková nemoc dosud nevyskytla. Domáci se domnívali, že snad zlý duch způsobil tuto nemoc malé Terezii. Poněvadž nemohl zvítěziti nad její duší, chtěl jí uškoditi aspoň na těle a učiniti ji neschopnou pro záměry Boží.

Marie, Leonie a Celina ošetřovaly milou sestřičku co nejpečlivěji. Ale marné bylo jejich úsilí, zachrániti její život. Všechny lidské prostředky zklamaly. Bylo potřeba, aby pomoc přišla s nebe.

Hlava osmnáctá.

NEJBLAHOSLAVENĚJŠÍ PANNA POMOHLA.

Již ode dávna měli v rodině pana Martena sochu Panny Marie, která se těšila veliké úctě. Odkud pocházela, nevíme. Víme jen,

že pan Marten ji dostal v mládí od jakési staré, zbožné slečny z A-lençonu.

Tato socha Neposkvrněné Panny byla paní Martenové velice milá.

Před ní se společně modlívali a každý ji zahrnoval projevy zbožné úcty.

Kdykoli zavítal měsíc květen, rozkvetla také úcta mariánská v této zbožné rodině ještě více. Paní Martenová starala se horlivě o nádhernou výzdobu domácího oltáříku, na kterém krásně vynikala bělostná socha P. Marie uprostřed svěží zeleně a pestrých květin.

Proč uctívala zbožná matka tolik tuto sošku Marie Panny? Toto tajemství svěřila nejstarším dcerám.

Po smrti malé dcerušky Marie-Heleny, která měla jen pět pátá roku, byla matka znepokojována vzpomínkou, že toto dítě, ač bylo tak tiché a nevinné, přece se jednou dopustilo malé lži. Bála se, že snad za to trpí v očistci, že mu měla v poslední nemoci zavolat kněze, aby se vyzpovídalo, ač bylo ještě tak maličké. Plakávala a nedala se potěšiti při myšlence, že Helenka je snad v očistci.

Kdysi modlila se s takovými starostmi zase před soškou Panny Marie. Pojednou zaslechla tajemný hlas, sladký a líbezný, který k ní pravil:

„H e l e n k a j e u m n e !”

V té chvíli proměnil se matčin zármutek v nevýslovnou radost.

Tato milost nebyla však jediná. Šťastná matka řekla sama, že nikdo neví, kolik milostí obdržela skrze Pannu Marii.

Když matka zemřela a rodina se odstěhovala do Lisieux, vzala s sebou také tento drahocenný poklad. Soška byla postavena v pokoji, ve kterém se shromažďovala rodina denně k modlitbě. Tam byla Terezie za své nemoci. Nyní je tento pokoj navštěvován četnými poutníky.

Vraťme se tam, kde jsme přerušili své vypravování. Bylo to v květnu r. 1883. Terezička bledá a sesláblá ležela v pokoji ozdobeném bílými záclonami. Blízko u jejího lůžka stála na čestném místě socha P. Marie. Kdykoli nemoc trochu povolila, vila Terezie ráda věnečky z chudobek a pomněnek pro sošku Panny Marie. Často ve své nemoci na ni pohlížela a prosila za uzdravení! Ale bylo čím dál, tím hůře.

Jednoho dne vstoupil otec do její světnice. Tvářil se velice smutně. Podal Marii několik zlatých penízů. Měla psáti do Paříže,

Nemocné dítě vidělo Pannu Marii, jak k němu pokročila.
(Str. 56).

by tam v chrámě P. Marie Vítězné bylo slouženo 9 mší svatých za uzdravení jeho princezničky.

Za této devítidenní pobožnosti bylo jednou ráno — v neděli 13. května 1883 — Terezii tak zle, že již svých sester ani nepoznávala. Marie se domnívala, že sestřička již umírá. S pláčem poklekla k nohám Neposkvrněné Panny a modlila se tak vroucně, jak se dovede modliti jen matka, když prosí za život svého dítěte. Leonie a Celina učinily podobně. Malá nemocná s rukama sepjatýma se také obrátila k Panně Marii a prosila, aby se nad ní slitovala.

Byl to výkřik živé víry, který pronikl branami nebes.

Najednou, předivná věc! Socha jakoby pro Terezii oživila. Nemocné dítě vidělo Pannu Marii, jak k němu pokročila a líbezně se na ně usmála. Její obličej byl nevyslovně krásný a přívětivý. Přesladký úsměv nebeské Matky působil na Terezii jako hřejivý paprsek sluneční po bouři. V tom okamžiku cítila se úplně zdráva, všechny bolesti rázem přestaly a slzy radosti a vděčnosti vytryskly jí z očí.

Milá Matička Boží zlomila tedy moc d'áblovu a zázračně narovнала stonek své drahé květinčky, který se již již lámal.

Hlava devatenáctá,

PŘÍPRAVA NA PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Brzy po tomto neobyčejném uzdravení odcestovala celá rodina do Alençonu. Prosili o to tamnější přátelé! Terezii byla tam věnována veliká péče. Každý si pokládal za čest, směl-li ji trochu povyraziti.

V desíti letech dá se mladé srdce snadno uchvátiti. Avšak Terezie byla již utrpením vyzkoušena a její rozum záhy vyspěl. Počínala si velice rozvážně, protože ještě lépe poznávala marnost všeho pozemského. Toužila vrátiti se domů, do „Houštin“, aby se připravovala na první sv. přijímání.

Kdo vypoví, jak toužila přistoupiti ke stolu Páně! Kdyby jí bylo dopřáno jako vám, šťastné dívky, jíti již v útlém mládí ke sv. přijímání, myslím, že by zemřela radostí.

Když byla ještě maličká a viděla své sestry jíti na půlnoční mši svatou, prosila je, aby ji vzaly s sebou, aby také mohla přijmouti Jezulátko do svého srdce. A kdo vypoví, jak byla zanícena a rozru-

šena, když Celina slavila první sv. přijímání? Terezie musela čekat ještě čtyři léta. Avšak neodkládala. Začala svou přípravu na první sv. přijímání s Celinou a poslouchala s ní krásné výklady sestry Pavlíny, která tehdy ještě nebyla v klášteře.

Použila toho času, aby ozdobila své srdce vonnými květy ctností. (Str, 59).

Její touha po svátostném Spasiteli byla veliká. Když jednou potkala na ulici nejdůst. pana biskupa z Bayeux, přemohla svou přirozenou ostýchavost a rozběhla se k němu, aby ho poprosila o dovolení, jíti k sv. přijímání dříve, než bylo ustanoveno. Marie ji zadržela. Chtěla, aby se pokorně přizpůsobila ostatním dítkám a nevyhledávala zvláštností. Proto musela ještě dlouho čekat na příchod milého Ježíše. Použila času, aby ozdobila své srdce vonnými květy ctností a nových obětí, aby se Ježíškovi u ní líbilo.

Několik měsíců před sv. přijímáním počítala a bedlivě si zapisovala své oběti a ctnostné úkony v pěkné knížečce, kterou jí poslala z Karmelu milá Pavlína.

Jedna z těch obětí opakovala se každý den při četbě. Terezie velice ráda četla, takže by byla věnovala četbě celé dni. Její sestry však rozhodly, že smí čísti denně jen půl hodiny. Musila se proto přemáhati. Jekmile ustanovený čas uplynul, zavřela poslušně knihu, i kdyby četla právě něco velice zajímavého.

Terezie činila ještě více, aby se zalíbila Ježíškovi. V penzionátě zřekla se často svých zamilovaných her a věnovala se hrám, které byly po chuti ostatním družkám. Nebyl-li pokrm podle její chuti, snědla jej přece a nedala na jevo, že jí nechutná.

Nikdy si nenaříkala, když bylo její přání zamítnuto. Kdysi pravil otec k Celině, že ji dá vyučovat kreslení. Terezie jen hořela touhou, aby také směla malovati. Když se jí otec tázal: „A což ty, princezničko, také bys se tomu ráda učila?“, chtěla radostně přisvědčiti. Ale Marie ji předešla a pravila: „Škoda práce. Terezie má k tomu menší nadání než Celina“.

Bylo by stačilo jedině slůvko a otec byl by jistě splnil její přání. Avšak Terezie si vzpomněla, že má vhodnou příležitost, aby přinesla Ježíškovi oběť. Proto mlčela.

Když Pavlína odešla do kláštera, nahrazovala Terezii matku Marie. Vedla ji moudře a povzbuzovala ji, takže ctnosti v srdci Tereziině utěšeně vzrůstaly. Každého dne vzala ji Marie na klín a mluvila s ní o prvním sv. přijímání. Často jí připomínala, že je to úkon velice důležitý, který rozhoduje pro celý život.

Jednou mluvila Marie o utrpení. Terezie ihned pocítila velikou touhu, aby na zemi mnoho trpěla a tak dokázala Pánu Bohu svou lásku.

V té době často rozjímal. Uchýlila se do koutku svého pokoje, přehrnula záclony své postýlky, takže koutek byl uzavřen jako klášterní světnička a tam „p ř e m ý š l e l a”.

Uchýlila se do koutku svého pokoje, kdež přehrnula záclony své postýlky.

„Je mi sotva jedenáct let a již mi zemřela maminka. Pavlína nás opustila; ostatní sestry učiní totéž. Život je jako sen. Jsme tu jako

v čekárně a připravujeme se, abychom se objevili před Pánem Bohem. Proto nebudu mařiti času malichernostmi. Chci míti krásnou duši, až na mne dojde řada.”

Tak se povzbuzovala k dobrému, zatím co se blížil nejkrásnější den jejího života.

Hlava dvacátá.

PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ. TRAPNÉ ZKOUŠKY.

Nadešel slavný den, vzácný pro nebe i zemi, den prvního svatého přijímání malé Terezie. Bylo to ve čtvrtek 8. května 1884.

Terezička byla poslána k benediktinkám na duchovní cvičení. Když bylo po cvičeních a nastalo ráno toužebně očekávaného dne, probudila se již za svítání. Srdce jí bušilo sladkou radostí, když se děla na postýlce a opakovala si slova: „Dnes přišel onen veliký den!”

Brzo odbila hodina, kdy měla vstávati. V pokoji, kde byly připraveny bílé šaty pro všechny šťastné dívenky, se Terezii zdálo, jakoby bělostné vločky sněhové všecko pokrývaly. Radostné bylo strojení, radostné bylo blahopřání, které učitelky a starší chovanky projevovaly šťastným družičkám, když jim dávaly s velikou láskou a uctivostí políbení míru.

Konečně se hnul bělostný průvod a ubíral se do kaple za dojemného zpěvu:

„Ó, velesvatý oltáři,
ježž obletují andělé .!”

První svaté přijímání! Jak sladké bylo toto první spojení malé Terezie se svátostným Ježíšem! Stále jej ujišťovala: „Miluji tě, můj Spasiteli, a daruji se ti úplně a na vždy!” Obětovala mu celé své srdce a on jí dal svoje. Obě srdce se stala srdcem jediným — — —

Terezie cítila, že je zaplavena milostmi a její radost byla tak veliká, že jí z očí proudily slzy. Její udivené družky tázaly se potom vespolek: „Proč asi plakala? Je snad něčím znepokojena? — Ne, ale

snad se jí stýská po zesnulé matince nebo po sestře, která je karmelitkou a kterou tolik milovala.”

Nechápaly, že lidské srdce je příliš slabé a neschopné, aby bez slz mohlo snést nebeské štěstí a blaženost.

Jak by ji mohla v onen den zarmucovat nepřítomnost matčina? Nebe se snížilo do jejího srdce. Když přijala návštěvu svého Ježíška, přijala jaksí také návštěvu své milované matky. Neplakala ani pro nepřítomnost své sestry Pavlína. Byla s ní duchovně spojena, protože v tutéž hodinu činila Pavlína na Karmelu svaté sliby řeholní, jimiž se zasvětila navždy Ježíši Kristu.

Byla to tedy jenom radost hluboká a nevýslovná, která naplňovala její srdce. Všecky krásné dary, které dostala a všechny pozemské věci připadaly jí jako nic proti jejímu nebeskému štěstí.

Mezi radostmi, které jí přinesl den prvního sv. přijímání zaujímalo přední místo, že se směla obětovati Panně Marii. Jménem ostatních družek říkala zásvětnou modlitbu. Učitelky ji vyvolily, asi proto, že byla sirotkem. S jakou vroucností tehdy prosila, aby nebeská Matička přijala ji navždy pod svůj panenský plášť.

Večer téhož dne vzal pan Marten za ruku svou princezničku, která byla ještě oděna v bílé šaty, a vedl ji na Karmel. Tam viděla Pavlínu, která byla již sv. sliby zasvěcena Kristu Ježíši, a oplývala čistou, nezkalenou radostí. Doufala, že brzo vstoupí sama do kláštera a v její společnosti bude se připravovati a těšiti na nebe .

Po tomto nezapomenutelném dni měla Terezie jedině přání: aby brzy směla opět přijmouti svátostného Spasitele do svého srdce. Na každé sv. přijímání se připravovala velice horlivě.

Téhož roku, dne 14. června přijala svátost sv. biřmování.

Když se připravovala na přijetí této svátosti, byla všecka unesena. S nadšením sdělovala Celině svoje myšlenky o této svátosti lásky: jak tato svátost v nás působí, jak přijímáme Ducha Sv., který se ujímá vlády v našich duších — a při tom jí oči zářily radostí.

Přejdeme od těchto dnů radosti ke dnům utrpení a zkoušky. Terezie přála si trpěti a Pán Ježíš ji vyslyšel.

Dostavily se přílišné a zbytečné úzkosti svědomí. Trápil ji strach, že její myšlenky, její nejobyčejnější skutky jsou samé hříchy. Co vytrpěla v těchto úzkostech a pochybnostech, dovede si představití jen ten, kdo sám zakusil muka úzkostlivého svědomí.

V takovém stavu je potřeba poslouchati slepě duchovního vůdce. Také Terezie potřebovala někoho, kdo by ji vedl pevnou rukou po cestě dokonalosti. K tomu byla vždy ochotna její sestra Marie. Terezička řídila se dopodrobna jejími radami a byla jí na slovo poslušna.

Bohužel měla ji brzo ztratiti.

Dne 15. října 1886 vstoupila Marie do kláštera. Šla za Pavlínou ke Karmelitkám. Terezii bylo tehdy třináct a půl roku. Při odchodu své sestry prolévala proudy slz. Zdálo se, že už nikdy se nepotěší. Kdo ji měl nyní vésti na cestě dokonalosti? Kdo se měl ujmouti duše, která byla v tak žalostném stavu? — Terezie viděla, že je na světě opuštěna. Proto obrátila se k nebi. Doporučovala se čtyřem andílkům, totiž svým bratříčkům a sestřičkám, kteří ji předešli do nebe. Očekávala od těchto neviňátek, že budou míti útrpnost se svojí ubohou sestřičkou, která na světě tolik trpěla.

Odpověď nedala na sebe dlouho čekati. Brzy úzkosti pominuly a sladký mír uhostil se trvale v její duši. Byla to odměna za její věrnost k Pánu Bohu a za její poslušnost.

Hlava dvacátá první.

VÁNOČNÍ MILOST.

Terezie obdržela právě velikou milost a brzy měla z rukou Jezulátka dostati o vánocích milost novou.

Již od smrti matčiny jevila se u ní přílišná citlivost. Často plakala. Spíše to bylo z útlocitnosti nežli ze samolásky.

Přinesla-li z pensionátu méně dobré známky a její otec byl tím zarmoucen, plakala a nedala se potěšiti. Způsobila-li nevědomky někomu bolest, plakala zase. Když se někomu podařilo ji uklidniti, plakala z lítosti nad tím, že dříve plakala. Ubohé dítě naříkalo si mnoho na tuto svou slabost. Bylo možno s takovou chybou vstoupiti do kláštera?

Ano, vstoupila tam brzo, protože s pomocí Boží přemohla svou chybu. Milý Pán Bůh pomáhal vždycky těm, kteří mu byli věrni. Proto dal Terezii milost, že zvítězila sama nad sebou.

Bylo to roku 1886 právě v té noci, kdy církev slaví Narození Páně.

Terezie postavila již na večer své střevíčky ke krbu, jak to činívала od prvního dětství. Vždycky je našla naplněné vánočními dárky.

Když se o těchto vánocích vrátila z půlnoční mše sv., zaslechla od svého otce, který býval jindy tak laskavý, slova, která zranila její srdce. Proti svému obyčeji pravil tentokráte: „Je to přece jen příliš dětinské překvapení pro tak velkou dívku, jako je Terezie; doufám, že je to letos naposledy.”

Terezie slyšela tato slova, právě když vstupovala do svého pokoje, aby tam odložila plášť. Celina, která šla s ní nahoru, znala její přílišnou citlivost. Proto jí pošeptala: „Nechod' hned nyní dolů. Počkej raději chvíli. Jinak budeš před tatínkem stále plakat při prohlídce dárků vánočních.”

Terezie však se vzchopila, potlačila slzy, sestoupila do jídelny, radostně vzala své střevíčky a před otcem k jeho veliké radosti vyťahovala z nich dárek za dárkem a zářila blažeností a štěstím. Otec se usmíval a Celina byla všecka udivena. Připadalo jí to jako sen.

Ale nebyl to sen! . . .

Svou hrdinnou odvážností překonala Terezie navždy svou chybu. —

Hlava dvacátá druhá.

HORLIVOST O DUŠE.

Terezie byla nyní zbavena úzkostlivosti i citlivosti. Její duch se rozvíjel. Toužila velice po vzdělání.

Ale Pán Bůh jí ukázal, že příliš veliké vzdělání svádí někdy k marnivosti. Proto zmírnila svou touhu a celou svou mysl

obrátila k P. Ježíši. Toužila milovati jej ještě více a přála si, aby také druzí ho milovali.

V jejím srdci budila se horlivost o spásu duší.

Víte již, drahé dítky, co je horlivost o duše? Je to snaha obrátiti své bratry, své bližní, to jest smířiti je s P. Bohem a zaplatiti jejich dluh u spravedlnosti Boží.

Terezie chápala se každé příležitosti, aby mluvila o Pánu Ježíši před těmi, kteří ho nemilovali.

Do „Houštin“ chodila jakási bezbožná žena, která se ničím nedala přivésti k Pánu Bohu. Terezie se pokusila, aby ji obrátila. Když viděla, že je to marné, vzala medajlku Panny Marie, kterou měla na krku, dala jí oné nešťastnici a prosila ji, aby ji nosila až do smrti. Slíbila to.

Terezie starala se také o dvě chudá děvčátka. Tyto děti nevěděly ničeho o Pánu Bohu. Naše horlivá apoštolka je tak dobře poučila, že jejich duše byly za krátkou dobu jako proměněny. Neslibovala jim štěstí pozemské. Mluvila s nimi jen o nesmírné odměně, kterou připravil P. Bůh duším, které slouží věrně Pánu Ježíši. S radostí pozorovala, že tyto žebravé děti jsou ochotny přinášeti malé oběti.

Ve své horlivosti šla ještě dále. Do šatů dělníků vkládala medajlky nejblahoslavenější Panny Marie. Chtěla ošetřovati nemocné a umírající, aby je přivedla k Pánu Bohu. — Nebyl bych hotov, kdybych vám měl všechno pověděti. Poslyšte jen jeden příklad o vrahovi, který se obrátil.

Jmenoval se Pranzini. Narodil se v egyptském městě Alexandrii. Zbožnou matkou byl vychován po křesťansku. Učil se pilně cizím jazykům. Na studiích se mu dařilo dobře a skončil je s výsledkem znamenitým. Mluvil plyně osmi jazyky. Proto se stal tlumočnickem na lodi.

Na neštěstí opustil brzy poctivý život a s poctivostí zmizelo také, co měl ušetřeno.

Přistál ve Francii právě, když jeho kapsa byla prázdná. Přišel do Paříže. Potřeba peněz neustále vzrůstala. Aby si k penězům pomohl, zavraždil úkladně tři osoby, mezi nimi také jedenáctiletou dívku. V celé Francii bylo pro tento hrozný zločin veliké vzrušení. Konečně byl vrah dopaden v Marseilli, právě když se chtěl přeplaviti do Alexandrie. Byl zatčen a v Paříži uvězněn.

Ve vězení ukracoval si dlouhou chvíli tím, že překládal do rozličných řečí špatné knihy. Svůj zločin zapíral a kněze připustil k sobě jen proto, aby se pobavil a dostal od něho trochu tabáku.

Avšak — neuvěřitelně — Pranzini uctíval ještě Pannu Marii. Žádal kněze, aby směl na den Nanebevzetí Panny Marie býti přítomen mši svaté. Při tom vyznal, že i po svém pádu chodíval do chrámu, aby pozdravil Matku Boží a druhdy v Alexandrii že si pokládal za čest, směl-li nositi při procesích marianskou korouhev.

Když byl Pranzini odsouzen na smrt, mluvilo se o něm velice mnoho. Čekalo se, že umře v nekajícnosti, protože se nechtěl zpovídati. — Zlořečil těm, kteří jej odsoudili a tvrdil, že je nevinen. — Žádal prý, aby po smrti byla mu kůže s těla stažena a byly z ní udělány peněženky.

Den popravky se blížil; a zločinec — bez pokání. Toť hrozné! Tu se však někdo odhodlal, že stůj co stůj tohoto nešťastníka obrátí a zachrání od věčné záhuby.

Byla to Terezie.

Ale co mohla dělati tato slabá dívka? Půjde snad do Paříže, aby domlouvala bídníkovi v žaláři?

Ne! Vymyslela si prostředek snazší a účinnější. Rozmnožila své modlitby, modlila se mnoho a vroucně, aby se vrah obrátil. Dala sloužit mši sv. na tento úmysl. Rozmnožila své oběti a kající skutky a obětovala Bohu nekonečné zásluhy Ježíše Krista.

Zatím zprávy o nešťastném zločinci byly horší a horší. Ale Terezie měla důvěru nezlomnou a v této důvěře pravila k Pánu Bohu:

„Jsem jista, nejmilostivější Pane, že ubohému Pranzinimu odpustíš, a věřila bych tomu pevně, i kdyby se nevyzpovídal a zemřel bez zevnějšího znamení lítosti. Poněvadž je však první hříšník, o jehož spásu tě prosím, zjev mi nějakým i sebe skrovnějším znamením, že s Tebou smířen odešel s tohoto světa.

Čekala úzkostlivě.

Z rána dne 31. srpna 1887 měl býti vrah popraven. Více než 30.000 diváků čekalo netrpělivě, kdy bude rozsudek vykonán.

V posledním okamžiku byl přiveden Pranzini. Rozhřešení odmítl. S okovy na ruku i na nohou stál blízko neblahé sekery, kterou měl býti sťat. Již ho chtěli katovi pomocníci povaliti, pod sekeru,

visící na stroji, když náhle, poslušen vnitřního hlasu, obrátil se k přítomnému knězi a zvolal:

„Velebný pane, podejte mi rychle kříž!“

Jsem jista, můj Bože, že nešťastnému Pranzinimu odpustíš.
(Str. 66).

! A líbaje uctivě a vroucně svaté rány Spasitelovy, promluvil krátce, jen kratince: „Z h ř e š i l j s e m“.

A kněz na místě Božím odpověděl: „J á t ě r o z h ř e š u j i”.

Za několik vteřin sekera spadla, hlava odletěla. Byl konec, ale konec kajícího lotra u kříže Páně.

Jakmile se o tom dověděla Terezie, byla tak hluboce dojata, že tvář její polily slzy.

Její radost byla nevýslovná. Jak vroucně děkovala v srdci Pánu Bohu, který jí právě ukázal, jak mocná je modlitba! Od té chvíle Terezie rychle pokračovala na této cestě skrytého apoštolátu! Sám Pán Bůh ji poučil, jak hojným požehnáním a zdarem korunuje horlivost o spásu duší. —

A nyní, drahé děti, všimněte si dvou věcí. Předně: nikdo nebude zavržen, kdo opravdu uctívá Pannu Marii. Za druhé: jak dobrý a milosrdný je Spasitel, že nám dal tolik prostředků, abychom snadno duše „vykupovali”, to jest: zachraňovali je od pekla. Proto udělil tak velikou cenu malým obětem a kajícím skutkům Tereziiným.

Hleďte, jak Panna Maria se ujala Pranziniho, který ji kdysi pobožně uctíval, aby ho zachránila.

Vnukla pokorné a neznámé duši, aby za něho trpěla, za něho se modlila, a tak bylo učiněno zadost za jeho vinu. Poslední veliká milost, která byla nešťastníkovi na přímlovu Tereziinu udělena, dotkla se jeho srdce, takže svých hříchů litoval a smířen s Pánem Bohem zemřel v naději na věčnou blaženost.

Milé děti, mějte také velikou důvěru k naší milé Matce nebeské. Modlete se k ní denně, ctěte ji opravdově a vytrvale, a na věky nezahyňte! Ale řiďte se také příkladem šlechtné Terezie! Přinášejte rády oběti, aby si vás nejsvětější Panna vyvolila za nástroj ke spáse hříšníků.

Hlava dvacátá třetí.

POVOLÁNÍ. DŮVĚRNÉ OBCOVÁNÍ S CELINOU.

Povzbuzena tímto prvním úspěchem, toužila Terezie zachraňovati duše. Jednu dobu zaujala ji myšlenka, aby se odebrala do zámořských misí. Tam by byla hojná žeň a veliké pole pro její horlivost.

Potom však si vzpomněla na obrácení Pranziniho, pro kterého pracovala ve skrytě a v dálce. Poznala, že modlitba a utrpení jsou hlavní prostředky, jak duše spasiti. Stane-li se karmelitkou, může modlitbou a utrpením pomáhati hříšníkům, i když bude od nich vzdálena. Proto se rozhodla, že vstoupí ke karmelitkám.

Ale měla ještě jiný důvod. Karmelitky se modlí zvláště za kněze. To se jí velice líbilo. Protože byla osvícena od Pána Boha, poznávala, jak je vznešené a prospěšné modliti se za kněze. Má-li býti lid hodný, musí býti napřed hodný kněz. A právě kněží potřebují tolik modlitby, aby plnili dobře své povinnosti a pracovali zdárně na spáse duší.

Proto Terezie neváhala, zasvětit celý svůj život modlitbě za kněze.

Rozhodla se, že vstoupí do kláštera o příštích vánocích r. 1887, protože právě o vánocích dostala tak velkou milost od P. Boha a došla takového vítězství sama nad sebou, jak jsem vám vypravoval v předešlé hlavě.

Měla však velkou starost: Jak dostane dovolení od otce, když neměla ještě ani 15 let? A nebudou jí příbuzní brániti?

Že by mohla míti překážky v klášteře, toho se nebála. Velebná matka převorka ji chtěla přijmouti, sestra Anežka Ježíšova ji v jejím podniku podporovala. Ale musela o tom pověděti své milované sestře Celině. Bázeň, že ji zarmoutí, byla pro Terezii hrozným trápením.

Obě sestry žily spolu v těsném spojení. Byly jedno srdce a jedna duše a mezi sebou neměly tajemství. Zbaviti Celinu tak důvěrného přátelství, zdálo se Terezii skoro nemožným.

Ale Pán Bůh přispěl šlechetnému dítěti na pomoc.

Celina poznala sama velice brzy rozhodnutí Tereziino. Nejen že milé sestře nebránila, ale jak jen mohla, podporovala její rozhodnutí.

Zbýval ještě otec. Jak mu říci, že ztratí svou „princezničku“, když už obětoval Pánu Bohu tři své dcery, protože také Leonie se zasvětila Spasiteli v řádu Navštívení?

Dříve než své tajemství otci vyzradila, modlila se vroucně. Čekala až na Hod Boží svatodušní. Zatím prosila vroucně Ducha svatého, aby jí přispěl na pomoc. Večer toho dne po nešporách usedl otec v zahradě a s rukama sepjatýma pozoroval krásnou přírodu.

Zapadající slunce zlatilo svými posledními paprsky vrcholky vysokých stromů a ptáčekové švitořili svou večerní modlitbu. V krásném obličejí otcově bylo viděti cosi nadpozemského. Nebeský mír naplňoval jeho srdce.

Terezie posadila se vedle otce, ale neřekla ani slova. Oči měla zvlhlé slzami. Otec na ni něžně pohlédl a tázal se: „Co je ti, princezničko? Pověz mi to!“ A tiskl drahou hlavu své poslední dceřušky na své srdce. Potom vstal, aby skryl své vnitřní pohnutí, a pomalu se s ní procházel. Terezie mluvila se slzami v očích o Karmelu a jak vroucně si přeje, aby tam směla brzy vstoupiti. Při její řeči rozplakal se otec. Avšak neřekl ani slovíčka, kterým by ji odvracel od jejího předsevzetí. Jenom klidně a laskavě jí připomněl, že jest ještě příliš mladá na tak důležitý a vážný krok. A protože Terezie byla pevná a obhájila podivuhodně své rozhodnutí, uznal otec její přesvědčivé důvody a svolil. Byla to duše přímá a šlechetná. Po chvíli utrlh bílou květinku a dal ji Terezii jako na památku. Při tom jí vysvětloval, jak se Pán Bůh o tuto květinku staral. Dal jí vyrůst, potom rozkvést, posílal jí vláhu i blahodárné paprsky sluneční. A Terezie viděla v tom dějiny svého života .

Jak velice milovala Terezie Pána Ježíše, když z lásky k němu chtěla opustiti otce tak dobrého! Když byla maličká, nedovedla se spráteliti s myšlenkou, že by jí mohl otec zemřít. To bylo nad její síly. A dnes žádala sama od něho odejít. Láska Boží zvítězila!

Mimo otce měl rozhodující slovo ještě strýc pan Guérin. S počátku se postavil na odpor a zbraňoval Terezii, aby tak brzy do kláštera vstupovala. Ale konečně povolil. — Přišla však opět nová překážka: Duchovní představený čili superior Karmelu odmítl žádost Tereziinu. Prohlásil, že ji nepřijme, dokud jí nebude jedenadvacet roků; že však se podrobí, jestli to dovolí nejdůstojnější pan biskup.

Zarmoucená Terezie přijala vděčně nabídku otcovu, že pojedou spolu do Bayeux k nejdůstojnějšímu p. biskupovi Monsignoru Hugoninovi. U pana biskupa musila sama vysvětlovati, proč přišla. Otec byl též přítomen. Když viděl, že pan biskup se kloní k tomu, aby Terezie vstup do kláštera odložila a ještě nějakou dobu počkala, přispěl své „princezničce“ na pomoc. Prohlásil, že příští týden pojedou s ní do Říma, protože právě se chystá společná pouť. Odepře-li Jeho biskupská Milost žádané dovolení, že Terezie přednese samému Svatému Otci v Římě svoji prosbu.

Pan biskup byl dojat jak šlechtností otcovou, tak i tužbou Tereziinou. Ale přece nedal určité odpovědi.

Terezii se zdálo, že její tužby zůstanou navždy nesplněny. A přece neztrácela důvěry v Pána Boha. Těšila se v hloubi srdce úplnému pokoji a míru, protože vyhledávala jenom vůli Boží.

Hlava dvacátá čtvrtá.

CESTA DO ŘÍMA.

Třetího dne po návštěvě v biskupském paláci, 4. listopadu 1887, odejel pan Marten a jeho dvě nejmladší dcery ranním vlakem z Lisieux do Paříže.

V celé Paříži nelíbilo se Terezii nic tolik jako chrám Panny Marie Vítězné (Notre Dame). Tam se potěšila vroucí modlitbou k Panně Marii, která se na ni, když byla ještě malým dítětem, usmála a ji uzdravila z velmi těžké nemoci.

V kostele P. Marie obdržela Terezie podobné milosti od P. Boha, jako v den prvního sv. přijímání. A protože nikdo nemiluje upřímně Pannu Marii, kdo nectí zároveň jejího přečistého Snoubence, spojovala také Terezie pobožnost k nejsv. Panně s pobožností k sv. Josefu, ochránci panen, který tak pečlivě opatroval Ježíška a jeho božskou Matku za jejich pozemského života. Poručila se do jeho ochrany a bez bázně nastoupila další cestu.

Poutníci jeli Švýcarskem, bohatým krásami přírodními, nebetýčnými horami s věčným sněhem, jezery a vodopády. Duše Tereziina povznášela se k Stvořiteli láskou a vděčností.

Pověstným tunelem svatogothardským pronikli na druhou stranu Alp a byli v Itálii.

V Miláně vystoupila Terezie a Celina bez bázně na nejvyšší věž slavné katedrály.

Potom přijeli do Benátek, kde ulicemi projíždějí loďky. Město podivné a půvabné.

Po Benátkách navštívili naši cestovatelé Loreto, kde se uctívá domek svaté Rodiny.

Byla noc, když poutníci přijeli do Říma. Ze spánku je vyburcovalo volání železničních zřízenců

„R o m a! R o m a!”

Nebyl to sen, byli skutečně v Římě.

Z římských památek učinily nejhlubší dojem na zbožnou mysl poutníků katakomby a Koloseum.

Katakomy jsou podzemní chodby, ve kterých se za časů pronásledování skrývali křesťané a ve kterých pohřbívali své zemřelé. |

Koloseum je ohromné divadlo. Mohlo do sebe pojmouti tisíce diváků. Římané dívali se tam na křesťany, jak byli roztrháváni dravými šelmami nebo ještě hrozněji mučeni pro svoji víru.

Terezie chtěla se dostat k tomuto posvátnému místu, ale bylo nebezpečné prolézt zříceninami. Nedbala toho a spolu s Celinou sestoupila až na dno divadla. Políbily posvát. zemi a vroucně se modlily. Jak byla Terezie dojata, když líbala půdu skropenou krví prvních křesťanů. Prosila Pána Ježíše, aby se také stala mučednicí, mučednicí lásky . . . Obě sestry vyšplhaly se zase po zříceninách a šťastně se vrátily k otci. Když viděl, jakou měly radost, nečinil jim výčitek. Skoro se zdálo, že si zakládá na jejich odvážnosti a podnikavosti.

Po šest dní prohlíželi poutníci římské památnosti. Sedmého dne měla býti audience (slyšení) u papeže Lva XIII. Terezie se na tento den těšila, protože měl urychlit její vstup do kláštera. Černě oděna, jak bylo předepsáno, odebrala se s otcem a sestrou do Vatikánu. Napřed byla papežská mše sv., potom ještě jedna a po ní audience.

V prostorné komnatě, obklopen církevními hodnostáři, seděl na vysokém trůně Svatý Otec Lev XIII.

Srdce Tereziino při začátku audience prudce bušilo a její úzkost ještě vzrostla, když vůdce pouti upozornil, že nikdo nesmí na Sv. Otce promluvit. Pohlédla tázavě na Celinu.

„J e n o m m l u v p ř e c e!” pošeptala jí sestra.

Za okamžik klečela Terezie u nohou Sv. Otce. Políbila mu nohu, potom ruku a pravila:

„S v a t ý O t ě, r á d a b y c h s i v y p r o s i l a v e l i k o u m i l o s t.”

Lev XIII. se k ní naklonil. Pronikavým pohledem zpytoval hlubiny její duše.

„Svatý Otče“, začala opět, „dovolte mi již v patnácti letech vstoupiti ke karmelitkám“.

V tom zvolal generální vikář z Bayeux, (zástupce tamějšího biskupa), s úžasem a nevolí: „Svatý Otče, je to ještě dítě, které chce býti karmelitkou. Ale představení již zkoumají tuto záležitost.“

„Nuže, mé dítě“, pravil papež, „učiň, jak rozhodnou představení“.

Terezie sepjala ruce na kolenou papežových a prosila ještě vroucněji:

„Svatý Otče, když Vy řeknete „ano“, nikdo mi již nebude brániti.“

Lev XIII. pohlédl na ni ještě jednou a pravil, pronášeje s důrazem každé slovo:

„Buď klidno, dítě. Vstoupíš, až Pán Bůh bude chtíti.“

Chtěla ještě mluvíti, ale dva vojáci, kteří tu stáli na stráži, pokynuli, aby povstala. Svatý Otec položil svou ruku jemně na její rty a požehnal jí a ještě dlouho ji sledoval starostlivým a láskyplným pohledem.

Terezie odešla od audience se slzami v očích, ale přece měla v duši blažený mír: Udělala, co mohla.

Již dávno se nabídla Ježíškovi, že bude, jak říkala, „jeho hračkou.“ Chtěla býti jeho malým, zcela obyčejným míčem, kterým by mohl po libosti po zemi házeti, do něho kopati, jej do kouta odhoditi, nebo jej propíchnouti.

V Římě Jezulátko opravdu svůj míč propíchno, aby se podívalo, co je uvnitř. . . . Když uvidělo, že je v něm veliká láska k němu, chtělo jej zkoušeti ještě dále a hodilo jej do kouta. Tam zůstal míč po čtyři měsíce. Teprve potom jej zase Jezulátko zvedlo a k srdci přitisklo, pevně drželo a již nikdy ho nepustilo. Po čtyřech měsících byla Terezie opravdu na Karmelu — Ježíškova navždy.

Po návratu z Říma dostala od nejdůst. pana biskupa z Bayeux dovolení, že smí vstoupiti hned do kláštera. Dopis byl dodán do Lisieux 28. prosince. Byl psán velebne Matce na Karmelu. Ta však uznala za dobré, aby Terezie ještě počkala a vstoupila teprve, až uplyne doba svatopostní (v dubnu r. 1888).

Byla to velmi trpká zkouška pro Terezii. Po tolika obtížích, které již byl překonány, aby „holubice“ mohla vzlétnouti do „archy“, „archa“ sama zavřela před „holubicí“ své dvěře.

Zatím co Terezie čekala, povzbudil ji Pán Bůh svým vnuknutím, aby pilně použila času. Uposlechla a zachovávala přísně denní pořádek a vedla život velice umrtvený. Zvláště dávala pozor, aby nikomu ani slovem neodmlouvala, aby podrobovala svou vůli jinému a snášela nepohodlí. Seděla na židli, vzadu se neopírala a jinak podobně se cvičila v umrtvenosti. Nejvíce hleděla, aby prokazovala služby lásky všem, s kterými se stýkala.

I při malých příhodách, které se jí často bolestně dotkly, jako na př. když ztratila některého ze svých hezkých ptáčků, které měla v kleci, povznesla ihned srdce k Pánu Bohu a pomyslíla si, že zdejší radosti jsou promíchány hořkostmi. Jenom v nebi nám připravil dobrotivý Bůh radosti nezkalené.

Kdysi dal jí otec beránka. Byl celý bělounký. Měla z něho velikou radost, ale brzy bylo po radosti. Beránek zahynul. Zahrabala jej ve své zahrádce pod sněhem a vyznala, že to bylo pro ni velmi poučné rozjímání, jak jsou krátké, a nestálé všechny i nejnevinější radosti pozemské.

Hlava dvacátá pátá.

KARMEL. SVATÁ SMRT NAŠÍ TEREZIE.

V pondělí 9. dubna 1888 měla Terezie vstoupiti konečně do posvátného zátíší Karmelu.

V předvečer shromáždili se všichni příbuzní u rodinného stolu. Terezie zasedla k tomuto stolu ve svém životě naposled. Nejněžnější slova plynula se rtů všech přítomných. To však nezmírnilo bolestného loučení, které nastávalo. Právě naopak. Ještě více je cítili.

Ráno dala Terezie poslední „s Bohem“ svému domovu v „Houštinách“, ještě naposled pohlédla na útulné hnízdečko svého dětství a nastoupila cestu na Karmel. Nejprve byla na mši svaté v klášterní kapli. Kolem ní klečeli opět všichni příbuzní. Při svatém

přijímání bylo slyšeti jen tlumený pláč. Jediná Terezie neplakala. Když přede všemi ostatními kráčela k bráně klášterní, bušilo jí srdce tak, jako by se chtělo rozskočiti.

Když své milované Celině řekla poslední „s Bohem“, poklekla před otcem, aby přijala jeho požehnání. Otec poklekl také a se slzami v očích dal jí své požehnání. Byl to pohled pro anděly: staříčkový otec obětoval tu Spasiteli své dítě, kterému se teprve rozvíjelo jaro života.

A již se za Terezii zavřela brána kláštera . . . Všecky řeholní sestry ji uvítaly s hlubokým dojmem. Zdálo se jim, že vidí před sebou anděla .

Všechno v klášteře bylo chudé, ale to se právě Terezii velice líbilo. Její světnička měla jen neúhledný, prostý nábytek. V této chudobě, mezi čtyřmi stěnami, vápnem obílenými byla tak šťastna, že by neměnila za statky celého světa.

V tomto čase, kdy byla čekatelkou, bylo jí dopřáno radosti, že byla přítomna svatým slibům rodné sestry Marie, své kmotřenky, která se nyní nazývala Marie od Nejsvětějšího Srdce.

Terezie byla v klášteře nejmladší. Proto jí připadl čestný úkol, ověnciti bílými růžemi čelo nové snoubenky Ježíšovy.

Přiblížil se čas, aby Terezie byla oblečena v roucho řeholní. Stalo se to 10. ledna 1889.

V tento den dostavil se její otec ku bráně klášterní. Když spatřil Terezii, jak přichází v bílých šatech, s bílým závojem, ve vlasech bílé lilie — zvolal radostně: „Ach, to je má princeznička!“ a vykročil jí naproti. Oči maje zaslzené, tiskl jí na svou hrud' a vedl ji pak do kaple.

Po obřadech v kapli vracela se Terezie provázena otcem, ke klášteru. Než-li vstoupila do kláštera, rozloučila se s milovaným otcem, který ji objal a dal jí poslední požehnání . . . Ale nebyl sám: s nebe žehnala jí i matka a její zesnulí bratříčkové a sestřičky a dodávali jí myslí, aby statečně nastoupila dráhu života řeholního.

Terezie vkročila do kláštera a přistoupila k velebné matce, která ji vzala za ruku. Před nimi šel dlouhý průvod řeholních sester. Všechny měly bílé pláště a černé závoje. První pohled Tereziin utkvěl na sošce spanilého Jezulátka, které z květinových a světelných ozdob se na ni sladce usmívalo. Zahlédla také v klášterní zahradě bělostný sníh a to jí velice potěšilo. Prosila totiž Pána Boha, aby v ten

den byla i příroda oděna v bílý háv jak ona sama. Pán Ježíš, její božský Snoubenec vyplnil přání své nové snoubenky.

Průvod došel až na místo, kde měla býti velebnou matkou vykonána obláčka. Místo bylo uvnitř kláštera, oddělené od veřejné kaple velikou mříží. V kapli u oltáře byl nejdůst. p. biskup a příslušující duchovenstvo. Skrze mříž mohli viděti, jak Terezie odkládá světský šat a přijímá roucho řeholní: hábit z hrubé látky a závoj z bílého plátna. Bílý plášť posvěcen byl od samého pana biskupa.

Konečně dosáhla Terezie, po čem tak dlouho toužila: byla karmelitkou. Její klášterní jméno jest: Terezie Ježíškova.

Za osmnáct měsíců, dne 8. září 1890, zasvětila se třemi řeholními sliby úplně Ježíši Kristu. Tentokráte nebyl otec přítomen, aby jí požehnal. Pro ni bylo to ovšem velmi bolestné. Její otec byl nemocen: Byl totiž raněn mrtvicí a navštíven těžkým utrpením v posledních šesti letech svého života. Konečně zemřel v náručí své dcery Celiny, která mu zatlačila oči. Život jeho byl velice zbožný, krásná a zbožná byla i jeho smrt. — —

Celina vykonala svůj úkol na světě a vstoupila potom také na Karmel. Terezie ji zaučovala v klášterním životě.

O rok později Marie Guéřinová, malá poustevnice, také se odebrala do zátíší klášterního a byla také svěřena vedení své někdejší družky Terezie. Hrávaly si kdysi na poustevníky, — jejich hra stala se skutečností.

Co vám mám, milé dítky, ještě vypravovati? Snad popisovati řeholní život sestry Terezie Ježíškovy? Ne. Až budete větší, dočtete se o tom pěkných věcí ve velké knize, kterou napsala v „Dějínách duše“*). Řeknu vám jenom, že tato vyvolená duše musela mnoho trpěti. Pán Bůh ji navštěvoval utrpením a křížem, ale zůstala vždy šťastná, protože trpěla ráda.

Od svého dětství neřídila se vůlí svou, nýbrž vůlí Boží. Již jsem vám o tom mnoho vypravoval. Podle toho si můžete představit, jak žila v klášteře.

Říkala: "Můj miláčku, Ježíši, neznám jiného prostředku, abych ti prokázala svou lásku, než sypati tobě kvítí na cestu, to jest:

*) „Dějiny duše“ lze objednat v klášteře ctih. Školských Sester O. S. F. v Praze, Král. Vinohrady, Korunní tř. č. 4. Tamtéž lze dostati Litanie k sv. Terezičce.

nedám ujíti ani jedné malé oběti, ani jedinému pohledu, ani jedinému slovu, abych ti těmito malými skutky neukázala, jak tě miluji.

Panna Maria přišla se ještě naposled na Terezii usmáti.
(Str. 78).

Všecky i nejmenší skutky chci konati z lásky k tobě. Tak ti budu sypati květiny na cestu. Neminu ani jediné květinu, abych ti jí ne-

utrhla, a při tom budu zpívati, zpívati vždycky, i kdybych měla trhati své růže mezi trny. Můj zpěv bude tím líbeznější, čím budou tyto trny delší a pichlavější.”

Tak se uměla Terezie zalíbiti Pánu Bohu. A zalíbila se mu velice. — Srdci otcovskému nejvíce se líbí důvěra jeho dítěte. A Terezie se snažila, aby s důvěrou a dětinnou oddaností odpočívala v náručí Otce nebeského. Byla mu stejně vděčna, ať posílal utrpení nebo radosti. Byla přesvědčena, že všechno, sladké i hořké, posílá Otec nej-dobrotivější a že je to pro ni nejlepší.

Také Jezulátko vztahovalo k ní své ručky.
(Str. 79).

Činila však ještě více.

Když uvažovala, jak hříšníci zavrhnou od sebe lásku Boží, nabídl Pánu Bohu své srdce, aby jej milovala i za tyto nevděčníky.

„Lidé tě nemilují!” pravila k Pánu Bohu. „Nuže, já chci plápolati tak velikou láskou, abych tě milovala za ně i za sebe. A ty, můj Spasiteli, daruj mi lásku, po které toužím, abys měl nějakou náhradu za nevděk hříšníků.”

Tak se Terezie stala obětí milosrdné lásky Boží.

Ale čím více Pána Boha milovala, tím více měla býti po smrti oslavena.

Hodina odplaty nadešla. Pán Ježíš si pospíšil utrhnouti rozto- milý květ.

Po osmi letech života klášterního zastihla Terezii bolestná ne- moc plicní. Snášela veliké bolesti s hrdinnou trpělivostí.

Radovala se, když pozorovala, že se blíží konec života. Smrt měla jí otevřít brány života nebeského. Potom se mělo splnit její přání, že s n e b e b u d e s y p a t i n a z e m i d é š ě r ů ž í (mi- lostí), že bude lidi učiti, aby milovali Pána Boha tak, jako jej milo- vala sama.

Obklopena spolusestrami, přijala svaté svátosti s podivuhod- nou zbožností. Jako anděl žila, jako anděl umírala, roznícena láskou Boží.

Její poslední slova byla:

„M ů j B o ž e m i l u j i t ě !”

Když je vyslovila, pozdvihla oči, které zářily nevýslovným štěstím, a upřela je na jedno místo, poněkud výše, než byla socha Panny Marie, stojící u jejího lůžka..

Nejblah. Panna Maria přišla se ještě naposled na Terezii usmáti. —

Také Jezulátko vztahovalo k ní své ručky.

Přišli andělé, aby v průvodu uvedli do nebe vítěznou prin- cezničku a slávou ji korunovali.

Sestra Terezie Ježíškova zemřela svatě, ač měla teprve 24 roků. Bylo to večer dne 30. září 1897.

Brzy po její smrti udály se věci mimořádné.

Jedna nemocná řeholnice byla uzdravena, když políbila nohy andělské panny. Dvě jiné sestry viděly podivuhodné zjevy na obloze: zářící světelný pruh a skvělou korunu; bylo cítiti těž nebeskou vůni

Terezie dokonala pouť života pozemského. Byla mrtva, ale na jejím obličejí rozhostil se úsměv nadzemsky blažený. Usmívala se, jako by viděla všechny růže, které bude posílati lidem na zemi, a všechny malé duše, které budou následovati jejích ctností a půjdou za ní do nebe.

B o h u d í k y a M a r i i !

Zázračná vyslyšení.

Jenom několik roků uplynulo, co Terezie Ježíškova přijala odměnu v nebi, a již církev svatá povýšila ji na oltáře a prohlásila ji za svatou. Na tomto světě žila v pokoře, neznáma a v zapomenutí. Pán Bůh ji poučil, že pravá sláva jest jenom v nebi a dostane se jí pouze těm, kteří se varují pýchy a marnivosti. Terezička poslechla tohoto vnuknutí a Spasitel ji přijal do slávy nebeské.

Také na zemi učinil ji Bůh slavnou.

Vše, čeho Terezička užívala, stalo se drahou památkou. Četní poutníci navštěvují dům, ve kterém přišla na svět. Navštěvují i její druhý domov, tak zvané „Houštiny“. Veliké oblibě těší se pokoj, kde byla Nejsvětější Pannou uzdravena ve svém dětství.

Na Karmelu klukají duchovní hodnostáři v prosté cele a líbají zemi, po které chodila. Až do jejího blahořečení ubíraly se každého dne rostoucí davy poutníků k jejímu hrobu. Nyní jsou uctívány její ostatky v kapli Karmelské.

Pán Bůh činí i zázraky těm, kteří ho prosí ve jménu jeho malé snoubenky, tak věří a tak vroucně ho milující. Sama pravila:

„Pán Bůh bude činiti mou vůli na nebi, protože já jsem nikdy nejednala podle své vůle na zemi. Mé nebe bude záležeti v tom, že budu zemi dobře činiti. Po smrti budu zemi oblažovati deštěm růží (milostí)“. Slibovaný déšť růží opravdu přišel. Chcete slyšeti aspoň několik příkladů? — Vybral jsem, milé děti, takové, které vás budou zajímati.

Sv. Terezie, Ježíškova mluvila kdysi o maličkých dětech a pravila:

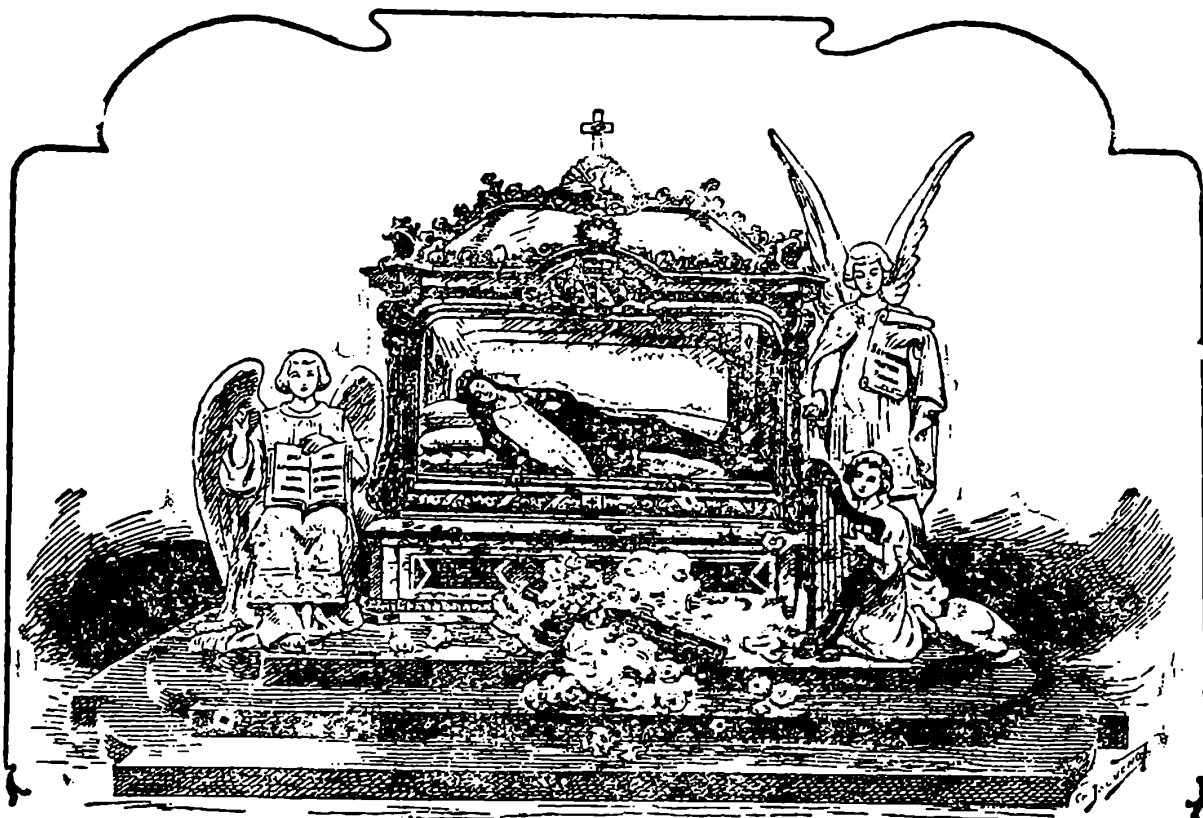
„Všechny budou pod mou vládou!“

Nuže, drahé dítky, vizte, jak tato milá světice vládne a jak se ujímá malých dětí v potřebách tělesných i duševních.

1. Dítě v plamenech.*)

V jisté rodině francouzské byla sv. Terezička velice uctívána. I malá dceruška Anna-Marie, které šlo teprve na třetí rok, každého rána sama od sebe ji pozdravovala těmito prostičkými slovy: „Přeji ti, Terezičko, dobrého jitra a prosím tě, pomáhej mi!”

Bylo 9. září 1913. Matka nechala doma samotnou dcerušku, která tvrdě spala a šla pracovat. Nebyla příliš daleko od domu, jen

Hrob sv. Terezie Ježiškovy v Karmelu v Lisieux.

asi 100 metrů. Pojednou ji cosi začalo znepokojovat. Něco ji pudilo, aby se rychle vrátila domů. Bylo jí to divné, ale přece poslechla a rovnou do svého bytu. Jak hrozné překvapení. Dveřmi vycházel hustý kouř. Ve světnici, kde byla dceruška, plno kouře, takže matka stěží našla okno. Když okno otevřeno a kouř se vyvalil, teprve spatřila, že lůžko je v plamenech. Uchopila peřinu a vrhla se s ní

*) Vybráno z různých dělů „Deště růžového” („Pluie de roses”). Pozn. překl.

na hořící lůžko, aby plameny udusila. V tom cítila, jak dvě malé ručky ji vzaly kolem krku. To dceruška objala svou matku a zvolala: „Maminko, mně je horko!“ Klečela na posteli mezi plameny, které však se jí nedotkly. Místo, kde klečela, bylo poznati ještě i potom podle dvou malých jamek. Oheň přišel až k nim, ale dále se nedostal. Na dítěti nespálil ani vlásku.

Jak matka užasla, když viděla, že oheň byl šťastně uhašen a dítěto zachráněno!

Co se stalo, když matka nebyla doma?

Holčička se probudila a hledala, čím by si hrála. Našla v polici líhovou lampu. Vzala si ji na lůžko a tam líh zapálila. Nastal výbuch, hořící líh se roztríkl a hned bylo všecko v plamenech. A v tom velikém žáru zůstalo dítě bez úrazu, ač kolkolem hořelo všecko: peřina, polštáře, pokrývky, prostěradla i zíněnka. Nikdo nepochyboval o zázračné pomoci Boží. Maličká byla zachráněna svou modlitbou, kterou opakovala v oné nebezpečné chvíli, kdy na kolenou klečela mezi plameny. Určitě nám to dosvědčují slova díků, jež zachráněná od toho dne každého večera přednášela svaté Terezičce: „Děkuji ti, Terezičko“, — tak se modlila sama od sebe, prostince a dětinně, — „děkuji ti, Terezičko, že jsi mne nespálila.“

Tuto událost vypravuje matka zachráněného dítěte, Dionysie Henry-ová, ve svém dopisu z měsíce září 1913 (Menil-sur-Belvitte ve Vogesách), a končí těmito slovy:

„Kéž drahá Terezička chová dále ve své ustavičné ochraně mou dcerušku a jejích pět bratříčků a sestřiček.“ —

2. Černošské dítě.

Poslyšte příklad z misii zámořských z jižní Afriky.

Chudá černošská matka zemřela v listopadu 1923 a zanechala tři maličké sirotky. Nejstarší z nich byla pětiletá Kateřina, nemocná zrovna tak, jako byl kdysi její bratříček, který se dožil šesti let. Byla chromá, nožky měla zkroucené, choditi nemohla.

Všecky tři děti byly dány do ochrany ctihodným Sestrám, které měly klášter a školu v Matjeskloofu. Ředitelka školy se rozhodla, že vykonají k sv. Terezičce devítidenní pobožnost, aby se malá Kateřina uzdravila

Dne 5. prosince 1923 donesly nemocnou dívku do kostela. Řeholnice i chovanky se modlily, zatím co děvčátko opakovalo ustavičně slova: „Květinko Ježíškova, učiň, ať chodím!”

Druhého dne se opět konala modlitba v kostele. Když se domodlily, spatřily k své radosti, že Kateřina se již postavila na nohy. Tím povzbuzeny k větší důvěře, modlily se třetího dne ještě horlivěji. Maličká černoška seděla u oltáře, když představená ukázala jí najednou ze vzdálenosti několika kroků obraz sv. Terezie od Ježíška a pravila: „Pojď, Kateřinko, pojď si pro ten obraz!” — A Kateřina, která ještě nikdy nechodila, dala se do chůze, šla rovně k představené a přijala podávaný obraz.

Pomyslete si, jaký úžas nastal u všech přítomných. Uzdravená již se nedala nésti, ale sama kráčela z kostela do sirotčince dosti vzdáleného. Za toto úplné uzdravení je malá černoška velice vděčná. Má ráda Terezičku a každému o ní vypravuje. S jejím obrázkem v rukou často večer usíná.

Dva lékaři, kteří nejsou katolíky, uznali toto uzdravení za něco mimořádného. Jeden z nich prohlásil, že se tu stalo podobné uzdravení, jaká se dějí v Lurdech.

Je viděti, že sv. Terezička má černošky ráda.

3. Růže pro B. Srdce Páně.

„Sděluji dojmavý případ”, píše jedna řeholnice z Pelly v jižní Africe (4. března 1921), „jak ochotně vyslyšela sv. Terezička prosby zdejších dítek.

U našich malých křesťanů panuje veliká úcta k nejsv. Srdci Páně. Nejkrásnější květiny věnují na ozdobu oltáře Srdce Páně. — Nedávno zatoužili, ozdobiti oltář růžemi, ale v naší zahrádce jich nebylo. Byl tu jen jeden růžový keř, napolo uschlý, který už šest roků nekvetl. Řekla jsem tedy dětem: „Měly byste se obrátiti na sestřičku Terezii Ježíškovu, protože ona má růže velice ráda.” — Ihned začala se konati vroucí devítidenní pobožnost. A hle! Ještě nebyla pobožnost ukončena a objevila se 4 poupátka na keři, který byl dlouho neplodný. Jaká radost, jaké nadšení! Poupátka se brzy rozvila v podivuhodné růže různých barev. Potom kvetl keř celé 3 týdny. Růže byl tak svěží, krásné a jemné a tak půvabně zbarvené, že jsem nikdy podobných neviděla. Zajímavo jest, že dříve, před 6 lety, rostly na keři růže docela jiného druhu. Keř, který vadl a chřádl, jest nyní pln

svěžesti a jeho ratolesti již dosahují výše dvou metrů a vinou se kolem výklenku, v němž je umístěna socha nejsv. Srdce Páně.

Pomyslete si radost našich maličkých. Důvěra jejich k sv. Terezičce vzrostla ještě více.

Zvláštní shoda: tato událost stala se právě v době, kdy se spisovala společná žádost jihoafrických dítek, aby sestra Terezie Ježíškova byla v Římě brzy prohlášena za blahoslavenou.

Do Lisieux oznámil tuto událost sám apoštolský vikář našeho kraje. Jak potvrzují novější zprávy, kvetl růžový keř i v letech následujících.”

4. P o d i v n é p o l e p š e n í.

Veliký zármutek působila svým rodičům 12letá dcera. Byla líná a vzdorovitá. Rodiče byli právem znepokojeni a plni starosti o její budoucnost. Nevěděli, co si počítí, aby ji napravili. Konečně se rozhodli, že poprosí o pomoc sv. Terezičku. Modlitba a almužna, kterou za tím účelem slíbili, nebyla nadarmo. Uplynulo jen několik dní a dceruška se úplně změnila. Byla tichá a pracovitá, učelivá a ke všem laskavá. Stala se radostí celé rodiny. Všichni se divili, že polepšení nastalo tak náhle a bylo trvalé.

5. T a j e m n é k v ě t i n y.

V Irsku byla jakási rodina navštívena velikým neštěstím. Matka na smrtelném lůžku, — již zaopatřena sv. svátostmi — jaký to zármutek pro její tři malé dítky! Nejstarší dcerušce (čtyřleté) kdosi poradil, aby se modlila za uzdravení matčino k sv. Terezii Ježíškové a slíbila jí, že bude obětovati své první sv. přijímání na její počest.

Druhého dne přišla tato dceruška k nemocné mamince. Donesla krásné bílé květiny a položila je beze slova na její lůžko. Bylo to šest sněženek. Dali je do vásy a postavili na oltářík, připravený pro velebnou svátost, kterou měla umírající ještě jednou přijati. Nikdo se netázal, odkud dceruška květiny donesla. Teprve jejich vůně na ně upozornila. Sněženky přece nevoní — a tyto voněly velice krásně. Na otázku, odkud přinesla dceruška podivné květiny, nevěděl nikdo odpovědi. Proto ji zavolali. „Kdo ti dal ty květiny?“, tázala se matka. Prostince a upřímně, jak to děti dělávají, vypravovala holčička, že viděla ctihodnou sestru sestupovati s nebe. V ruce měla tyto květiny. Podala jí je a slíbila, že maminka se uzdraví. „Potom odletěla“ ukončilo dítě prostosrdečné své vypravování.

Maminka se skutečně uzdravila a nikdo nepochyboval, že to byla Terezička, která jim poslala tajemné květiny. Vždyť matka i dceruška tak vroucně jí vzývaly.

6. „T a k m n e p o h l a d i l a”

Jistě vás, milé dívky, bude zajímati, co píše jistá matka o svém nemocném synáčkovi. (Dopis psán 15. září v Compiègne ve Francii).

„Bylo to ve středu 4. září 1912, kdy onemocněl můj malý František. Šlo mu na čtvrtý rok. Toho dne na večer dostal silnou horečku. Naříkal si na bolesti v zádech, těžce dýchal a byl všecek smutný. Bála jsem se, že dostane zápal plic. Můj muž je důstojníkem a příštího rána měl odejeti na velké manévry. Dítě bude těžce nemocné a otec musí z domu — ta myšlenka mne zrovna děsila.

Synáček stále opakoval, že ho bolí v zádech. Proto jsem řekla: „Budeme prositi Terezičku, aby tě uzdravila.” — „Zrovna jsem ti to chtěl říci, maminko!”

Noc byla hrozná. — Časně ráno odejel můj manžel a já jsem napsala dopis do Lisieux. Prosila jsem o ostatky sv. Terezie Ježíškovy. V 7 hodin probudil se František a pravil: „Maminko, víš, co bylo v noci? Já jsem viděl Terezičku. Byla u mého lůžka, tak mne pohladila (aby to ukázal, pohladil si při těch slovech levou tvářičku) a slíbila mi, že mne uzdraví!

A uzdravila mne! Podívej se, že jsem zdrav!”

A byl zdrav.

Přivolaný lékař se divil, proč jsme ho volali. Nařídil, aby hoch vstal. Po horečce nebylo ani památky.

Avšak můj manžel byl znepokojován velkou starostí. Hned z první zastávky, kterou mu manévry dovolovaly, poslal ke mně vojáka na kole s dotazem, jak se vede Františkovi.

Můj František je dítě roztomilé. Jak pěkně se umí modlití. Nedivím se, že sv. Terezička jej přijala do počtu svých milých chráničů.

7. D v o j e u z d r a v e n í.

Události, o kterých budu vypravovati, staly se ve francouzském městečku Caen.

Roku 1912 bydlila tam trojčlenná rodina Noělů: otec, matka a sedmiletá dceruška Helenka. Od předešlého roku vládl v rodině zármutek. Matka, raněná mrtvicí, měla ochromenou levou ruku a obě

nohy. S Helenkou bylo ještě hůře. Trpěla chorobou míchy. Choditi nemohla a nemocí byla velice zohyžděna. Ramena jí vystoupala až k uším a na horním konci páteře vyčnívaly jí dva obratle na 3 cm.

Na tuto rodinu shlédla milostně sv. Terezička. Napřed uzdravila matku. Bylo to v sedmý den devítidenní pobožnosti (2. dubna 1912. Šťastná matka putovala hned pěšky ke hrobu svěťice, aby jí za své uzdravení poděkovala.

Brzy došlo i na Helenku. Modlili se vroucně. První a druhá pobožnost nezpůsobily zlepšení, ale v rodině nepozbyli důvěry. Začali třetí pobožnost, ale Helence bylo zle. Zdálo se, že nastává konec. Otec pospíchal s pláčem do kláštera. Tam jej těšili slovy: „Bud' te klidný! Terezička jedná svým způsobem.”

Zármutek obrátil se opravdu v radost. Bylo 18. května, poslední den třetí pobožnosti kolem 4. hodiny odpolední. Helenka zvolala: „Tatínku, zvedni mne, já musím chodit!” Otec se zdráhal, ale dceruška prosila, až otce uprosila. Jakmile byla na podlaze, začala rychle choditi a mnohokrát prošla světnicí. Chce prý ukázati, že je jistě uzdravena. Když se jí tázali, jak poznala, že je zdravá, odpověděla s dětinnou prostosrdečností, že slyšela silný a líbezný hlas, který jí pravil:

„Helenko choď! Budeš choditi a sama to dokážeš!” Dítě bylo zdrávo. Nohy sloužily dobře i ramena se snížila do původní polohy a dva obratle zaujaly své přirozené místo. Nemoc zmizela beze stopy.

Šťastná rodina klečela dne 10. září 1912 na hrobě sv. Terezičky a se slzami v očích děkovali za veliké dobrodiní.

8. U m í r a j í c í d í t k o u z d r a v e n o .

Stalo se v Itálii roku 1912.

V jedné rodině byla tříletá dceruška Agata těžce nemocna dvojitým zápalem. Sama projevila přání, aby prosili o pomoc Terezičku, která byla v rodině velice uctívána. Její obrázek měla v nemoci stále u sebe a často jej tiskla k srdci.

Lékař prohlásil, že není naděje na uzdravení. Ale malička opakovala ustavičně: „Terezička mne uzdraví.”

V noci nastal rozhodující okamžik. Dceruška zavřela oči, hlava jí klesla na podušku, tělo bylo nehybné a studené. Otec bolestí zdrcený vzal obrázek služebnice Boží a pln víry zvolal: „Se-

stříčko Terezie, když mi ji zachráníš, odměním se ti, ačkoli jsem chudý!" Potom hladil dcerušku obrázkem. Matka a ostatní děti se modlily a plakaly.

Uplynulo asi půl hodiny v úzkostech a naději. Najednou zavolal otec dcerušku jménem a při tom jí ukázal obrázek svaté Terezičky. Maličká k radostnému úžasu všech otevřela oči a pravila: „Terezička mne uzdravila! Tatínku, já jsem viděla Terezičku. Ta je krásná, celá bílá! . Ano, bílá! Ona mne uzdravila. Tak je krásná!" A při tom jí oči zářily radostí.

Opravdu byla uzdravena. Jen trochu slabosti zůstalo, ještě dva nebo tři dni.

Od uzdravení uplynulo již mnoho roků, ale vděčná Agata nezapomněla na svou dobroditelku. Když se jí někdo táže, zdali se pamatuje na sestru Terezii, říkává: „Na Terezičku? Ta je krásná! krásná! celá bílá!" Ráda se k ní utíká ve svých potřebách a na krku nosí medailonek s obrazem své drahé Terezičky.

9. „Sestoupila s obrazu.”

Bylo to ve Francii (Cote-Hérault), dne 7. ledna 1921. Malá Julinka, které šlo na čtvrtý rok, přišla domů z opatrovny a naříkala si, že ji bolí hlava. Bylo čím dále tím hůř. Lékař zjistil zánět mozkových blan. Obkládali hlavičku ledem, užívali také jiných prostředků, ale všecko marně. Když bylo již velice zle, pravila matka: „Napišme psaní do kláštera v Lisieux, kde je hrob sestřičky Terezie. Pomůže, jistě uzdraví naši Julinku.”

Napsala list. V něm prosila, aby sestřičky karmelitky se modlily za nemocné dítě.

Dne 12. ledna přiznal se lékař, že už neví rady ani pomoci. Bylo stále hůře, Julinka křičela ve dne v noci. Tím větší bylo překvapení všech přítomných, když ve čtvrtek, 13. ledna se najednou v lůžku posadila a řekla babičce: „Ježíšek sestřičky Terezie mne zítra uzdraví.” Všechny to velice překvapilo, tím spíše, protože dítě od počátku nemoci nepromluvílo ani slova.

Opravdu. Druhého dne odpoledne promluvila Julinka s úsměvem na matku: „Maminko, sestřička Terezie mne uzdravila, já jsem ji viděla, takhle vypadala.” A při tom ukázala na obraz, který byl v nohách lůžka a představoval svatou Terezičku, jak růžemi zdobí kříž. Matka řekla: „To byl

obraz, co jsi viděla drahoušku." Dítě však živě vpadlo do řeči: „Ne, tak to nebylo. Ona sestoupila s obrazu, objala mne a potom se vrátila zase tam nahoru.”

Ano, Terezička „sestoupila”. Lékař při nejbližší návštěvě uznal, že Julinka byla divem uzdravena.

10. „Dala mi krásnou bílou růži.”

Bylo to v měsíci lednu 1921. V Dublině (v Irsku) těžce se roznemohla 13letá dívenka, Laura Fitchettová. Měla chorobu ledvin. Tělo jí oteklo, bolesti byly takové, že několikrát omdlela. Lékař byl velmi znepokojen a nedával naděje na uzdravení.

Dne 27. ledna stáli kolem lůžka ubohé trpitelky její příbuzní a známí. Laura byla bez vědomí a podobala se spíše mrtvole. Najednou byli všichni svědky neobyčejného výjevu. Dívka se posadila, sepjala ruce a modlila se nahlas třikráte Zdrávas Maria. Potom řekla matce: „Maminko, „malá květinka Ježíškova” mne přišla uzdravit. Pojmenovala mne mým jménem a řekla, abych si sedla. Měla jsem se pomodlit třikráte Zdrávas, abych pozdravila nejsv. Pannu, která stála vedle ní ve hlavách lůžka. Potom dala mi krásnou bílou růži, vzala mne za ruku a řekla: „Na shledanou”. K tomu přidala: „Jsi uzdravena”, a při tom se na mne usmívala.”

Po těchto slovech vstalo děvčátko z lůžka. Zářilo radostí — bylo dokonale zdrávo.

11. Uzdravení dvou polských dítek.

V Mnichově (v Bavorsku) byla jedna polská rodina zvláštním způsobem omilostěna: dvěma nemocným dítkám vyprosila sv. Terezie Ježíškova zdraví. Matka, Štěpánka Szalayová píše:

„Jsem velmi dojata, když píši tyto řádky. Je to vděčnost k sestře Terezii, která nám Polákům nikdy své pomoci neodepřela.

Můj jediný syn Stanislav, sedmiletý, měl prudký zápal plic. Horečka úžasně stoupala a ubožáček trpěl velice mnoho. Pouhé dotknutí působilo mu nesnesitelné bolesti. Lékař nám radil, abychom dali hochu do nemocnice. Byli jsme nevýslovně zarmouceni. Zasvitl nám však paprsek naděje, když jsme vzpomněli na sestru Terezii Ježíškovu. Její obrázek jsme vložili pod polštář Stanislávkův a počali se vroucně modlit. Najednou promluvil ke mně Stanislávek — z nebeského vnuknutí: „Matinko, jděte ke sv. zpovědi a k sv. při-

jímání a přineste ke mně Pána Boha. Až k nám přijde Ježíšek malé Terezie, budu uzdraven.”

Dětinné přání bylo splněno. Když jsem se vrátila, usmíval se blaženě a něžně mne objímal. Domníval se, že tak bude účasten mého sv. přijímání. Za několik okamžiků vstal opravdu sám od sebe a radostně volal: „Jsem uzdraven!” Oznamovala jsem telefonicky lékaři, že hošík se uzdravil. Nechtěl tomu věřit. Sám se přišel na nemocného podívat a užasl, když jej spatřil zdravého. „To je neobyčejný případ”, pravil a doporučoval velikou opatrnost, aby se snad nemoc nevrátila. Ale Stanislávek byl přesvědčen o svém úplném uzdravení. Musili jsme ho obléci a popřát mu radosti, aby si v zahradě hrál se svou sestřičkou. Ukázalo se, že nemoc beze stopy zmizela.

Sestřičce Terezii Ježíškově děkujeme také za šťastný výsledek operace, které se musila podrobiti naše dceruška, tehdy pětiletá. Naříkala si po několik dní, že ji bolí v krku. Lékař shledal, že má velice oteklé mandle, které by mohly dítě udusiti. Dítě trpělo velmi mnoho. Operace byla potřebná. Museli jsme se rozloučiti s milovanou dceruškou a poslati ji na kliniku, neznámou a protestantskou, k cizím lékařům. Byla to těžká zkouška pro nás ubohé rodiče. Ale i tentokrát nás potěšila myšlenka na služebnici Boží, sv. Terezii. K ní jsme se utíkali, jí jsme poručili drahé dítě a odložili všecku bázeň, všechny obavy. Rozhodující den byl věnován modlitbě. Večer bylo nám telefonem hlášeno, že se operace zdařila a že naší maličké se daří výborně. „Kdo ji ošetřuje?” tázali jsme se, „Sestra Terezie”, zněla zcela zřetelná odpověď. Nazejtří ráno jsme navštívili kliniku a chtěli jsme mluvit se sestrou Terezii, abychom jí poděkovali za to, že opatrovala naši dcerušku. Byli udiveni a řekli nám, že v celém ústavě není sestry, která by se jmenovala Terezie. To bylo něco zvláštního. Viděli jsme v tom důkaz, že nebeská ochránkyně, v níž jsme důvěřovali, odměnila naši důvěru. Byli jsme hluboce dojati a utvrzeni ještě více ve svém přesvědčení, když naše dceruška nám prostomyslně vypravovala, že se jí ukázala sestřička Terezie a zůstala u ní, když spala. „Viděla jsem ji zcela blízko u trůnu Pána Ježíše”

12. K ř e s t a u z d r a v e n í.

Představená Milosrdných sester „Prozřetelnosti” oznamuje z Ambatolampy (Madagaskar) dne 19. prosince 1909: „Asi před pěti týdny pokřtila jsem malé, nemocné dítě. Když jsem odcházela, dítě již téměř umíralo; již se ozývalo chroptění, kterým bývá pro-

vážena smrt. Darovala jsem matce obrázek malé Terezie a povzbudila jsem ji, aby se k ní modlila. — Po několika dnech vidím přicházeti tuto matku a v jejím náručí dítě úplně zdravé. Ukazuje mi uzdravené robátko a obrázek, který jsem jí darovala místo léků a radostně volá: „Tato krásná paní, kterou jsi mi dala, uzdravila v noci mého synáčka. Považovala jsem jej za mrtvého a již jsem plakala . V tom přišla ona, nesla bílé šatečky, položila je na něho, a když se maličký probudil, byl uzdraven.“

— — —

Podobná je zpráva z 29. května 1910 od téže představené: „Před několika měsíci přinesla k nám jakási chudá matka své dítě. Bylo celé ranami poseté. Místěčka nebylo na něm zdravého. Jako vždy, tázala jsem se nejdříve, zda dítě bylo již pokřtěno. Když jsem slyšela, že doposud křtu nedostalo, zavolala jsem jednu z našich sester, která nedávno přijela z Francie a vroucně si přála, aby směla udělit křest svatý. Sestra, dojatá a rozechvělá, vykonala posvátný úkon. Lila křestní vodu na hlavu ubohého dítěte, obsypaného ranami, z nichž vycházel odporný zápach. Potom darovala rodičům pokřtěného pacholátka obrázek sestry Terezie Ježíškovy. Pravila: „Modlete se hodně k sestřičce Terezii, kterou tu máte na obrázku. Ona může vaše dítě uzdravit. Není-li to vůle Boží, přijde pro ně a uvede je do nebe“. — Odešli. My jsme na dítě již vůbec nemyslíly. Po čtrnácti dnech zavolala mne ona mladá sestra. „Pojďte se podívat“, pravila, „na mého Pavlíčka. Je zcela zdrav, ani jediné rány již nemá“. — Událost působila hlubokým dojmem. — „Kdo uzdravil tvého synáčka?“ tázala jsem se matky. Rozbalila chudé plénky, do kterých bylo dítě zavinuto a ukázala mi obrázek sestry Terezie, který visel na krku dítěte. „Od té doby, co je tu obrázek“, pravila, „rány vyschly a ztratily se skoro najednou.“

13. Bílé šatečky.

Představená řeholnic „Prozřetelnosti“ sděluje r. 1921 z Amperibu (Madagaskar) tento zajímavý případ:

„Asi před 10 lety byl v jedné pohanské vesnici na Madagaskaru čaroděj, který všemožně bránil katolickým misionářům. Vesničané slýchali často jeho hrozby: „Budete-li poslouchati, co tito cizinci vám povídají, zemřete. Naši rozhněvaní bohové budou se mstít.“ Lidé mu věřili, trásli se hrůzou a zavírali se do svých chat, jakmile se misionáři přiblížili.

Misionáři nemohli poříditi ničeho. Proto se obrátili k nebeské pomocnici, sestře Terezii Ježíškově. A nečekali dlouho.

Jedné pohanské matce právě z oné dědiny onemocněla těžce jediná dceruška. Hledala pomoci u čaroděje. Ten jí radil všelijaké divné prostředky. Nic nepomáhaly. Bylo čím dále tím hůře. Zarmoucená matka pravila sama k sobě: „Čaroděj ničeho nezmůže. Kdo ví, zda-li ten Bůh, kterého hlásají cizí misionáři, nedovedl by uzdraviti mé dítě. Jestli pomůže, uvěřím v něho a budu se mu klaněti, i kdyby mne z dědiny vyhnali.“ Sotva pohanská matka modlitbu dokončila, Pán Bůh ji vyslyšel. Dceruška, která již několik hodin nejevila známek života, najednou otevřela oči, usmála se na uplakanou matku a tázala se: „Kde je ta krásná paní, kterou jsem viděla? Poručila mi, abych si oblékla bílé šatečky. Kde jsou? Já chci ty šatečky. Ta paní řekla, abych je žádala, šatečky pro mou dušičku!“

Dítě bylo uzdraveno! Matka radostí skoro bez sebe, přišla k nám a vypravovala nám, co se stalo. Znova a znova opakovala: „Ty, Bože bílých misionářů, Ty jsi mocnější než celý svět!“ — My jsme pochopily hned, co znamenají „bílé šatečky“, vždyť ta „krásná paní“, která s nebe navštívila nemocné dítě, byla sestra Terezie Ježíškova. Dítě ji poznalo, když jsme mu ukázaly její obraz. —

Celá dědina se shromáždila a my jsme pozorným posluchačům vysvětlily veliké tajemství svatého křtu. Dnes je dědina křesťanská a vyznamenává se neobyčejnou horlivostí. A služebnice Boží, Terezie Ježíškova, stále a stále rozsévá květy nebeských darů a dobrodiní na náš ostrov Madagaskar“.

14. U z d r a v e n í h o c h a v p ř e d v e č e r p r v n í h o s v. p ř í j í m á n í .

Z francouzského města Boulogne-sur-Mer oznamuje 11. května 1916 Konstancie Cardonová:

„V měsíci dubnu 1915 přišla ke mně chudá žena. Držela v náručí chlapečka, znetvořeného ošklivou nemocí, a prosila mne, abych jej připravila na první sv. přijímání. Bylo mu osm a půl roku. Přijala jsem jej, abych jej vyučovala s jinými 12 hochy, kteří měli také přistoupiti poprvé ke stolu Páně. —

Náš nový pacient se jmenoval Artur Pottot. Měl kostižer v dolní čelisti. Lékaři prohlásili, že hoch se nikdy neuzdraví. Trpěl již přes tři léta. Tvář měl velice oteklou a pokrytou vředy.

Všechno léčení ukázalo se marným. Když jej ke mně přinesli, nemohl již ani mluvit. Čelistní kost vyčnívala mu z úst a rozřezávala mu ret. Lidé, kteří jej znali, litovali ho a přáli mu, aby jej smrt vysvobodila z jeho trápení. Trpěl velice a zdálo se, že brzy bude konec. Než stalo se jinak.

V červnu 1915 řekla jsem dvanácti hochům, kteří přišli na katechismus, aby se modlili k sv. Terezii za Artura, by také s nimi mohl jít k prvnímu svatému přijímání. Měli jsme velikou důvěru. Hoši modlili se horlivě, jak jsem to nikdy před tím u nich neviděla. Jejich víra a důvěra byla podivuhodná. Blížili se k Pánu Bohu se srdcem prostým, dětinným.

Minul devátý den pobožnosti (5. července), ale stav nemocného se nelepšil. Na tváři měl pět vředů, plných hnisu. Rozežraná čelistní kost vyčnívala mu asi dva centimetry z úst. Tak bylo také 7., 8. a 9. července. Modlili jsme se dále k „malé Terezii“ s důvěrou vždy rostoucí. A hle! 10. července, právě den před prvním svatým přijímáním přiběhl Artur do hodiny katechismu úplně zdrav. Neměl ani obvazků, ani vředů, ani hnisu na tváři. Kost nevyčnívala, všechny rány byly zaceleny.

Když jsme tak viděli malého Artura náhle uzdraveného, padli jsme na kolena a plakali radostí a vděčností. Zapěli jsme „Magnificat“ . („Velebí duše má Hospodina“). Uzdravený hoch mohl mluvit a zpívat s námi.

Byla jsem příliš dojata, takže mi nebylo možno v té hodině vyučovati katechismu. Poslala jsem tedy hochy domů. Oni však ve svém nadšení vzali Artura za ruce a běželi s ním po městě, otvírali dvěře chudých příbytků a volali: „My jsme vymodlili uzdravení malého Artura. Podívejte se na něho. Nic mu již není. Je uzdraven!“ Artur také volal: „Již nejsem nemocen, malá Terezie mne uzdravila!“ A lidé dobrořečili služebnici Boží, Terezii Ježíškově, a pozdvíhovali ruce k nebesům. Tak byli dojati.

Byl předvečer veliké slavnosti: prvního svatého přijímání. Malý Artur se připravoval s ostatními hochy.

Nastal přezádoucí den. — Jak bylo dojemné, když v naší kapli, čteně navštívené chudinou, naši hoši poprvé spočinuli v oběti svátostného Spasitele. Artur byl první. Všichni přítomní mohli se přesvědčiti, že jest uzdraven, všichni mohli slyšeti, jak zpívá a jak se modlí s druhými hochy. To bylo 11. července 1915.

Díky dobrotivé pomocnici Terezii Ježíškově a díky Pánu Bohu, který ji učinil tak mocnou!" —

15. K r á s n á s m r t .

Z misie v Ugandě, v Africe, sděluje r. 1911 velebná matka Kevin:

„Je tomu čtrnáct dní, co onemocněly v naší škole dvě děti: děvčátko, Magdalena, a hošík Vanati, obě asi sedmileté. Byly jsme velmi rozrušeny a vroucně jsme prosily sestřičku Terezii Ježíškovu, aby pozdravila Vanatiho. Katechista právě jej přivedl z vesnice dosti vzdálené se šesti jinými hochy, abychom je připravily na první svaté přijímání. Z náboženství nevěděl ničeho. Je pravda, byl pokřtěn; ale od svých rodičů, kteří jej vychovávali, byl sveden opět k modlářství. Kdyby zemřel, víme již předem, že by se lid oné vesnice zhrozil „bílého Angličana" a vzal by své děti z naší vesnice domů.

Rodiče malé Magdalény nebyli nijak poděšeni. — Poněvadž jsme byly zaměstnány opravnými pracemi v jedné části nemocnice, byly postele obou dětí vyjímečně postaveny vedle sebe. Obě děti byly smrtelně nemocny a kněz přišel, aby jim udělil svátost posledního pomazání. Bylo to dojemné divadlo. Prostý oltář, ozdobený růžemi, stál mezi oběma lůžky nemocných dětí, které s podivením hleděly na světla a na přicházejícího kněze. Magdalena prudce dýchala, nemluvila ani slova a umírala lhostejně, jako většina Bagandů. S Vanatim bylo jinak!

Doufaly jsme, že Terezička ho uzdraví, ale učinila ještě něco lepšího. . . . Dítě se posadilo a promluvilo k přítomným: „Modlete se, přátelé, služte dobře Bohu, poněvadž je dobrý". Zavolaly jsme jeho otce. Přišel opravdu s několika příbuznými. Všichni se divili moudrosti malého dítěte. „Otče", pravil Vanati, „neplač! Odcházím tam, kde budu šťastným. Pamatujte, že vám jdu připravit krásné místo v nebi. Ano, jdu vám připravit krásné místo a budu se přimlouvati za celý kmen a za všechny osoby, které jsou nyní v této nemocnici. O! jak je dobré, jak je dobré, přijít sem a zemřít zde u sestřiček. Jsem šťasten, že umru a uvidím Pána Boha!" — Když kněz nebo některá řeholnice se přiblížila k dětem, aby s nimi promluvila, malý Vanati zvedl ruce a přál si, aby ho pozvedli, by mohl udělati znamení sv. kříže na čele návštěvníkově. Druhého dne opustil lože a vrávoraje dával „poslední s Bohem" všem ostatním nemocným. Třetího dne byly děti tak slabé, že jsme čekaly ještě před veče-

rem jejich smrt. Malý Vanati mluvil o Pánu Bohu s podivuhodnou moudrostí. Jedna stará protestantka, jejíž lože bylo vedle Vanatiho, vypravovala, že již při prvním svítání pokoušel se zvednouti. Zvolal: „Přátelé, je čas k modlitbě, neboť nastal den“. Potom řekl k svému otci: „Podržte mne, já si kleknu, musím se pomodlití“. Potom šeptal: „Bůh je dobrý! Odcházím — — odcházím — — k němu — —!“

Klesl a vydechl naposled — —

V tomtéž okamžiku zemřela také malá Magdalena. Smrt Vanatiho nám děti neodvedla. Právě naopak. Přivedla nám velký počet obrácených. Mezi nimi byli i mohamedáni, u kterých je velmi těžko dosíci obrácení. Jeden protestant mi pravil: „Vel. Matko, toto dítě nemělo duši dítěte, ale proroka božího.“

Nepomohla nám „bílá květinka“? Od té doby, co jsme naše nemocné poručily její ochraně, nezemřel žádný katolík bez svátosti a žádný nevěřící bez křtu. Je obdivuhodná tato malá sestra, Terezička Ježíškova“.

Tak se končí dopis vel. matky Kevin.

16. Co píše dětem vděčná Miládka.*)

V srpnu jsem těžce onemocněla. Lékař zjistil hnisavý zánět pohrudnice a dal mne převést do nemocnice. Lékaři v nemocnici velmi pochybovali o mém uzdravení. Moje babička psala o tom mé tetince, která je ctitelkou sv. Terezičky. Tetinka se hned začala modlit k „malé Květině“. Jednou v noci bylo mi tak špatně! Matinka myslela, že umírám. Mně se zdálo, že mi někdo říká: „Modli se!“ Prosila jsem matinku, aby se modlila se mnou. Bylo mi tak zle, že jsem si ani na modlitbu „Otčenáš“ nemohla vzpomenout.

Pomodlily jsme se. Od té noci se nemoc zlepšila. Tetinka přijela a přinesla mi obrázek sv. Terezičky s jejími ostatky a několik čísel loňského ročníku „Pán přichází“. Matinka mi četla zprávy, jak sv. Terezička ráda pomáhá dětem. Začala jsem se sama modlit k sv. Terezičce. Když přišly bolesti, maminka mi položila její obrázek na tělíčko a já usínala. Bála jsem se vždy bolestí při převazu po operaci. Ale když jsem se pomodlila k sv. Terezičce, zdálo se mi, že to nebolí.

Za 5 neděl si mne rodiče odváželi domů. Lékař řekl při tom matince: „Vezete si domů zázrak“.

Dnes jsem docela zdráva a silnější než před nemocí.

*) Pán přichází 1926 č. 5.

Poděkovala jsem Ježíškovi a sv. Terezii sv. zповědí a sv. přijmáním. Budu je mítí vždy ráda.

Mějte i vy, milé děti, rády sv. Terezičku a modlete se k ní.

Miládka R., žákyně IV. třídy v Lišově.

MODLITBA KE CTI SV. TEREZIE.

Otče náš nebeský, který skrze sv. Terezii Ježíškovu chceš světu opět ukázati milosrdnou Lásku, která naplňuje tvé srdce a dětinnou důvěru, jakou máme k Tobě mítí, děkujeme ti pokorně, že jsi udělil tak velikou slávu té, která byla vždycky tvým věrným dítkem. Děkujeme Ti, že jsi jí dal podivuhodnou moc, aby k tobě přivábila velký počet duší, které tebe budou věčně chváliti.

Sv. Terezie, rozpomeň se na svůj slib, že budeš zemi dobře činiti, syp hojně svůj růžový déšť na ty, kteří tebe vzývají, a vypros nám od Boha milosti, které od něho očekáváme pro jeho nesmírnou dobrotu.

Bože, který jsi duši služebnice své Terezie duchem lásky zanítíl, uděl nám na její přímluvu, abychom sami tě milovali a jiné k lásce tvé rozněcovali.

Upozornění :

Osoby, které obdrží nějaké milosti na přímluvu sv. Terezie Ježíškovy, prosíme, aby to oznámily klášteru karmelitek v Lisieux.

Adresa: Monastère des Carmélites, Lisieux (Calvados), France.
(Pokud možná, pište francouzsky; dopisy bez podpisu nemají ceny.)

Obsah.

Předmluva spisovatelova	5
Hlava první: Narození malé Terezie	7
Hlava druhá: Slzy matčiny	9
Hlava třetí: Ve vsi Semalle u „Růženky”	11
Hlava čtvrtá: První dětství. První vítězství malé Terezie	13
Hlava pátá: Terezčiny pokroky	16
Hlava šestá: „Matka Battiorová” a „záslužné skutky”	21
Hlava sedmá: Kdo seje, sklízí	24
Hlava osmá: Smrt matčina. Otcova obětavost	27
Hlava devátá: Příjezd do Lisieux	29
Hlava desátá: Nový domov v „Houštinách”	30
Hlava jedenáctá: Tereziiny vycházky s otcem. Její proč	33
Hlava dvanáctá: Jak Terezie miluje chudé	36
Hlava třináctá: Chvilé oddechu	39
Hlava čtrnáctá: Malí poustevníci	42
Hlava patnáctá: Večery. — První sv. zpověď. — Neděle	44
Hlava šestnáctá: V klášterním ústavě. — Výchova vůle	49
Hlava sedmnáctá: Pavlína vstupuje do kláštera. Terezčina nemoc	52
Hlava osmnáctá: Nejblahoslavenější Panna pomohla	54
Hlava devatenáctá: Příprava na první sv. přijímání	57
Hlava dvacátá: První sv. přijímání. Trapné zkoušky	61
Hlava dvacátá první: Vánoční milost	63
Hlava dvacátá druhá: Horlivost o duše	64
Hlava dvacátá třetí: Povolání. Důvěrné obcování s Celinou	68
Hlava dvacátá čtvrtá: Cesta do Říma	71
Hlava dvacátá pátá: Karmel. Svatá smrt naší Terezie	74
Zázračná vyslyšení:	80
Modlitba k sv. Terezii Ježíškové	95
Obsah	96